

Yêu Em Hết Cơ Mưu

Contents

Yêu Em Hết Cơ Mưu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	28
6. Chương 6	32
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	45

Yêu Em Hết Cơ Mưu

Giới thiệu

một cô gái trẻ tội nghiệp bị một kẻ cướp của hãm hại còn phải làm nô lệ cho hắn suốt đời, chỉ vì mưu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-het-co-muu>

1. Chương 1

Tòa nhà Đôn Hóa ở đường Nam đêm nay đặc biệt quý khí.

Hầu hết các thương gia nổi tiếng đều được mời đến tòa nhà cao cấp nhất Đài Bắc này, tham gia bữa tiệc sinh nhật của bé Lộ Thiên Ái, con gái của giám đốc Lộ Hạo Đông, người tham gia “Công trình đại lộ ”

Lộ Hạo Đông không có con trai, chỉ có duy nhất một cô con gái, thế nên mức độ yêu thương là không nói giỡn. Sinh ra trong cảnh giàu sang, Lộ Thiên Ái tên cũng như người, là một vị con gái ai gặp cũng thích.

Đôi mắt to tròn ngập nước trên một khuôn mặt trắng nõn, một đôi môi bé xinh hồng nhuận, quả thực xinh đẹp như một con búp bê sứ. Một mỹ nữ như thế, dù tính tình có nhõng nhẽo chút, bá đạo chút, bướng bỉnh chút, nhưng chỉ cần vừa nở nụ cười ngọt ngào ra, mọi sai lầm đều có thể tha thứ hết nhĩ? Huống chi, năm nay bé mới 10 tuổi.

Lộ Hạo Đông có mối quan hệ tốt ở cả thương trường lẫn cả chính trường. Hôm nay, những người được mời đến đều là những người thân quen và con cái của họ, từ nhỏ đều chơi cùng với Lộ Thiên Ái. Nhưng tuy nhà mỗi cô, cậu bé đều có tài sản đến hàng trăm triệu, cũng không một ai hơn được Lộ Thiên Ái cả.

Tiệc tối ăn xong, người lớn thì tiếp tục uống rượu tán gẫu, các cậu bé trai nhàm chán xem ti vi, các cô bé gái tụ tập trong phòng Thiên Ái, quây xung quanh cô, như các vì sao vây quanh mặt trăng.

“Ôi, Thiên Ái, ba cậu thật sự tặng cậu một chuỗi vòng cổ trân châu nha!” Con gái chủ tịch “Khai Dương Kiến Thiết” nói với vẻ yêu thích và ngưỡng mộ.

“Đương nhiên! Tất cả đều là ngọc trai Thiên Ân hiên. . . Không giống mấy người nào đó, còn đeo vòng cổ thời trang trẻ em, đó chỉ là món đồ chơi lừa trẻ em thôi.”

Mọi người nhìn theo tầm mắt của Lộ Thiên Ái về hướng Linda - con gái chủ tịch “Kỳ Anh Phòng”, cô bé vội vã che vòng cổ lại, chột dạ cúi gục đầu xuống.

“Không sao, tớ đã có vòng cổ này rồi, chiếc vòng ngọc trai nuôi ba tớ đưa năm ngoái tặng cho cậu đấy. . .” Lộ Thiên Ái rộng lượng lấy hộp châu báu ra “Cái này chỉ đáng mấy vạn khối thôi” “Ôi! Chiếc ghim cài này cũng đẹp quá nha.”

“Tớ rất thích chiếc nơ bướm trên trâu này, nhưng mẹ tớ không mua cho tớ. . .”

Nhóm bạn chơi nhìn thấy bảo bối sáng lấp lờ thì đều khen ngợi ríu rít. Cha mẹ các bé ấy không yêu chiều con như nhà họ Lộ, huống gì cũng chưa đến tuổi đeo trang sức châu báu lên người.

Lộ Thiên Ái cũng không biết điều này có gì, chỉ thản nhiên nói: “Thích thì tặng cho các cậu đấy, dù sao tớ cũng đeo chán nó rồi, bảo ba mẹ tớ mua cái khác là được!”

Lời Thiên Ái nói thế mà lại là sự thật. Từ nhỏ, Thiên Ái muốn cái gì là có cái đó, những thứ cô thích ba mẹ đều mua hết cho cô. Bởi thế Thiên Ái không có bất cứ một khái niệm gì về tiền bạc cả: Dù sao cô cũng không bị vấn đề này khiến cho phiền não.

“Ôi, cậu thật hào phóng! Cảm ơn nha. . .” Mọi người đều tự chọn lấy thứ đồ trang sức mình thích, đeo lên đứng ngắm trước gương.

Sự hào phóng giúp Lộ Thiên Ái chiếm được sự yêu mến của bạn bè, sẽ thường không để ý đến sự bá đạo và những lời nói có thể tổn thương người khác của cô. Đây là cách mà cô chơi cùng đám bạn mình, cũng không biết có phải được họ yêu quý thật hay không, dù sao cô cũng không để ý.

“Cốc cốc cốc!” Trong khi một bầy chim sẻ nhỏ thăm thì trong phòng, có người gõ cửa.

Cô bé chỉ mở ra một khe hở hẹp, rồi lập tức đóng cửa lại ngay, “Trời ơi, là ”Heo” đó ”.

“Á!” Cô bé tỏ vẻ ghê tởm, chọc các cô bé còn lại cười khanh khách.

Đối tượng mà các cô cười nhạo là Tiền Mãn Đa - con trai độc nhất của Tiền Kim Lai - người đàn ông giàu nhất Đài Loan - năm nay tròn 13 tuổi, là một người béo, mặt tròn vo. Bởi vì mặt cậu quá tròn, ánh mắt mở ra chỉ thấy có hai khe hẹp.

“Đừng để cho cậu ta vào! Bây giờ không phải là lúc cứu rỗi chúng sinh. . .”

“Thiên Ái, nhất định là Heo đã yêu cậu rồi, muốn tặng nhẫn kim cương cầu hôn cậu đó.”

“Đúng rồi! Ba tớ bảo về sau khả năng Thiên Ái sẽ gả cho Heo đó. . .”

Từng lời giễu cợt của nhóm bé gái làm cho cô bé sĩ diện Lộ Thiên Ái sây sẩm cả mặt. Tên Heo chết tiệt này, sao lại chạy tới vào lúc này, hại mình bị các bạn giễu cợt!

Thật ra, hai nhà Tiền - Lộ có quan hệ rất là mật thiết, từ bé Lộ Thiên Ái và Tiền Mãn Đa đã chơi chung với nhau. Bởi vì cả hai đều là những đứa nhỏ duy nhất trong nhà, nên hai người có rất nhiều chuyện để nói với nhau, có khi còn nói cả bài học nữa.

Chỉ có điều, có chết cô cũng không nhận rằng mình có quan hệ với Tiền Mãn Đa trước mặt mọi người, cô còn đặc biệt đặt danh hiệu “Heo” này cho Tiền Mãn Đa, hòa theo mọi người cười nhạo hần.

“Các cậu đừng có nói lung tung nữa được không, tớ ghét nhất những kẻ nào vừa xấu vừa béo!” Lộ Thiên Ái vội vã chối biến quan hệ.

Tiếp đó cô nghĩ ra một biện pháp có thể chứng minh chính mình cũng rất chán ghét Tiền Mãn Đa.

“Hay là chúng ta. . .”

Các bé gái chụm đầu vào nhau, nghe Lộ Thiên Ái nói ra phương pháp giễu cợt Tiền Mãn Đa.

“Thiên Ái, anh có mấy câu muốn nói với em. . .” Bên ngoài vọng vào giọng nói chân chất của cậu bé trai.

Lúc này cửa bông bông chợt mở ra, Tiền Mãn Đa nao núng bước vào trong phòng của Lộ Thiên Ái. Bởi thẹn thùng, cậu không muốn đối mặt với nhiều cô bé, chỉ muốn nói chuyện riêng với Thiên Ái thôi.

Nhưng trong phòng tối om, hay Lộ Thiên Ái không có trong phòng?

Tiền Mãn Đa đi dần vào trong, bỗng có một người đẩy cậu bé ngã. Thân hình béo quay của cậu lập tức ngã xuống trên thảm trải sàn.

“Nhanh lên!”

“Cởi hết quần áo của cậu ta ra!”

“Ô, đây là cái gì? Đáng ghét quá à!”

Rất nhiều bàn tay sờ mó lung tung trên thân thể cậu, Tiền Mãn Đa sợ tới mức không dám ra tiếng, chỉ có thể túm chặt quần áo của mình, bởi chúng nó sắp bị cởi ra.

Cảm thấy toàn thân man mát, Tiền Mãn Đa bị dựng dậy, sau đó cửa mở, cậu bé trần truồng bị đẩy ra ngoài, bên trong truyền đến tiếng cười đắc ý của các bé gái.

Tiền Mãn Đa đang không biết phải làm sao, chỉ biết đứng một chỗ khóc thì một tiếng hô to kinh ngạc vang lên.

“Ôi, bảo bối, ai làm cho con thành thế này hả?”

Cô này chính là mẹ của Tiền Mãn Đa. Tiếng hô đầy kinh ngạc của cô dẫn mọi người tới. Ai nấy đều bị bộ dạng trần truồng của Tiền Mãn Đa dọa sợ, rồi lại không nhin được, cười lên thành tiếng, bao gồm cả cha của Tiền Mãn Đa.

“Mãn Đa, sao con lại thành ra thế này? Ha ha ha. . .”

Tiền Mãn Đa vừa thẹn thùng vừa mắc cỡ, chỉ biết che bộ phận phía dưới và khóc nức nở.

Lòng cậu đau quá, vì sao Lộ Thiên Ái lại đối xử với cậu như vậy? Chẳng phải hai đứa là bạn tốt của nhau hay sao?

Lộ Phu Nhân vội vã đi lấy chiếc khăn tắm phủ lên trên người Tiền Mãn Đa, vẽ mặt áy náy. Khuôn mặt nghiêm túc của Lộ Hạo Đông thì đỏ bừng lên, rõ ràng đã bị chọc tức.

“Mãn Đa, có phải Thiên Ái trêu cợt cháu không? Cháu hãy nói thật cho chú Lộ biết!”

Tiền Mãn Đa vội vã lắc đầu. Cho dù hần đã bị đùa giỡn, nhưng vẫn không muốn để Lộ thiên Ái bị phạt.

“Thiên Ái, mở cửa ra ngay.” Lộ Hạo Đông gõ cửa phòng con gái, “Ra đây nhanh lên!”

Cửa mở ra, Lộ Thiên Ái và một đám cô gái đi ra, đùn đẩy lẫn nhau.

“Thiên Ái, con nói đi, trò này có phải là do con bày ra không?” Kéo con gái đến trước mặt Tiền Mãn Đa, Lộ Hạo Đông nghiêm khắc hỏi.

Lộ Thiên Ái nhìn Tiền Mãn Đa. Chiếc khăn tắm kia vốn không thể che hết được thân thể của cậu, cái bụng tròn vo lộ hết cả ra, cô không khỏi cười lên thành tiếng.

Tiếng cười của cô càng tổn thương lòng Tiền Mãn Đa, những giọt nước mắt nhọc nhãi càng tuôn nhiều hơn. Bà Tiền mau chóng kéo cậu vào phòng của Lộ Thiên Ái tìm quần áo mặc.

“Con còn cười được. . .” Lộ Hạo Đông bị bộ dạng không biết hổ cãi của con gái chọc tức, vung tay định đánh cô bé.

Lúc này, Tiền Kim Lai vội kéo Lộ Thiên Ái bảo vệ sau người, “Hạo Đông, không có việc gì! Bọn nhỏ chơi đùa ấy mà. . .”

Điều khiến Tiền Kim Lai tiếc nuối nhất là không sinh được con gái, cô bé Lộ Thiên Ái xinh đẹp dễ thương là con dâu mà hần đã nhầm, được hần yêu thương.

Trước giờ Lộ Hạo Đông đều luyến tiếc đánh con gái, nhưng Tiền Kim Lai là anh em kết nghĩa của hần, rất nhiều chuyện cần dựa vào sự hỗ trợ của hần, hai người đã sớm bàn đến chuyện kết thông gia. Nay con gái lại được chiều quá đáng, đương nhiên phải giả bộ muốn dạy dỗ con, để Tiền Kim Lai khỏi cảm thấy nhà họ Lộ không dạy con gái cho tốt.

“Thiên Ái, nể chú Tiền ba sẽ không đánh con, nhưng con phải chịu phạt ——— Ba muốn tịch thu hết quà sinh nhật của con, thêm vào đó, con còn phải xin lỗi Mãn Đa nữa.”

“Ba. . .” Lộ Thiên Ái dậm chân tỏ vẻ không nghe lời. Cô tình nguyện bị đánh cũng không muốn mất những món quà mong ngóng từ lâu.

Lộ Hạo Đông vung tay, tỏ vẻ quyết tâm, Lộ Thiên Ái chỉ còn cách không cam lòng tháo chiếc vòng cổ chân châu xuống đưa cho ba.

“Nói xin lỗi Mãn Đa đi!”

Lúc này Tiền Mãn Đa đã mặc quần áo xong và đi ra phòng khách, có vẻ rất là ngượng ngùng.

Lộ Thiên Ái trừng mắt hần, bởi món quà bị mất mà sinh tức giận. Khi nhìn thấy bộ dạng ảm ức của Tiền Mãn Đa, cơn tức trong cô lại dậy lên, những cảm giác áy náy ban nãy đã sớm tan thành mây khói.

“Thiên Ái. . .” Lộ Hạo Đông lên tiếng cảnh cáo, cô mới đổi, nói lời xin lỗi, sau đó về phòng của mình, đóng cửa thật mạnh.

“Thật có lỗi, con bé không ngoan, để mọi người phải chê cười rồi.” Lộ Hạo Đông vội cười làm hòa.

Tiếp đó những người lớn lại tới nhà ăn, những cô bé cậu bé lại tiếp tục nhàm chán xem ti vi.

Tiền Mãn Đa thì nhìn vào phòng của Lộ Thiên Ái, vẻ mặt buồn bã.

“Mình chỉ muốn nói với Thiên Ái rằng mấy hôm nữa mình sẽ sang Anh du học, nhưng giờ không còn cơ hội nữa rồi. . .”

Đêm nay, Lộ Thiên Ái không ra khỏi phòng lần nào nữa cả.

Mười sáu năm sau.

“Thật đáng giận! Tức chết mất thôi. . .” Lộ Thiên Ái phẫn nộ dậm chân, giẫm dầy cao gót đi ra bệnh viện.

“Tên Hình Kiện đáng giận, lại dám sai tới sai lui bốn tiểu thư. Lộ Thiên Ái tôi cũng đâu phải đứa con gái nghèo kiết hủ lậu, cứ chờ anh khăng khăng một mực. . .” Cô ngồi trên chiếc ghế công cộng của bệnh viện, chu đôi môi căng mọng của mình lên.

“Hừ, mình sẽ gọi điện cho phóng viên, nói Hình Kiện là một kẻ lẳng nhăng bắt cá hai tay, rõ ràng đã có Ngao Thiên Ân còn đi trêu chọc mình, định dòm ngó tài sản nhà mình. . .” Lộ Thiên Ái lộ vẻ căm tức, thì thào tự nói “Dù sao mình không chiếm được, Ngao Thiên Ân cũng đừng hòng chiếm được!”

Bỗng nhiên, như thể nghĩ ra cái gì, đôi mắt đen láy của cô chớp chớp, cả người như là một quả bóng bay xì hết hơi ra.

“Không được, mấy đứa bạn đều biết mình quen Hình Kiện, chia tay nhanh như thế, mình sẽ rất mất mặt!” Với Thiên Ái, mặt mũi là quan trọng nhất. “Haiz, quên đi, đỡ bọn săn tin lại đến phiền mình. . .”

“Cô Lộ!”

Lộ Thiên Ái đang cực buồn rầu thì không hiểu sao bên cạnh lại có hai người đàn ông đột nhiên chen ngang suy nghĩ của cô.

“Sao vậy? Không thấy tôi đang bận à!” Lộ Thiên Ái trừng mắt nhìn họ, tiếp tục sa vào thế giới của mình. “Nhưng mà, nếu cứ buông tha bọn họ như thế thì thật sự không thể cam lòng. . .”

Bởi ba ngăn cản cô quen với thiên vương châu Á Hình Kiện nên cô đã bỏ trốn cùng với hắn ta. Cô đã nghĩ như vậy thật là lãng mạn, ai ngờ tên kia cực kỳ lạnh nhạt, và cô còn phát hiện hắn ta còn ám muội với Ngao Thiên Ân . Chẳng qua cô chỉ làm một kẻ nhỏ để người con gái nghèo kiết hủ lậu ấy tự động rời đi, thế mà Hình Kiện lại mắng cô, đuổi cô về nhà.

“Hình Kiện là cái thá gì? Nếu không phải bốn tiểu thư nể tình hắn đã thâm mến nhiều năm, miễn cưỡng ở bên hắn, nếu không bốn tiểu thư còn chướng mắt gã mỗ côi kia đấy!”

Lộ Thiên Ái càng nghĩ thì càng thấy tức, cố tình tên không nhìn rõ được mặt kia lại tiếp tục lên tiếng: “Lộ Thiên Ái tiểu thư. . .”

“Làm chi? Tên của bốn tiểu thư há có thể để người khác tự tiện kêu?”

Lộ Thiên Ái tức giận đứng dậy mắng. Lúc này cô mới nhìn rõ hai gã đàn ông xa lạ, bộ dạng xem ra không dễ chọc. “Các người là ai, sao lại biết tên của tôi?”

Tuy rằng từ bé đã được bảo vệ rất tốt, Lộ Thiên Ái coi như đã ý thức được về mối nguy hiểm.

Một người đàn ông mở miệng: “Lộ tiên sinh hi vọng cô có thể trở về.”

“Ba tôi?” Bỗng Lộ Thiên Ái nghĩ đến điều gì, “A, thì ra là các anh nổ súng đánh Hình Kiện. . .”

Hôm qua hai người đó chạy đến nhà của Ngao Thiên Ân , uy hiếp muốn Hình Kiện trả cô về mới bằng lòng rời đi, Hình Kiện đánh nhau với bọn họ, bụng bị thương.

May mà lúc ấy cô không ngốc đến độ đi đến đó cùng với Hình Kiện, Lộ Thiên Ái vẫn còn may mắn.

“Này, sao các anh không đánh nặng tay hơn chút, để cho hắn ta thành thái giám luôn, dù có Ngao Thiên Ân thì cũng vô dụng!” Cô dỗi oán giận.

Lúc người đàn ông trả lời, mặt vẫn không hề thay đổi: “Ông chủ chỉ dặn mang tiểu thư về, không được tổn thương bất cứ người nào, lúc ấy chỉ là ngoài ý muốn.”

Lộ Thiên Ái nghĩ rằng ‘ông chủ’ trong miệng anh ta chính là ba mình.

Chắc ba sợ mình bỏ trốn cùng Hình Kiện, nếu bị truyền thông bóc mẽ không nhận được mới âm thầm sai người dẫn cô về nhà.

Tuy vậy, giờ cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, trên người cô không còn xu nào, ba đã chặn mọi tài khoản ngân hàng của cô.

“Được rồi, xe ở đâu?” Cô muốn nhanh chóng về nhà tắm rửa, trên người toàn vị bệnh viện, rất muốn!

Người đàn ông chỉ vào một chiếc ô tô của nội màu đen dừng ở ven đường.

“Hả? Các anh lái chiếc xe đó đến đón tôi sao?” Cô chỉ vào chiếc xe đó với bộ dạng căm ghét. “Chẳng lẽ các anh không biết tôi chỉ ngồi xe hạng BB hay sao?”

Mặt người đàn ông vẫn không hề thay đổi như trước. “Ông chủ không dặn.” Tiếp đó bốn bề im lặng.

Lộ Thiên Ái như thể đã bị đả kích rất lớn, không ngờ ba lại đối xử với cô như vậy!

Nhưng bây giờ cũng đâu còn lựa chọn nào khác, hướng chỉ khả năng ngồi chiếc xe đó còn dễ chịu hơn là ngồi taxi. . .

Lộ Thiên Ái tức giận nói: “Haiz, quên đi, đi thôi!”

Sau khi lên xe, Lộ Thiên Ái ngồi ghế sau lại lập tức ngại trong xe có mùi, tiếp theo còn nói có cả bộ chó, cả người không được tự nhiên liên tục oán giận, mãi đến khi xe đã dừng lại mới phát hiện ra khung cảnh quanh mình rất là xa lạ.

“Đây đâu phải nhà tôi?”

Xe dừng trên đường trước cửa một ngôi biệt thự, bên ngoài biệt thự còn có một vườn hoa rất rộng, chung quanh chỉ nghe thấy tiếng chim kêu hót, rõ ràng là đã ra rời xa nội thành.

“Đây là nơi nào? Đẹp quá!” Lộ Thiên Ái thích nhất loại kiến trúc theo kiểu châu Âu thế này, trên tường bò đầy dây xanh, hơn nữa hoa viên xây rất là đẹp, kiểu như trang viên Châu u.

“Chẳng lẽ đây là biệt thự mà ba mới mua?” Lộ Thiên Ái mừng rỡ. Cô vẫn âm ỉ muốn ba mua một tòa biệt thự trên núi Dương Minh, lúc cùng bạn bè chơi đùa mới không sợ âm ỉ đến những người khác.

Hay, ba định làm mình ngạc nhiên?

Không đợi hai người đàn ông dẫn đường, Lộ Thiên Ái chạy nhanh vào phòng: “Ba, con về rồi!”

Nhìn quanh phòng khách cao quý thanh lịch, hoàn toàn là phong cách theo kiểu Châu Âu cô thích, sàn đá cẩm thạch trắng pho phăm phăm Zehder nhập khẩu, chiếc đèn treo như ánh lửa sáng lạn chiếu sáng toàn bộ không gian, phong thái phi phàm nhưng không dung tục.

“Ôi, nguyên bộ Versace, thật sự ba đã nghĩ thông, biết thế sớm bảo ba mua cho mình cái này. . .” Cô cực thích những đồ gia dụng và vật trang trí hàng hiệu Zehder, thật sự là tổ hợp của những lý tưởng trong cô.

“Ba, mẹ, con về rồi nè!” Cô vừa nhìn bức tranh quý giá treo trên tường vừa hô to.

Nghe được tiếng bước chân mạnh mẽ từ phía cầu thang, Lộ Thiên Ái ngẩng đầu, sung sướng nói:

“Ba, con. . .”

Phát hiện người tới không phải là ba của mình, tiếng hô của cô đột nhiên im bật, biểu tình vui sướng chuyển thành nghi hoặc: “Anh là ai? Sao lại ở đây?”

Một người đàn ông siêu đẹp trai bước tới ngồi xuống. Hắn có một cơ thể cường tráng như những vận động viên bóng bầu dục của Mỹ, cùng làn da nâu khỏe mạnh, bước đi ưu nhã như loài báo Mỹ, hơn nữa, bộ áo vest mặc trên người cũng thật là vừa, vừa liếc mắt, Lộ Thiên Ái đã nhận ra đó là bộ âu phục thủ công hiệu nhãn hiệu Zehder.

“Tôi là chủ nhân của tòa nhà này, đương nhiên là ở trong này.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông tương xứng điều ấy.

“Anh là chủ nhân của nó? Tôi đã nghĩ. . .” Lúc này Lộ Thiên Ái mới phát hiện ra sự nhầm lẫn của mình.

“Tôi nghĩ rằng đây là nhà tôi. . .”

“Nếu Lộ tiểu thư thích, có thể coi nơi này là nhà của mình.” Người đàn ông đi đến trước mặt Lộ Thiên Ái, người cao mét bảy như cô cũng còn phải ngửa đầu lên nhìn.

Đôi môi căng mọng của người đàn ông nhếch lên, ngay đến một người đã nhìn bao anh chàng đẹp trai như cô cũng không khỏi tim đập bùm bùm.

Người đàn ông khẽ cười, tự mình ngồi trên chiếc sofa dài, thản nhiên vắt chân chữ ngũ.

“Tôi là Tiền Đường, đang muốn mời Lộ tiểu thư đến nhà làm khách vài ngày.” Ánh mắt mà người đàn ông nhìn Lộ Thiên Ái có vẻ tà tứ râm rĩ: “Còn về cha cô, đương nhiên là ở nhà cô.”

Tiền Đường? Đây là cái tên quái quỷ nào vậy? Cô chưa bao giờ nghe nói nhân vật nổi tiếng nào có cái tên này.

“Nhưng người dẫn tôi đến đây nói rằng bọn họ là do cha tôi sai đi tìm tôi, nên mang tôi về nhà, mà không phải là tới nơi này.”

“Bọn họ là người của tôi. Đúng thật là cha cô có nhờ tôi tìm cô về, chỉ có điều. . .” Vừa thấy Lộ tiểu thư, tôi đã muốn mời cô ở lại vài ngày.” Tiền Đường nói như tất cả đều là một lẽ đương nhiên, như thể Lộ Thiên Á sẽ ở lại y hệt như lời hắn nói.

Lộ Thiên Á ghét nhất bị người khác sắp đặt, lập tức cuồng vọng, cười khẩy: “Hừ! Muốn tôi ở thì tôi sẽ ở đấy hả? Bỏ tiểu thư không để mình bị đẩy vòng vòng đâu nha!”

Cô cầm túi lên đang muốn rời đi, nhanh như chớp, Tiền Đường kéo cô lại gần, cô mất trọng tâm ngã ngồi lên trên đùi hắn. toàn bộ thân mình đổ vào trong lòng hắn.

“Làm gì đấy? Buông ra. . .” Lộ Thiên Á nắm tay định nắm hắn, nhưng lại bị một bàn tay tóm lại.

“Anh định làm gì?” Đôi mắt to tròn đầy kinh ngạc, cố gắng che giấu nỗi sợ trong lòng.

“Buông ra nhanh, nếu không cha tôi sẽ không tha cho anh đâu. . .”

Cô giống như một con sư tử cái bị thương, chỉ biết phô trương thanh thế dọa địch.

Tiền Đường khinh thường, cười ra tiếng, như thể nhìn ra trước mắt chính là một con mèo nhỏ dũng mãnh.

“Cô đã có thể không kiêng nể gì bỏ chạy theo người, sao lại không biết tôi muốn cái gì?”

Ngón cái của hắn khẽ vỗ về cặp môi mỏng run rẩy của cô, tiếp đó, nhẹ nhàng xoẹt qua cái cổ mảnh khảnh, đi vào cổ áo chữ V đang mở.

Thấy thân thể cô run lên, Tiền Đường tiếp tục trào phúng. “Cha cô sợ việc con gái bỏ chạy theo người bị truyền thông bóc mẽ nên mới giấu ngấm nhờ tôi tìm cô. . . Dù sao cô đã bị gã Hình Kiện kia chơi đùa, để cho tôi chơi vài lần, cha cô cũng chẳng thể phát hiện ra được, đúng không? Ngược lại còn cảm tạ tôi đã dẫn được cô về nhà ấy chứ.”

“Anh. . . Đồ vô sỉ!” Biết được ý đồ của hắn, Lộ Thiên Á tức giận muốn tát cho hắn một phát, nhưng cổ tay mảnh khảnh lại bị tóm chặt.

“Đau quá, buông ra. . .” Thân thể cô không ngừng vặn vẹo muốn giãy.

Lúc này, Tiền Đường thật sự buông cô ra theo đúng ý cô. Nhưng ngay sau đó, lại đẩy ngã cô lên sofa, theo đó, thân thể rắn chắc đè lên.

Cảm thấy bản thân sắp bị đè bẹp, Thiên Á gắng sức đẩy ra, nhưng hắn vẫn bất động như núi, hai tay cô cũng bị hắn tóm cổ định ở trên đỉnh đầu.

“Lúc Hình Kiện làm cô, nhất định cô sẽ khẩn cấp giăng ngay đùi ra. . .” Mặt Tiền Đường dựa vào mặt cô rất gần, ánh mắt nhìn cô cực kỳ khinh miệt. “Cô yêu hắn, nên muốn giữ mình vì hắn? Đáng tiếc, lòng hắn chỉ có Ngao Thiên Ân, nếu không cũng sẽ không trúng đạn khi bảo vệ cô ta. . .”

Lộ Thiên Á lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải như thế. . .”

“Cô nghĩ tôi là thằng ngốc đấy à? Truyền thông đều đã công bố những tấm ảnh thân thiết của cô và hắn khi hai người đi du lịch Paris, thân thể mờ mờ của Hình Kiện được vạch trần mà cô vẫn còn khẳng khái một mực với hắn, giờ lại không để ý đến sự phản đối của cha, bỏ trốn theo hắn, cô còn nói cô không thương hắn?” Giọng điệu phẫn nộ của Tiền Đường như một ông chồng đánh ghen, đang chỉ trích bằng chứng mắc tội của vợ.

“Không phải thế, chúng tôi không có gì hết!” Lộ Thiên Á không biết nguyên nhân vì sao Tiền Đường tức giận, lại càng không biết vì sao mình lại đi giải thích với hắn.

Sự phản bác nhanh lẹ của cô khiến sắc mặt hắn càng cuồng liệt hơn, đột nhiên Tiền Đường cúi đầu, đôi môi dày chiếm lấy đôi môi non mềm của cô, liếm mút thật mạnh.

“Cô dám nói hắn không hôn cô như vậy?”

Liên Ái còn chưa kịp thở ra, một bàn tay to đã phủ lên nơi đầy dãi của cô, ra sức vuốt ve.

“A, đau quá, dừng. . .”

“Cô dám nói hần không âu yếm cô như vậy?” Âm điệu của hần trở nên khàn đặc bởi cơn dục vọng, nhìn biểu tình đau đớn của cô, lực tay từ từ chuyển thành xoa bóp hùng cuồng.

“A. . . Không. . . buông ra. . .” Lộ Thiên Ái vặn vẹo muốn thoát khỏi vòng tay Tiền Đường, hần ta lại càng nặng tay, vói tay vào trong áo cô, nắm lên gò núi cở D.

“Không ngờ cơ thể mảnh khảnh của cô cất dấu bảo bối thế này. . .” Hần dùng hai ngón tay xoa nắn đôi núm vú hồng, chẳng mấy chốc, chúng đã bắt đầu dựng thẳng, đỏ tươi như quả mâm xôi đỏ mọng, dù hần vươn lưỡi khê liếm.

“A. . . Không thể. . .” Toàn bộ sức lực của cô như bị hút ra, cảm giác tê dại ở ngực khiến thân thể cô không khỏi run rẩy. “Ừm. . . Không. . .”

Liên Ái không kìm lòng nổi, nhắm mắt lại, quên cả giây dựa. Tiếp đó, toàn bộ nụ hoa bị ngậm lại bị hần hấp liếm thật mạnh. Liên Ái như bị điện giật, ưỡn cả eo lên.

“A. . a. . . a. . . a. .”

Lưỡi Tiền Đường lại càng ra sức, dẫn đến những tiếng đáp lại cao vút của Lộ Thiên Ái.

Một hồi lâu sau, rốt cục hần cũng buông viên kẹo ngọt khỏi miệng, ngẩng đầu thưởng thức kiệt tác của mình.

Bởi vì tụ máu, nụ hoa lại càng đỏ tươi, trên đó lại có nước bọt trơn bóng, bộ dạng ướt át, ngon miệng mê người hơn cả anh đào.

Lộ Thiên Ái vẫn đang nhắm mắt thở dốc không ngừng, gò má trắng nõn bị tình dục nhuộm thành sắc hồng xinh đẹp, đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ hơi hơi mở ra hỗn hển thở.

Chỉ vừa mới nhìn đến hình ảnh này, nửa người dưới của Tiền Đường đã nổi cảm giác!

Không được, còn chờ đến lúc. . .

Hần cố ép bản thân ngồi dậy, rời khỏi thân thể mềm mại thơm tho.

“Mới bị đùa một chút mà đã thoải mái thành vậy, là kỹ thuật của tôi quá tốt, hay vì Lộ tiểu thư coi tôi như là Hình Kiện?”

Giọng điệu chế nhạo khiến Thiên Ái đột nhiên hoàn hồn, cúi đầu thấy một bên vú bị lộ ra ngoài, cô vội sửa lại quần áo. Nghĩ đến hình ảnh phiến tình ban nãy và phản ứng của mình, cô tức giận đỏ bừng cả mặt.

“Thế nào? Còn muốn nữa?” Tiền Đường nhìn Thiên Ái rất là hứng thú, giọng điệu đùa cợt kia khiến cô càng tức giận hơn.

Biết chính mình không đấu được hần, cô thầm nghĩ mau chóng rời khỏi nơi này. “Anh chơi đã rồi, để tôi về nhà đi!”

“Nếu tôi còn chưa thấy đủ thì sao?” Tiền Đường ngả ngón hỏi lại, giọng điệu như đang tán tỉnh.

Lộ Thiên Ái không thèm nghĩ đến hình ảnh thân thiết ban nãy nữa, biểu tình nghiêm túc, muốn thuyết phục hần: “Anh đã đáp ứng cha tôi, không nên nuốt lời.”

Cha đã cậy nhờ hần, tỏ vẻ hai người có chút quan hệ.

Tiền Đường lại bỏ qua, không muốn thả cô rời đi. “Tôi chỉ đáp ứng cha cô tìm cô, chứ có nói sẽ dẫn cô về nhà đâu. Huống gì, tôi phát hiện giá trị của cô còn cao hơn cả tưởng tượng của tôi. . .” Hần càn quấy nhìn bộ ngực cô, dục vọng trong mắt không hề che giấu.

Lộ Thiên Ái bị hần nhìn chăm chăm như vậy thì trong lòng thấy rất xôn xao, vội gạt bỏ nhịp tim dồn dập không đáng có kia.

“Tôi không muốn nghe những điều này, tôi chỉ muốn về nhà. . .” Cô cầm túi xách đi ra cửa, kinh ngạc vì thấy Tiền Đường không ngăn cản cô.

Vừa mở cửa. hai người đàn ông lúc trước dẫn cô lại đây đứng chặn ở cửa.

“Tránh ra! Bốn tiểu thư muốn về nhà!” Lộ Thiên Ái kêu gào không chút yếu thế.

Người đàn ông không hề nhúc nhích. Mãi đến khi phía sau truyền đến tiếng ra lệnh của Tiền Đường: “Mang tiểu thư vào phòng.”

“Lộ tiểu thư, mời.” Người đàn ông hướng cầu thang, giọng điệu tuy có lễ phép nhưng không cho cự tuyệt.

Lộ Thiên Ái xoay người cảm tức nhìn Tiền Đường, biết rằng không thể thoát thân, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi mới đi hướng cầu thang, hai người đàn ông một trước một sau áp giải cô.

Tiền Đường ngửa đầu nhìn bóng dáng của Lộ Thiên Ái, mãi đến khi bóng dáng ấy biến mất khỏi tầm mắt hắn, nụ cười trên mặt mới lập tức chuyển thành chua xót.

“Haiz. . .” Than khẽ, hắn cầm di động nhấn dãy số của nhà họ Lộ.

2. Chương 2

Lộ Thiên Ái được “Mời” đến một căn phòng, chân sau vừa bước qua cửa, cánh cửa lập tức khóa lại.

Cô bước nhanh đến bên cửa sổ, nhìn xuống thấy được trong hoa viên có ba người đàn ông đang đứng, đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào chỗ phòng cô.

“Đáng giận!” Cô tức giận kéo kín rèm cửa, ngồi phịch thật mạnh xuống giường.

Làm sao bây giờ? Lúc này cô mới hối hận bản thân đã quá lỗ mãng. Đáng ra trước lúc lên xe phải hỏi rõ ràng trước đã, bây giờ bị một người đàn ông lạ nhốt tại một nơi chẳng biết là đâu, di động cũng bị lấy đi, thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

“Haiz!” Cô nằm ỉu xiu trên giường, xem ra thật sự đã bị bắt cóc. . .

Tuy nhiên, gã Tiền Đường này có vẻ có rất nhiều tiền, tòa biệt thự này còn khí phái hơn cả nhà cô nữa, vì sao còn muốn bắt cóc cô nhỉ?

Nếu như không phải vì tiền, vậy thì là vì cái gì?

Xúc cảm của cái hôn môi ban nãy giờ vẫn còn đọng ở trên môi cô, hơi hơi căng đau. Hắn khơi gợi tình dục trên thân thể cô kích cuồng như vậy, muốn quên cũng chẳng thể quên.

Haiz! Cô đã sớm quên cái cảm giác khi hôn Hình Kiện, chuyện đó hình như đã cách đây cực kỳ lâu rồi.

“Haiz, đừng nghĩ nữa mà!” Lộ Thiên Ái bỗng nhiên quát to một tiếng, nhảy bật lên khỏi chiếc giường, muốn gạt phẳng cơn sóng triều mà ban nãy Tiền Đường gây ra cho cô.

Sau khi quyết tâm không nghĩ đến những chuyện đáng ghét này nữa, cô mới có tâm tư nhìn quanh căn phòng.

“Ôi, chiếc giường đẹp thật!” Ánh mắt cô lập tức bị chiếc giường lớn đặt ở vị trí chính giữa căn phòng cuốn hút.

Đây là chiếc giường thiết kế theo phong cách cổ, có bốn cột trụ và cả khung giường, trên đỉnh có vải bông thêu hoa thủ công màu trắng trùm lên, viền hoa rủ xuống bốn phía, được buộc cố định lại bằng những sợi lụa xinh đẹp, khăn lụa hồng nhạt phủ giường và nệm giường thì là đồ thêu hoa hồng bằng tay mà cô thích nhất.

Cô đã muốn có được chiếc giường như vậy từ lâu lắm rồi!

Nhìn lại cách bài trí trong căn phòng này, chiếc bàn trang điểm trạm trổ tinh xảo, vừa nhìn đã biết đó là đồ cổ, chắc có xuất xứ từ hoàng cung nước Pháp, bên cạnh căn cửa sổ kia đặt một ghế nằm, cô đã từng nhìn thấy nó trong hội đấu giá Tô Phú Bĩ, tiếc là có người ra giá cao hơn cả cô, khiến cô tức giận thật lâu.

Lại còn có cả tủ rượu, nhìn độ cong ưu nhã kia, chắc chắn là được làm bởi những người có tiếng. . . Tóm lại, căn phòng hết như cung điện này đây đúng là giống hết những gì cô từng ước mơ tha thiết!

Lộ Thiên Ái bước nhanh vào trong phòng tắm, sự rộng rãi và hoa lệ trong này còn hơn cả khách sạn sáu sao, còn chuẩn bị cả mỹ phẩm bảo dưỡng và đồ dùng cá nhân của nữ. Tất cả đều là sản phẩm của những nhãn hiệu cao cấp nhất mà cô đang dùng.

Tiếp theo, cô khẩn cấp mở ra một cánh cửa khác của căn phòng này, vừa nhìn thì quả thực thấy sướng điên luôn!

Phòng để quần áo cũng rộng không kém gì căn phòng ban nãy, trong đó có một căn tủ lớn, bên trên chia thành mười sáu ô vuông, trong từng ô vuông đặt từng chiếc túi xách Kim bao màu sắc khác nhau, loại trường hợp này chỉ còn có thể hình dung bằng từ “đồ sộ”, bởi vì từng chiếc túi xách Kim bao đều là đặt làm, ngay đến cửa hàng chính Paris Hermes cũng không thể có đầy đủ hết chúng nó được.

Mặt khác, hai bên tủ dài treo đầy quần áo, cô lật một chút, đều là hàng quý, có vài bộ còn chưa về đến Đài Loan cơ. Trong đó, có rất nhiều bộ lễ phục cao cấp đặt làm, mỗi chiếc ít nhất có giá đến 30 vạn.

Điều quái lạ nhất là, tất cả đều là kích cỡ người cô, thậm chí đến cả những chiếc quần lót bằng lụa ở trong ngăn kéo cũng vậy!

Lộ Thiên Ái nhìn xem mà há hốc mồm, đầu choáng mắt hoa, vội vã ngồi lên chiếc sofa trong phòng đựng quần áo, nhìn những chiếc túi xách kia với vẻ mờ mịt.

Rốt cuộc thế này là thế nào? Vì sao tất cả những vật trong căn phòng này đều là những thứ đồ mà cô rất thích? Như thế tất cả đều được đặt làm vì cô?

Vì sao Tiền Đường biết được những thứ cô thích? Chẳng lẽ chuyện này đã có mưu đồ từ trước?

Nếu như nói hẳn chỉ bắt cóc cô thôi, không có ai ‘sủng ái’ một con tin như vậy đúng không?

Muôn ngàn câu hỏi khiến Lộ Thiên Ái rối bù cả đầu, nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra, cuối cùng cô không nghĩ nữa.

So với việc ngồi nghĩ viển vông, chẳng bằng dời lực chú ý giết chết thời gian, cả phòng đầy rẫy quần áo trước mắt là điều làm cô thấy hứng thú nhất.

Vì thế Lộ Thiên Ái đã hành động ngay, lấy một bộ ra ướm thử lên người rồi đứng soi gương.

Trong lúc Lộ Thiên Ái đang thay một bộ dạ phục, bỗng nhiên nhìn thấy Tiền Đường đang đứng ở ngay giữa phòng để quần áo.

Cô sững sốt một lát, rồi mới giật mình phát hiện cô chỉ còn mặc mỗi chiếc quần lót.

“Á!” Cô vội vàng cầm một bộ lên che trước ngực, cả người dán vào chiếc gương, “Anh. . . Sao anh lại nhìn lên tôi hả? Đồ háo sắc!”

Tiền Đường vốn không để ý đến lời chỉ trích của Lộ Thiên Ái, mỉm cười đi đến ngay trước mặt cô. “Tôi không nhìn lên, mà là nhìn chính đại quang minh.”

Lộ Thiên Ái trừng mắt, sắc mặt có hơi bối rối “Anh. . . , anh đừng có mà tới đây.”

“Đừng khẩn trương, tôi chỉ đến xem cô có thích căn phòng này không mà thôi.” Tiền Đường cười ưu nhã, bộ dạng như người chủ nhân xứng chức.

Lộ Thiên Ái cảm thấy ánh mắt của hắn vốn chính là sói khoác da dê, “Mời anh ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.”

Lưng dán vào gương truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, Thiên Ái không khỏi run rẩy, không biết vì lạnh hay vì khẩn trương.

Tiền Đường chống tay vào chiếc gương phía sau người Lộ Thiên Ái, gần như cả người của hắn dán lên người cô, “Nói thật, cả phòng đầy ngập quần áo cũng thua xa bộ dạng không mặc tí gì của cô. . .”

Lộ Thiên Ái cảm thấy tình cảnh của mình quá là nguy hiểm, như một con mồi bị báo Mỹ săn, chỉ cần hấn vừa ra tay, thì cô sẽ không còn chỗ trốn chạy.

“Anh đi ra ngoài! Tôi lạnh quá. . .” Cô không dám trực tiếp đối diện hơi thở nam tính của hấn, chỉ biết quay đầu qua một bên oán giận.

Bộ dạng đầm đìa đáng yêu này của cô càng kích thích dục vọng của hấn. Tay hấn nâng cằm cô lên, đùa bỡn con mồi, “Lạnh không, tôi lập tức cho cô nóng cả người lên, nóng hết như lửa. . .”

“A. . .”

Trong tiếng kinh hô, Tiền Đường nhanh chóng lấy ra chiếc áo cô che trước ngực, xoay người cô lại làm cô đối mặt với gương, cặp vú to thẳng lập tức nảy lên trước gương. Theo bản năng, Thiên Ái dùng tay che lại, nhưng tay cô lại bị hấn kéo ngoặt về sau, bầu ngực càng dựng thẳng hơn.

“Cô đẹp thật. . .” Giọng nói khàn khàn của Tiền Đường vẩn vít bên tai của Lộ Thiên Ái.

Khung xương cô rất là thon nhỏ, gầy nhưng không thấy nhô xương, bộ ngực to lớn cỡ D như đỉnh đào mật, căng tròn mà nhon lên, núm vú hồng nhạt nhếch lên độ cong gợi cảm, vòng eo mảnh khảnh một bàn tay có thể nắm vừa, vùng bụng phẳng lì không có mỡ thừa, quần lót bằng lụa hồng nhạt bó lấy cặp mông xinh đẹp, hai chân thon dài cân xứng kẹp lại thật chặt, kẹp lấy khu vực bí mật ở giữa hai chân.

Hấn dùng ánh mắt không hề kiêng nể xem khắp cả thân thể của Lộ Thiên Ái. Thiên Ái thấy được bộ dạng trần truồng của mình trong gương, người đàn ông cường tráng phía sau như đang vây chặt cơ thể cô lại. Bỗng cô cảm thấy bản thân thật là bé nhỏ, thật là mềm yếu, cũng lại gợi cảm vô cùng. . .

“Ưm a. . .” Tiền Đường bắt đầu khẽ khàng nắm bóp cặp vú mềm mại, Lộ Thiên Ái không nhịn được, rên lên thành tiếng, ngẩng đầu tựa vào ngực hấn, híp mắt nhìn cách hấn âu yếm mình từ trong chiếc gương.

Ánh mắt Tiền Đường cũng tiếp xúc tầm mắt của cô trong gương, hấn cười đến thật tà nịnh, bắt đầu dùng sức trên tay mạnh hơn.

“A. . . A. . .” Đột nhiên giữa hai chân truyền đến cảm giác kích cuồng mà lại hư nhuyễn, hai tay cô vúi lấy cánh tay rắn chắc của hấn, cả người vất lên người hấn.

Một tay đỡ cô, tay kia của hấn lạng lẽ đi xuống vói vào trong quần lót cô, dọc theo vườn cây tươi tốt tìm được chốn đào nguyên kia.

“Mới thế đã ướt được rồi, Ái xinh đẹp?” Tiếng xưng hô thân thiết tự nhiên bật ra khỏi miệng của hấn.

Ngạc nhiên trước sự mẫn cảm của cô, ngón tay hấn bắt đầu trượt qua trượt lại ở tại huyết khẩu cùng với những giọt ái dịch trào ra.

“A. . . ĐỪNG. . . ĐỪNG sờ nơi đó. . .” Cảm thấy nơi riêng tư đã bị xâm nhập, Lộ Thiên Ái thử ngăn cản hấn nhưng lại không có sức lực, chỉ biết tựa lên người hấn, suy yếu lắc đầu.

“ĐỪNG mà. . . A. . .”

Kĩ thuật cao siêu của hấn khiến hai chân cô cong gập cả lại, ngay lập tức, hấn túm thân thể mềm nhũn lên ngồi ở trên sofa, để cô ngồi trên đùi hấn, nhân dịp cô đang choáng váng mà ra sức cởi quần lót cô.

Cảm thấy thân dưới chợt lạnh, Lộ Thiên Ái dùng chút sức lực ít ỏi cuối cùng giữ lại vật che duy nhất của mình, nhưng hai tay lại bị tóm lại.

“Ưm. . . ĐỪNG. . .” Khi bàn tay của hấn tiến vào khu vực tam giác của cô, cô chỉ biết khép chặt chân lại để mà kháng cự.

Tiền Đường vừa mới ra sức, đã làm cho cô giạng chân ra ngồi lên đùi hấn, sau đó kìm chân cô lại, làm hai chân cô dựng lên, nơi riêng tư màu hồng phấn một lần nữa nhìn thấy hết ở trong chiếc gương.

“A. . . Không. . . ĐỪNG như vậy. . .” Tư thế phóng đảng trong kính khiến Lộ Thiên Ái xấu hổ, giấy dựa thật mạnh, hai chân bị giạng ra xa, huyết khẩu hơi vênh đang không ngừng chảy ái dịch ra.

“Xem đi, mới thể đã ướt cả rồi, mẫn cảm quá, phóng dăng quá. . .” Tiền Đường liếm láp lỗ tai của Lộ Thiên Ái, ngón tay tìm được tiểu nhụy châu đang ẩn núp kia, bên trên nó đã phủ kín ái dịch trơn trượt.

“Hình Kiện đã bao giờ yêu cô thể này hay chưa? Có phải mới một lát cô cũng đã ướt thành thể này?” Nghĩ đến cô ấy đã từng ở bên Hình Kiện, giọng của Tiền Đường ngập đầy vị chua.

“A. . . Đừng sờ chỗ đó. . . A. . .” Một loại cảm giác tê dại, kéo suốt từ nơi mà hắn chạm vào đến tận bụng dưới. Thiên Ái cảm thấy nơi riêng tư chảy ra một dòng ái dịch.

Ngửa đầu tựa lên trên đầu vai hắn, cặp mông xinh đẹp của cô không ngừng lắc xoay, muốn tránh thoát sự tra tấn này của hắn.

“Đừng nhắm mắt lại, nhìn tôi, xem tôi yêu cô thể nào. . .” Tiền Đường không chịu buông cô, dám nâng cô lên nhìn hết trong gương, ngón tay xoa qua xoa lại huyết khẩu của cô, càng lúc càng mau.

“Ừm. . . ừm. . . á. . . á. . .” Lộ Thiên Ái nhìn chăm chú vào động tác của tay Tiền Đường, một loại cảm giác vô cùng sung sướng đánh úp lại cô, khiến cô không khỏi rên lên thành tiếng, căn phòng không ngừng đầy ngập những tiếng dâm ô.

Tiền Đường thấy cô sắp tới cao trào, ngón tay chuyển đến trên đầu hoa hạc rung rung thật nhanh. Ánh mắt hắn nhìn gương chăm chăm, nhìn thấy một dòng ái dịch thật nhiều trào ra huyết khẩu, thấm ướt cả ngón tay hắn.

“A. . . A. . . A. . .” Tử cung truyền đến từng chớp cảm giác nóng bỏng, giống như sắp có cái gì nổ tung ở đó, Lộ Thiên Ái uốn cặp vú không ngừng rung lắc kia lên, hai chân bắt đầu căng ra, móng tay cắm chặt vào tay Tiền Đường.

“A. . a. . . a” Tiếng hét cao vút vang lên, cổ họng như bị khóa chặt, toàn thân của Lộ Thiên Ái banh chặt, không ngừng run rẩy.

Nhìn đến thân thể cô ửng hồng lên, bàn tay dính đầy ái dịch của cô bắt đầu ve vuốt khắp thân thể cô, vừa chạm vào cặp vú căng phình của cô, khiến cô lại run rẩy thân mình.

Khẽ khàng vén lên lọn tóc ẩm ướt dính trên mặt cô, lưỡi Tiền Đường vói vào khuôn miệng đang hơi vênh lên của cô, cuốn lưỡi cô lên, theo bản năng, lưỡi cô cũng đáp lại hắn.

“Ừm. . . ừm. . .”

Không được! Tiếp tục thì sẽ không nhịn được mất! Hôm nay đã quá đủ rồi!

Tiền Đường ôm lấy thân thể mềm mại tê dại vắt trên người mình, đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô.

Nhìn khuôn mặt mê man của cô, Tiền Đường không khỏi cười lên nụ cười sủng nịch, khác hẳn hơi thở tà tứ ở trước mặt cô.

Cô gái xinh đẹp yêu dấu, em sắp trở thành người của tôi rồi. . .

“Ừm. . .” Lộ Thiên Ái ừm một tiếng xoay người, một bên vú của cô nảy ra.

Tiền Đường nhịn xuống cơn xúc động muốn vồ lên giường, mau chóng ra khỏi căn phòng khóa chặt cửa lại.

Haiz! Trước khi mọi chuyện xong xuôi, chỉ có thể dựa vào đôi tay vạn năng mà thôi!

Phòng tắm truyền đến tiếng nước, còn có cả tiếng than nhẹ của người phụ nữ.

“Haiz! Tại sao có thể như vậy. . .” Lộ Thiên Ái nằm ở trong bồn tắm mát xa lớn, ngửa đầu lên nhìn trần nhà, thấy bất đắc dĩ thay cho tình cảnh của mình.

Buổi sáng rời giường cô phát hiện ra thân thể cô hoàn toàn trần trụi, nhớ lại động tác khi hắn trêu chọc đêm qua khiến thân thể cô cháy lên, sau đó đã mất ý thức. . .

cô nhanh chóng vọt vào phòng tắm kiểm tra phần dưới của mình, như là chưa bị đột phá phòng tuyến, cô không khỏi thở phào một hơi.

Nếu như để hắn phát hiện bí mật của cô, nhất định sẽ bị nhục nhã chết mất. . .

Lộ Thiên Ái đập lên mặt nước, tính tình hết như con trẻ, làm bọt nước bắn bung tóe lên. “Haiz! Rốt cuộc mình làm sao vậy? Sao chỉ cần hấn vừa chạm vào là lại biến thành một người hoàn toàn khác vậy, hấn là tên bắt cóc xấu xa cơ mà!”

Có hồi hận cũng chẳng cách nào giảm bớt được nỗi xấu hổ trong lòng, cảnh tượng ở trước gương kia cũng đã khắc sâu vào tận óc cô, cũng làm cô moi ra một mặt dâm dăng của bản thân mình. Mỗi khi nghĩ đến cái hình ảnh đó, cô lại cảm thấy ngứa lòng vô cùng. “Haiz! Mình bị sao vậy?” Xoay người một cái, đổi tư thế sang thành nằm ghé vào bên cạnh bồn tắm, thỉnh thoảng thấy được Tiền Đường đang đứng ở ngay cửa phòng.

“A!” Cô sợ tới mức tay trượt một cái, cả người ngã vào trong nước.

Tiền Đường sải bước chân dài vớt Thiên Ái lên, ôm lấy cô, vỗ lưng cho cô.

“Khụ khụ!” Lộ Thiên Ái dựa vào trong người Tiền Đường không ngừng khụ mạnh.

“Sao lại bất cẩn như thế? Cứ như đứa trẻ. . .” Trên mặt Tiền Đường có sự quan tâm khẩn thiết, nhưng Lộ Thiên Ái lại không hề thấy, nghĩ lầm thành hấn nói mát, giận dữ rời khỏi vòng tay của hấn.

“Tất cả đều là do anh hại tôi!” Cô đỏ mắt trĩu trích, khụ mạnh đến nỗi ứa cả nước mắt.

Tiền Đường lấy cái áo ngủ phủ lên người cô, ôn nhu thắt dây lưng lại, “Nào, tôi sấy tóc giúp cô.”

Hấn kéo tay cô đến gần chiếc bồn rửa mặt, cô nhìn hấn với vẻ hung tợn, nhưng vẫn mặc hấn tùy ý sấy mái tóc dài mượt của mình.

Nhìn động tác mềm nhẹ trong gương của hấn, lòng cô rối loạn. . .

Rốt cuộc hấn là loại người thế nào?

Có khi bá đạo chuyên chế, có khi cuồng vọng tà ác, bây giờ lại đối xử với cô dịu dàng thế này. . . Rốt cuộc thì anh ta coi mình là gì?

Tiền Đường đối mắt với ánh nhìn xem kỹ của cô, cười với cô, lại tiếp tục động tác trên tay của mình.

“Tóc cô đẹp thật, thơm nữa. . .” Tiền Đường khẽ kéo tóc cô, để sát vào cánh mũi hít lấy hít để thử mùi thơm ngát trên đó, giọng khen cũng thực gợi cảm.

Sau khi sấy tóc, hấn lại lấy lược chải mượt nó. Một đôi bàn tay thỉnh thoảng âu yếm cho nó từ trên chải xuống, đôi mắt đang nhìn chăm chú vào cô chuyển thành sâu thẳm, khiến trái tim cô kinh hoàng không thôi.

Ánh mắt hai người giao nhau trong kính, lòng Lộ Thiên Ái dậy lên một nỗi mong chờ, thế nhưng Tiền Đường lại bỗng buông lược, trở lại với biểu tình ngày trước.

“Đói bụng rồi đúng không? Mặc quần áo vào rồi ra ăn cơm.” Tiền Đường nói xong rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Lộ Thiên Ái hoàn toàn không nắm bắt được tâm tư của người đàn ông này, hôm qua khi cô kháng cự động tác trêu chọc của hấn, hấn lại càng xâm lược kịch cuồng, sao hôm nay cô không phản kháng, hấn lại tỏ ra thờ ơ?

Chứa chan cảm xúc buồn bã đi vào trong phòng chứa đồ, Lộ Thiên Ái chọn một bộ quần áo ở nhà mặc vào. Lúc cô bước vào phòng ngủ thì thấy Tiền Đường vẫn còn ở đó, đang ngồi trên ghế xem báo tiếng Anh.

“Ăn cơm đi!” Ngắc đầu kêu một tiếng, hấn lại tiếp tục xem tờ báo kia.

Lộ Thiên Ái chậm rãi ngồi ở trước bàn, cảm thấy thật mất tự nhiên khi có sự tồn tại của hấn.

“Anh có thể ra ngoài.” Giọng điệu cao ngạo như thể đối đãi với người bồi bàn.

Tiền Đường buông tờ báo xuống, nghiêm mặt nhìn Lộ Thiên Ái. “Đây là nhà tôi, không ai có thể ra lệnh cho tôi.” Rồi hấn tiếp tục xem tờ báo.

“Hừ! Bá đạo!” Lộ Thiên Ái chu miệng trừng mắt hấn, cảm thấy người này thật khó nắm bắt.

Tiếp đó Lộ Thiên Ái không để ý đến Tiền Đường nữa, im lặng ăn xong bữa sáng.

Lúc này hắn cũng vừa xem xong báo chí, “No rồi hả? Bây giờ có thể bàn bạc việc chính được rồi.”

Hắn đi đến trước mặt cô, khom lưng xuống, một tay đặt lên trên ghế cô ngồi, tay kia thì chìa chiếc di động ra: “Gọi điện thoại cho cha cô đi.”

Lộ Thiên Ái do dự cầm lấy di động, ngẩng đầu nhìn phía Tiền Đường, sắc mặt hắn vẫn kiên định như thế, không hề buông tha.

“Ngay bây giờ.”

Gọi dãy số của ba, sau khi kết nối được rồi, giọng của cha cô truyền đến, Lộ Thiên Ái vội vàng cầu cứu:

“Ba, mau tới đón con về nhà, Tiền Đường nhốt con, không cho con về. . .”

“Thiên Ái, con đang ở đâu?”

Giọng nói kích động của cha rõ ràng là đang nôn nóng, Lộ Thiên Ái bắt đầu có chút ghen ngào: “Con ở trong nhà Tiền Đường, nhưng con không biết chuyện gì xảy ra. . .”

Điện thoại bỗng bị đoạt đi, “Lộ tiên sinh, tôi là Tiền Đường, con gái rượu của ông đang ở đây. . .”

Giọng Tiền Đường tương đối bình tĩnh, như đang tiến hành một cuộc đàm phán.

“Tuy nhiên, tôi bỗng lại không định để cho cô ta về nhà dễ dàng như vậy. . .”

“Cái này thì phải xem thành ý của Lộ tiên sinh. . .”

“Ông biết đối với tôi có báo cảnh sát cũng vô dụng thôi, đàn em của tôi còn chuyên nghiệp hơn cả lũ cảnh sát kia đấy, huống hồ, tôi phát hiện dáng người con gái rượu của ông còn chuẩn hơn cả những người mẫu nổi tiếng, ở trên giường cũng rất dâm dăng, bán cô ta qua Châu Âu làm kỹ nữ hẳn là xứng đáng. . .”

Lộ Thiên Ái tức đến độ muốn cướp điện thoại lại đây, nhưng bị Tiền Đường ấn ngồi xuống ghế, một bàn tay to bóp cổ cô lại, cô khó chịu muốn vùng tay hắn ta ra nhưng lực tay hắn càng lúc lại càng mạnh mẽ.

“Ba, cứu con. . .” Lúc sắp tắt thở, Lộ Thiên Ái dùng nốt hơi tàn hô lên câu này, Tiền Đường lập tức buông tay.

“Có nghe thấy không? Con gái ông đang ở trong tay tôi, muốn gian muốn giết là do tôi hết, theo như cá tính mạnh mẽ của con gái ông, khả năng chỉ một bàn tay của tôi là đã vặn gãy cổ cô ta rồi. . .” Tiền Đường mặc kệ Lộ Thiên Ái ngã lên trên ghế khệch mạnh. Cô kinh hồn nhìn lại hắn, mới phát hiện sự khủng bố của người đàn ông này.

Vô tình máu lạnh như thế, mới là bản chất thật sự của hắn ta đúng không?

Những động tác trên chộc dịu dàng lúc trước chỉ là đùa giỡn cô thôi, làm cho thân cô sa vào vũng bùn tình dục. . .

Tiền Đường vươn tay khê khàng vuốt ve hai má Thiên Ái. Lần này cô không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ khinh thường xoay mặt sang chỗ khác, nhưng cảm lại bị hắn túm lại, nên đành phải tiếp tục đối mặt với bộ mặt lãnh khốc của hắn.

“Một câu thôi! Dừng tất cả tài sản trên danh nghĩa của vợ chồng ông đổi lấy con gái yêu quý, ông thấy có đáng giá không?”

Lộ Thiên Ái mở trừng mắt ra, không thể tin được lòng tham của Tiền Đường lại lớn như vậy.

“Ba, đừng đáp ứng hắn. . .” Lộ Thiên Ái hô to lên, sợ cha mình làm ra việc ngốc.

Được, cho ông ba ngày suy nghĩ. Luật sư của tôi sẽ bàn lại chi tiết với ông. Nếu như ông dám giở trò, tôi sẽ để ông mãi mãi không được nhìn thấy con gái, dù là thi thể cũng không!”

Sau khi cúp điện thoại, Tiền Đường quay đầu cười với Thiên Ái: “Cha cô lại còn muốn suy nghĩ cơ đấy, xem ra ông ta thực yêu thương cô!”

“Đồ cầm thú! Biến chất!” Lộ Thiên Ái căm tức nhìn Tiền Đường, oán hận nguyên rủa.

Tiền Đường hoàn toàn lơ đãng, cười đến tàn khốc mà lại ưu nhã: “Cô là một con mèo hoang mạnh mẽ, tôi là cầm thú, xem ra chúng ta thật là xứng đôi, không phải sao? Ha ha. . .”

Hắn dẫn tiếng cười ác ý đi xa khỏi căn phòng này. Lộ Thiên Ái tức giận đến độ phang ngay cái bát về phía hắn, đáng tiếc là không chính xác.

Đợi đến lúc cửa phòng đã bị khóa lại, cả người cô xì hết hơi, trên mặt lộ rõ biểu tình lo lắng: “Haiz! Hy vọng cha mình không ngốc đến thế. . .”

3. Chương 3

Mấy ngày liên tục không thấy Tiền Đường, Lộ Thiên Ái nôn nóng như con kiến bò trong chảo nóng, dù căn phòng đầy những đồ cổ, quần áo hàng hiệu, cô cũng chẳng có lòng dạ nào mà thưởng thức cả.

Không biết ba mình có đáp ứng hắn hay không. . .

Cô thà bị bán sang Châu Âu làm kỹ nữ, cũng không nguyện cha buông giang sơn mà một tay ông gây dựng nên chỉ vì mình.

Nhưng bị nhốt ở trong này, hoàn toàn không biết tình huống bên ngoài, cô nên làm gì đây? Khắp nơi đều bị trông coi, chỉ có vệ sĩ định kỳ đưa cơm, chạy kiệu gì bây giờ?

Lộ Thiên Ái lặn qua lộn lại trên giường, hy vọng có thể nghĩ ra biện pháp.

A? Ý nghĩ chợt lóe. Nếu Tiền Đường khen đáng người cô đẹp, không bằng sử dụng kế mỹ nhân. . .

Thời điểm đưa bữa tối sắp đến, Lộ Thiên Ái vội chạy vào phòng chứa quần áo tìm một bộ áo ngủ gợi cảm nhất rồi mặc nó vào. Cô soi gương, chính bản thân cô cũng đỏ cả mặt.

Đây là một bộ áo hai dây làm bằng lụa trơn và chiếc quần lót. Vải áo màu đỏ mỏng tang vốn không che được một thân cảnh xuân, cặp vú nhọn và núm vú lấp la lấp ló, càng lộ vẻ ám muội, chiếc quần lót cũng ngắn cùn cùn, không che được hết vùng cây cối rậm rạp.

“Như thế này có được không nhỉ?” Lộ Thiên Ái nhìn bộ dạng của mình trong gương. Cô nghĩ rằng, để lộ thân thể của mình ở trước mặt một người đàn ông xa lạ như vậy thì thật sự cần nhiều can đảm. “Mặc kệ, đi ra thôi!”

Dù sao cô cũng không quen biết Tiền Đường, còn không phải bị hắn sờ khắp toàn thân rồi sao, người đàn ông khác thì khác gì chứ? Dù sao chỉ là bị ngắm mà thôi, cũng chẳng thiệt thòi cái gì. . .

Sau khi quyết tâm, Lộ Thiên Ái mặc bộ quần áo này đi đến ghế nằm ở bên cửa sổ nằm nghiêng người xuống, thử bày ra dáng nằm gợi cảm hớp hồn nhất.

Cửa bị mở ra, người đàn ông đưa cơm chính là người đã mang cô đến. Hắn vừa đặt cơm lên bàn thì đi ra ngay, như thường ngày, không nhìn Lộ Thiên Ái tẹo nào.

“Ông chủ của anh đâu rồi?” Dùng giọng nói lười nhác gọi hắn ta lại, Lộ Thiên Ái chờ hắn quay đầu. Nửa người trên của cô cố ý rướn về phía trước, cặp vú mềm như sắp lộ ra một nửa, đã to mẩy rồi lại còn bị ép xuống nữa.

“Tôi không biết.”

Thấy người đàn ông này không hề phản ứng chút nào, Lộ Thiên Ái chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu. Cô từ từ đứng dậy bước về phía người đàn ông đó, bàn tay thon mềm xoa lên ngực hắn, vuốt từ trên vuốt xuống, nhìn thấy bên hông hắn treo một chùm chìa khóa.

“Một mình thật nhàm chán quá! Anh ở lại với tôi được không?” Giọng điệu làm nũng ngọt ngào như mật, hắn là không một người đàn ông nào thoát được sự cám dỗ này.

Người đàn ông lùi về sau mấy bước, trên mặt không hề có biểu cảm gì: “Tôi còn có việc, đi trước!” Sau đó, hắn không hề lưu luyến gì hết, xoay người đi ra và khóa cửa lại.

“Đáng ghét!” Lộ Thiên Ái nằm phịch lên giường, rất là nhụt chí.

Rõ ràng cô đã thay bộ quần áo gợi cảm nhất rồi, vì sao hắn vẫn không phản ứng? Chẳng lẽ cô không đủ gợi cảm? Hay, kỹ thuật quyến rũ của cô quá ư vụng về?

Trong lúc Thiên Ái hết sức oán thán, cửa phòng bỗng bị mở ra thật mạnh, rồi, lại đóng lại.

Lộ Thiên Ái nghĩ rằng người đàn ông ban nãy đã quay trở lại. Lúc vui sướng nhảy dựng từ dưới giường lên thì cô thấy Tiền Đường đang xăm xắm mặt mày trông mắt nhìn cô.

“Là anh à. . .” Sự thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của cô, xem ra kế mỹ nhân vẫn bị thất bại! Cô ngồi lại về bên chiếc giường, suy sụp mặt mày.

“Thấy tôi thì cô thất vọng lắm hả?” Tiền Đường bước lại bên giường với ánh mắt tóe ra tia lửa. Vừa nhìn đến hình ảnh cô quyến rũ thuộc hạ mình từ máy theo dõi, hắn thực tức điên lên rồi!

Không ngờ cô ấy dám dâng như vậy, mới không gặp có vài ngày thôi, cô ấy đã không nhịn được rồi. Xem ra, hắn phải dạy dỗ cho cô một phen, mãi đến khi cô ấy nhớ được bài học, không dám làm loạn cùng những tên khác.

Mặc kệ trước kia cô ấy đã có bao nhiêu đàn ông, từ nay về sau, chỉ có thể là của hắn thôi!

“Không! Đừng. . .” Lộ Thiên Ái nhìn ra lửa giận hừng hực cháy trên mặt hắn, như thể đốt cho cô cháy rụi thành than. Cô kinh hoàng, chạy lên giường, muốn trốn sang phía bên kia, lại bị hắn ôm ngang lấy.

Tiền Đường tóm chặt người cô, để cô ngồi lên đùi hắn, nhìn vào bờ mông thực mẩy của cô, cái quần lót bằng lụa mỏng kia căn bản không che chắn được hoa tâm hồng lạm.

Cô ấy lại có thể mặc như thế này quyến rũ những kẻ khác ư? Tiền Đường nói như đang nghiến răng nghiến lợi: “Muốn quyến rũ đàn ông phải không? Đồ phóng đảng, nên trừng phạt sự dám dâng này của cô.”

“Roẹt!” Hắn xé rách cái quần lót gai mắt một cách thô bạo, lộ ra cặp mông trắng mẩy. Để mảnh quần lót rách đáng thương kia vắt lên đùi cô, bàn tay hắn cầm lấy bờ mông tròn trĩnh, xoa bóp thật mạnh.

Tư thế đáng xấu hổ như vậy khiến cho Thiên Ái cực kỳ bẽ bàng: “A. . . Buông ra. . . Xin anh. . .”

“Xin tôi cái gì? Làm cô thoải mái muốn chết giống như lần trước ấy hả?” Tiền Đường hệt như một vị thầy giáo nghiêm khắc, đang muốn trừng phạt một học sinh hư: “Cô không xứng!”

Vừa nói xong, bàn tay to bắt đầu tét vào mông cô cực mạnh.

“Pạch pach pach” tiếng đánh và tiếng khóc thét của Lộ Thiên Ái vang đầy căn phòng.

“A. . . Đau quá. . . Đừng mà. . .” Đời này Lộ Thiên Ái chưa bao giờ bị ai đánh cả, huống gì lại ra tay nặng đến như vậy, khiến cô đau đến hô khóc thất thanh.

“Đau quá. . .” Tay cô túm chặt nệm giường, chịu đựng từng chập đau đòn.

Thấy bộ dạng lệ nhòa khóc thảm của cô, Tiền Đường cố nén cảm giác luyến tiếc, cắn răng ra đòn sát thủ: “Nếu biết đau thì sẽ không khiêu chiến với tôi. . .”

Chỉ có nhẫn tâm mới có thể cho cô ấy một bài giáo huấn, kiên nhẫn được.

Đánh hơn mười cái, rốt cuộc thì Tiền Đường cũng dừng tay lại, bởi vì mông của Thiên Ái vừa đỏ vừa sưng.

“Hu hu. . .” Cô ghé vào trên đùi hắn khóc nức nở, rất là tủi thân.

Tiền Đường đau lòng, khề khàng vỗ về bờ mông sưng đỏ của cô. Lộ Thiên Ái đau đến phát run, khóc thét ra tiếng: “A. . . Đau quá. . .”

Khẽ thở dài, Tiền Đường lấy một tuýp thuốc mỡ đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ra, bôi thuốc cho cô. Ban đầu cô còn đau đến không ngừng xoay mông, nhưng từ từ, cảm giác lành lạnh giảm bớt cơn đau, rốt cuộc cô cũng ngừng khóc, chỉ còn thút thít khe khẽ.

Bàn tay Tiền Đường tiếp tục vỗ về khe khẽ, cơn tức giận dần dần tan biến, thay vào đó, dự vọng của hân dăng trào. Đôi mắt sung huyết dừng ở chỗ hoa tâm hồng rực không bị che lấp. Nơi đó đang rỉ ra một ít dâm dịch, như thể đang mời hân đến nhắm nháp nó.

“Chắc, phun, ỉm ứót, thật sự cô không có đàn ông không được. . .” Ngón tay Tiền Đường luồn đến khe mông, đi vào huyết khẩu, xoa bóp không hề thương hương tiếc ngọc.

“A. . . Đau. . .” Một cơn đau khẽ khiến Lộ Thiên Ái liên tục kêu lên. Đến khi cửa huyết tuôn ra ái dịch, tiếng rên của cô mới chuyển thành tiếng nức nở thoải mái khóc lóc: “A. . . Ừm. . .”

Từng đợt khoái cảm đánh úp lại, không nhận được, cô đánh cái mông, hòa theo động tác âu yếm của hân.

“Nói! Ai cho cô thoải mái như vậy?” Hân muốn làm cô quen với những sự động chạm của hân, muốn cho cô biết ai mới là chúa tể của thân thể cô.

Lộ Thiên Ái cắn môi không muốn lên tiếng, yêu kiều chuyển thành tiếng hừ: “Ừm. . .”

Tiền Đường đột nhiên túm lấy hoa môi của cô: “Nói mau! Ai cho cô thoải mái như vậy?”

“A. . . Là anh. . . Tiền Đường. . . A. . .” Động tác xoa bóp kịch liệt khiến Lộ Thiên Ái không khỏi thét chói tai lên.

Tiền Đường tương đối vừa lòng, sự trừng phạt hôm nay dừng ở đây thôi!

Bỗng nhiên hân dừng mọi động tác lại, đá Lộ Thiên Ái lên giường, đứng dậy nhìn cô.

Dự vọng bay cao lại bị cắt đứt, chỉ để lại trong cô một bụng trống rỗng, Lộ Thiên Ái cảm thấy hoa tâm không ngừng xôn xao, vì đột nhiên cảm thấy trống rỗng mà khóc nức nở, hoàn toàn không biết làm sao.

“Không được lấp đầy đúng không? Quả nhiên khẩu vị không nhỏ. . .” Tiền Đường cố ý lăng nhục cô, nhin nổi xúc động muốn vùi mình vào trong người cô.

“Tôi hận anh!” Lộ Thiên Ái rên rỉ nói ra lời hận, cũng oán lời khiêu khích vô dụng của mình.

Đương nhiên Tiền Đường nghe được, nhưng lại chỉ nói một câu: “Tốt thôi.”

Tiếp theo, hân lấy một cái điều khiển từ xa từ trong túi ra, mở ti vi, hình ảnh đang chiếu một tin tức mới: “Xem nội dung xong, cô sẽ càng hận tôi nhiều hơn.”

Lộ Thiên Ái vốn nằm trên giường không để ý hân, nhưng tin tức đang chiếu lại khiến cho cô chú ý.

“Hôm nay tổng giám đốc nổi tiếng của ”Công trình đại lộ” Lộ Hạo Đông chính thức tuyên bố quyền kinh doanh của tập đoàn giao cho ”Tập đoàn Đường Triều” đến từ nước Mỹ, nghe nói tập đoàn này thuộc top 500 xí nghiệp của Mỹ, là một tập đoàn chuyên khổng chế cổ phiếu, hiện nay tiến vào Đài Loan. . .”

Lộ Thiên Ái đột nhiên ngẩng đầu lên xem ti vi, nhìn thấy cha mình đang nhận phỏng vấn: “. . . Tôi rất tin tưởng vào sự tiếp nhận của ”tập đoàn Đường Triều”, tin rằng sự chuyên nghiệp của Tiền Đường tiên sinh sẽ nâng ”Công trình đại lộ” lên tầm cao mới. . .”

Nhìn khuôn mặt già nua có vẻ bất đắc dĩ của cha, Thiên Ái không khỏi xót thương.

Đều là vì cô. . .

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, Lộ Thiên Ái cắn hờn, trừng mắt nhìn Tiền Đường.

Hân tắt ti vi, đi đến bên giường, nghiêm túc nhìn cô: “Nói giao quyền kinh doanh chỉ là nói với người ngoài mà thôi, thực tế, cha mẹ cô đã trắng tay cả rồi. . .”

“Tôi hận anh! Tôi hận anh!” Lộ Thiên Ái không hề để ý phần thân dưới vẫn đang trần truồng, xông lên liều mạng với hân. Thế nhưng, hai tay cô lập tức bị hân tóm lại. Cô bất lực, chỉ còn biết cúi đầu khóc rống, miệng thì thào hô: “Tôi hận anh. . .”

Tiền Đường đột nhiên buông tay cô ra, khiến cô xụi lơ, ngã xuống giường khóc.

“Ngày mai tôi sẽ phái người đưa cô trở về. Bởi vì cô, tôi mới có thể có được ”Công trình đại lộ” và tất cả tài sản của nhà họ Lộ không tốn tí công sức nào như vậy. Để cảm ơn sự phối hợp của cô, lúc rời đi, cô có thể mang theo những bộ quần áo cô thích.”

Giọng điệu của hắn như đang tuyên đọc lời tuyên án lạnh hết như băng. Nói xong, hắn lập tức xoay người rời đi.

Lộ Thiên Ái vẫn đang ôm đầu khóc rống. Cô quá hối hận sự tùy hứng của mình đã dẫn tới kết quả không thể cứu vãn.

Chẳng qua, sự hối hận này đã là quá muộn, cái giá phải trả cũng quá tàn khốc. . .

Sáng ngày hôm sau, khi Lộ Thiên Ái đi theo người đàn ông quản thúc cô xuống lầu, Tiền Đường đang đứng ở bên cửa sổ nhìn ra hoa viên bên ngoài. Nghe tiếng bước chân, hắn từ từ quay đầu lại nhìn.

Lộ Thiên Ái lạnh lùng nhìn hắn.

“Cũng chỉ mang những thứ này? Chẳng phải cô rất thích những bộ quần áo ở trong phòng chứa quần áo hay sao?” Bộ áo quần mà cô đang mặc, chiếc túi xách mà cô đang đeo là của chính cô, kết quả như vậy ra ngoài ý muốn của hắn.

“Không cần thiết.” Lộ Thiên Ái không muốn nhìn sắc mặt Tiền Đường, chỉ muốn mau nhìn thấy ba mẹ.

“Xem ra Lộ đại tiểu thư có chút đổi tính.” Tiền Đường tiếp tục chế nhạo.

Lộ Thiên Ái không hề để ý tới hắn, nói với vẻ mặt kiên nhẫn: “Có thể cho tôi về chưa?”

Nhìn kỹ biểu tình của cô hồi lâu, Tiền Đường mới lại hạ lệnh: “Lần này cần phải đưa Lộ tiểu thư về nhà.”

Người đàn ông gật đầu, đi về phía cửa, Lộ Thiên Ái đi theo phía sau, Tiền Đường bỗng nhiên túm tay cô lại, nói kiên định: “Ái Ái, nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Lộ Thiên Ái vùng mạnh tay hắn ta ra, vẻ mặt khinh thường, “Tôi rất hy vọng bản thân chưa từng gặp anh!” Sau đó, cô đi khỏi tầm mắt của hắn, chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, Tiền Đường cười khổ.

Xe vừa ra khỏi cổng, Lộ Thiên Ái mới phát hiện bọn họ đang ở trên núi Dương Minh, giờ đang đi về phía chân núi.

Nhớ lại lúc lên xe đến đây, cô chỉ biết oán giận xe không phải là xe nhập khẩu, một chút cảnh giác cũng không hề có, mới có thể bị người thao túng như vậy. Giờ cô đã có được giáo huấn, nhưng cũng đã muộn mất rồi.

Lộ Thiên Ái nhìn chăm chú ra ngoài cửa kính, một mình nuốt xuống cảm giác chua xót trong lòng.

“Đây không phải đường về nhà tôi.” Lộ Thiên Ái bắt đầu khản trương, lại sợ bị đưa đến một nơi nào đó.

Người đàn ông ngồi ghế lái nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Lộ tiên sinh đã chuyển đến Vĩnh Hòa.”

Vĩnh Hòa? Cô chưa bao giờ đi đến nơi đó, chỉ biết rằng đó là một nơi vô cùng chật chội, đều là một đồng nhà trọ cũ cả. Tuy thế, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác, không phải sao?

Chiếc xe dừng trước một ngôi nhà thấp bé rách nát, người đàn ông xuống xe mở cửa cho Lộ Thiên Ái.

“Đi theo con ngõ nhỏ này đến nhà thứ năm, đó chính là nhà mới của Lộ tiểu thư.”

Lộ Thiên Ái nhanh chóng đi vào con hẻm bé tí, đại khái chỉ chứa nổi hai người đi song song qua, phía dưới hiển nhiên là một cái cống, bởi vì chiếc giày cao gót Chanel của cô vẫn đang giẫm lên nắp cống, khiến cho người đang tiến đến từ hướng ngược lại nhìn vào trang phục của cô tràn ngập tò mò.

Vất vả tránh thoát 5, 6 con gián và một con chuột, Lộ Thiên Ái nhịn không thét lên, đi đến căn nhà thứ năm. Nhìn qua tấm màn che cửa, cô thấy cha mẹ của mình đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ở trong phòng khách.

“Ba, mẹ!” Lộ Thiên Ái đẩy cửa bước vào, kích động lao vào lòng cha. Lộ phu nhân cũng kích động ôm chầm lấy cô.

“Ba, mẹ, con gái xin lỗi, xin lỗi. . .” Lộ Thiên Ái khóc nức nở trong lòng cha mẹ, khóc ra nỗi áy náy đọng lâu trong lòng.

“Về được là tốt rồi, bình an là tốt rồi. . .” Lộ phu nhân dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của con gái mình, chính bà cũng đang khóc đây. Một người luôn có hình tượng sắt đá tung hoành thương trường như Lộ Hạo Đông cũng hồng khôe mắt.

Nhìn thấy cha mình mặc chiếc áo lót giá rẻ, mẹ cũng mặc bộ áo quần hàng chợ mà người phụ nữ bình thường vẫn mặc, nước mắt của cô càng tuôn nhiều hơn.

“Đừng khóc, con gái, ít ra ba mẹ vẫn còn có con. . .” Lộ Hạo Đông vuốt tóc con gái, biểu lộ ra sự từ ái hiếm thấy.

Sau khi lớn lên, Lộ Thiên Ái rất hiếm khi nhìn thấy biểu lộ chân tình của cha thế này. Cô không khỏi ôm ông khóc rống. Cha mẹ vẫn chưa trách cô, lại càng khiến cô áy náy.

“Tốt lắm, đều không cần khóc, chỉ cần gia đình chúng ta vẫn ở bên nhau, cuộc sống thế nào cũng trải qua được. . .”

Lộ phu nhân vỗ vai con gái, khuôn mặt đầy lệ cười vui: “Thiên Ái, đi vào phòng thay quần áo đi, mẹ nấu một ít món ăn an ủi con. . .”

Lộ Thiên Ái lau nước mắt, gạt đầu, theo mẹ vào phòng.

Nói là cái phòng, nhưng còn không bằng một buồng để đồ. Có một chiếc giường nho nhỏ, một tủ quần áo bằng nhựa, một cái bàn nhỏ, xấp xỉ bằng buồng tắm đứng của cô trước kia.

Lộ phu nhân thấy được con gái khó xử, vội vàng an ủi: “Phòng này tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, tủ thân con rồi. . .”

Lộ Thiên Ái biết chính mình không có tư cách oán giận: “Mẹ, không sao đâu ạ, như vậy cũng tốt lắm rồi.”

“Con xem, lúc đi mẹ vụng trộm giấu ít quần áo của con, mẹ còn dẫn theo cả túi xách của con nữa nhá. . .” Lộ phu nhân lôi ra một chiếc túi xách bằng da cá sấu từ tủ quần áo.

Đây là chiếc túi sang quý mà cô đã phải đặt trước hai năm, dùng 50 vạn đài tệ mới mua được nó. Cô luyến tiếc dùng, cho nên nó vẫn rất mới.

“Còn cả bộ váy, túi CD. . .” Lộ phu nhân lấy hết những đồ ở trong tủ ra, hết như là hiến vật quý, Lộ Thiên Ái vội vã ngăn bà.

“Mẹ, không vội, mẹ thì sao? Có mang gì ra không?”

Lộ phu nhân cười, vỗ bộ áo quần giá rẻ đang mặc. “Mẹ đã là obasan, không cần mấy thứ kia, quần áo ở chợ vừa dễ mặc vừa rẻ, mới 100 đồng. . .”

Bộ dạng của mẹ khiến Lộ Thiên Ái thấy lòng chua xót. Từ ngày cô có trí nhớ, ngày nào mẹ cô cũng ăn mặc cực kỳ xinh đẹp, là vị phu nhân chói sáng, ưu nhã nhất trong vòng xã giao. Hiện giờ mẹ lại tình nguyện chịu thiệt, mặc vào bộ đồ giá rẻ thế này, đều là vì cô làm hại. . .

Biết con gái bắt đầu tự trách, Lộ phu nhân an ủi cô, “Đừng như vậy, chuyện đã tới nước này, hối hận không bằng nghĩ thoáng một chút, sẽ thấy vui vẻ hơn nhiều. Mẹ không muốn con tiếp tục tự trách, như vậy với ai cũng không có lợi, được không con?”

Nhìn gương mặt tươi cười của mẹ, Lộ Thiên Ái lau khô nước mắt, gạt đầu, thử nở nụ cười.

“Vâng, con biết rồi ạ.”

“Đây mới là con gái của nhà họ Lộ!” Lộ phu nhân rất vừa lòng với sự thay đổi của con gái mình.

“Nhưng mẹ ơi, nhà mình còn tiền sinh hoạt không?”

Lộ Thiên Ái bắt đầu biết đến suy tính vấn đề thực tế, khiến Lộ phu nhân cảm thấy vui mừng. “May mà cha con còn hơn 30 vạn, tiền thuê ngôi nhà này cũng chỉ có 30 ngàn, ăn uống tiết kiệm cũng đỡ được một thời gian. . .”

“Bắt đầu từ mai con sẽ tìm việc, à mẹ ơi, mấy món này có thể mang đến tiệm second - hand bán, kiếm được mấy chục vạn.” Lộ Thiên Ái bỗng chợt bắt đầu tích cực, bắt đầu tính toán cuộc sống sau này.

“Nhưng những món này đều là những thứ mà con thích nhất, mẹ vất vả lắm mới lấy được ra. . .”

Lộ Thiên Ái khuyên mẹ, “Tình hình bây giờ khác rồi, việc quan trọng nhất bây giờ là tính kế sinh nhai, huống gì con cũng chẳng đến những nơi cao cấp được nữa, giữ những thứ hàng cao cấp này thì cũng vô dụng, không bằng bán đi, có thể chuyển đến ở trong căn nhà tốt hơn một chút.”

“Thiên Ái, con trưởng thành thật rồi. . .” Lộ phu nhân vỗ tay con gái.

“Chẳng qua đã muộn quá rồi.” Sắc mặt Thiên Ái ảm đạm.

Lộ Phu Nhân lại cười vui vẻ, nói thẳng: “Không muộn, không muộn. . .”

Buổi tối, Lộ Thiên Ái nằm ở trên giường, mãi mà vẫn không ngủ được.

Cô công chúa quen ngủ mềm lông, sao có thể ngủ được ở trên giường cỏ?

Căn phòng bên cạnh truyền đến âm thanh nói chuyện của ba mẹ, Lộ Thiên Ái cảm thấy tình cảnh như vậy thật là xa lạ, nhưng trong lòng lại rất kiên định.

Trước kia, nhà bọn họ không bao giờ nói chuyện ở trong bữa ăn, đến nơi đây thì lại khác hẳn. Vào bữa tối, ba ba liên tục kể chuyện trước đây ba ba thế nào, quả thật còn khổ hơn bây giờ nhiều lắm, nói đến vài chuyện thú vị ở trong quá trình mà ông trưởng thành, ba người còn cười nắc nẻ.

Có lẽ, những gia đình bình thường cũng sống qua ngày thế này?

Tiếng nói chuyện của ba mẹ ngừng lại, chẳng bao lâu truyền đến tiếng ngáy như sấm. Lộ Thiên Ái chưa bao giờ biết cha mình ngáy to như vậy, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Cô xoay mình, chỗ trống trong óc bỗng nhiên hiện lên nụ cười gian xảo của Tiền Đường.

Nghĩ hần làm gì? Hần đã hại gia đình cô thảm đến như vậy, còn đối xử với cô như thế, lúc này mộng cô vẫn hơi đau đây! Nghĩ đổi một chút, cô hận không thể xé nát gương mặt tươi cười đắc ý của hắn.

Thế nhưng, những hình ảnh thân thiết kia lại không ngừng trình chiếu ở trong óc cô, từng hình ảnh đều khắc sâu, gợi lại ký ức thân thể.

Mới quen chưa đến một tuần, hắn đã chiếm cứ toàn bộ tâm tư của cô, mấy tháng ở cùng Hình Kiện cũng đã không còn ở trong trí nhớ.

Hay đúng như lời Tiền Đường đã nói, cô thật sự là người đàn bà dâm dăng? Càng kích cuồng càng có cảm giác?

Lộ Thiên Ái cảm thấy bản thân như vậy thật là xa lạ, thật là đáng sợ. . .

Cô đột nhiên kéo chăn lên trùm kín đầu, muốn nhờ đó đá bay cảm giác kinh người.

Không bao lâu sau, công chúa cũng đã ngủ say trên chiếc giường cỏ.

Vài ngày sau, Lộ Thiên Ái vội vàng bán hết đồng túi hàng hiệu.

Thật ra cách nhanh nhất chính là bán cho những chị em trước kia của cô, nhưng vì lòng tự trọng không cho phép cô hạ thấp mình như vậy. Trực giác mách bảo, thái độ của những người ấy nhất định sẽ khác hẳn trước kia, nhất định sẽ nhân cơ hội này trả thù những sự bá đạo và đùa cợt trước kia của cô.

Quên đi! Đi tiệm second - hand cao cấp vậy. Nhưng cô chưa đến những tiệm như thế bao giờ, đành phải đứng ở ngõ nhỏ trong khu phía đông tìm kiếm người mua thích hợp.

“Ô, đây không phải là Thiên Ái sao?”

Đáng chết!

Nghe được âm thanh quen thuộc, Lộ Thiên Ái ngằm rửa mặt cầu, mới lại ưu nhã xoay người đối mặt người tới.

“Hi! Linda, lâu lắm không gặp.”

Linda mặt bộ trang phục và phụ kiện mới nhất của LV đánh giá Lộ Thiên Ái, trông mắt sắp rớt cả ra. “Ôi, Thiên Ái, sao cậu lại ăn mặc như vậy?”

Cô đang mặc một chiếc T- shirt màu trắng phối với quần bò, trên vai vác 1 chiếc túi vải buồm, đây đều là những đồ mẹ mua ở chợ cho cô.

“Tớ thấy thế này cũng rất tốt mà!” Lộ Thiên Ái cười, hơi hơi xấu hổ.

“Nhưng tớ nghe nói ba cậu đã bán công ty, cả nhà di dân đến Canada rồi mà, sao cậu còn ở Đài Bắc?”

Gia đình Linda kinh doanh “Kỳ Anh Phòng” các loại vòng thời trang trẻ em, từ nhỏ thường bị Lộ Thiên Ái trêu cợt, nói là cả đời cô chỉ có thể mặc thời trang trẻ em.

“Đúng rồi! Ít lâu nữa tớ mới đi. . .” Lộ Thiên Ái nói lấy lệ.

Thì ra mọi người đều nghĩ như vậy. Thế cũng tốt. . . Chỉ có điều, bộ dạng nghèo kiết xác này bị Linda nhìn thấy, không biết lúc sau cô ta sẽ buôn chuyện đến thế nào nữa.

“Cậu thay đổi nhiều thật đấy! Xem ra rất là. . . rẻ mạt, ăn mặc bủn xỉn hơn cả người hầu nhà tớ!” Như thể muốn trả mối thù đã bị chế nhạo ngày trước, Linda phê bình cô không chút nể nang. “Ồ, tay cậu mang cái gì đấy?”

Linda đoạt lấy cái túi trong tay Thiên Ái, lấy những thứ ở bên trong ra. “Là túi xách của cậu! Sau cậu không đeo nó, còn dùng giấy bọc nó lại thế này?”

Linda xoay người nhìn đến cửa hàng second - hand gần đó. “Không phải cậu sẽ . . . bán nó đấy chứ?” Biểu tình của cô cô khoa trương như thể Lộ Thiên Ái muốn đi bán mình vậy.

Lộ Thiên Ái đoạt túi xách lại. “Tớ chán nó rồi, muốn bán đi, không được chắc?”

“Bán cho tớ này!” Linda hưng phấn, sung sướng không thôi. “Cuối cùng mẹ tớ cũng cho tớ mua, nhưng tớ mới vừa đặt hàng, một năm sau mới có hàng cơ. . .”

Lộ Thiên Ái nhìn Linda, do dự. Cô biết Linda vẫn thích chiếc túi xách này, bán cho Linda thì sẽ được giá tốt, chỉ có điều, đến lúc đó Linda sẽ nói thế nào với những người khác?

Thôi quên đi, dù không bán cho Linda, Linda cũng sẽ nói hết những chuyện mà cô ta thấy.

“40 vạn, không bớt.” Biểu tình Thiên Ái hệt như một người buôn bán khó tính, không cho cò kè mặc cả.

Linda mừng rỡ, “Không thành vấn đề, mẹ tớ mới cho tớ 50 vạn, tớ đang muốn đi đổi tiền đây.” Khách nhà cô cô quen trả tiền mặt nên chuyện lúc nào cũng mang theo tiền bên người chẳng có gì lạ hết.

Linda lấy ra mấy cộp tiền giấy từ trong túi ra, Lộ Thiên Ái vội vàng thu ngay vào túi.

“Nó là của cậu.”

Lộ Thiên Ái đưa túi cho Linda xong muốn đi ngay, Linda vội gọi cô lại, “Đừng đi vội thế, cùng nhau uống trà đi!”

“Tớ còn có việc.” Lộ Thiên Ái xua tay, không quay đầu lại, cô không muốn để Linda nhìn cô thêm nữa. Mất ứa lệ, cô cảm thấy không phải cô vừa bán túi, mà là bán sự tôn nghiêm của mình.

Mặt Linda không còn tỏ vẻ vui sướng như ban nãy nữa, cô cô lo lắng nhìn theo bóng dáng cô đơn của Lộ Thiên Ái.

Lúc này, một thân hình cường tráng bước về phía cô cô. Linda cầm chiếc túi trong tay đưa cho người đó, nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Tìm việc mấy ngày, Lộ Thiên Ái đã làm không ít bản sơ yếu lý lịch, nhưng lại đều như đá chìm đáy biển.

Hôm nay cô ở nhà một mình, xem báo tìm việc. Đang chuyên chú xem, bỗng nhiên có một bóng người ngăn trở ánh sáng từ cửa. Thiên Ái ngẩng đầu thì thấy ngay được một người mà cô không muốn gặp nhất, dường như hần đã nhồi chặt phòng khách bé nhỏ nhà cô.

“Anh tới đây làm gì?” Lộ Thiên Ái tỏ vẻ không hòa nhã chút nào.

Tiền Đường lơ đãng, tự ngồi vào bên cạnh cô. “Tôi nói rồi, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Cảm nhận được dòng khí nam tính mạnh mẽ truyền đến từ cơ thể hần, Lộ Thiên Ái bất giác xê dịch cơ thể, ngồi xa hần ra.

“Tôi không hề muốn gặp anh!”

“Chẳng lẽ cô không nhớ tôi tí nào?” Thân hình hần ta cũng di động theo, cổ ý dán sát vào người Thiên Ái. “Không nhớ căn nhà thoải mái xa hoa kia của tôi sao?”

Lộ Thiên Ái đứng dậy cách xa Tiền Đường. “Chúng tôi ở đây rất thoải mái, sống rất tốt. . .”

“Chắc chắn! Công chúa trở thành cô bé lọ lem. Nhưng vẫn không giấu được khí chất cao quý. . .” Tiền Đường cũng đứng lên theo, nhìn khắp chung quanh không kiêng nể gì, cuối cùng đi vào trong phòng Thiên Ái.

“Phòng thể này sao mà ở được? Còn là một vị công chúa nữa chứ. . .”

Đối mặt với sự giễu cợt của Tiền Đường, Lộ Thiên Ái nổi giận đùng đùng, chỉ vào hần “Cút ngay! Nhà chúng tôi không chứa nổi ông chủ lớn như anh.”

Nếu ánh mắt có thể giết người, không biết Tiền Đường đã chết bao lần.

“Ha ha! Xem ra cuộc sống nghèo hèn cũng không mài cùn móng vuốt sắc nhọn của chú mèo hoang. . .” Hần đi đến trước mặt Thiên Ái, cúi đầu thưởng thức ngọn lửa giận cháy trong mắt cô.

Hai người dựa vào sát quá, Lộ Thiên Ái nhớ tới những sự thân thiết trước kia, trái tim không ngừng đập dồn.

Còn chưa kịp chạy khỏi phòng, Lộ Thiên Ái đã bị Tiền Đường vây vào góc tường.

“Muốn trở thành tình nhân của tôi hay không? Cô có thể lập tức thoát khỏi cuộc sống bần hàn, khôi phục cuộc sống công chúa ngày trước, tôi cũng sẽ chăm lo cho cuộc sống của cha mẹ cô. . .” Tiền Đường cười nói ra lời đề nghị, biểu tình bất cần đời của hần khiến người ta không thể biết được hần đang nói thật hay là giỡn chơi.

“Tôi tình nguyện ở chuồng heo!” Lộ Thiên Ái phẫn hận quay đầu sang chỗ khác.

“Có cốt khí như vậy?” Tiền Đường nắm chặt eo cô, áp cô dán sát vào hần, không hề che giấu dục vọng chút nào. “Chỉ có điều, không biết cảm giác thân thiết ở trong chuồng heo sẽ ra sao nhỉ?”

“Anh dám!” Lộ Thiên Ái nhất thời quên mất sự cuồng vọng và bá đạo của hần, nhưng cô tin hần nhất định có thể làm ra điều này. “Bố mẹ tôi sắp về rồi. . .”

Thân thể cô run khe khẽ, sợ hãi chuyện mà hần sắp làm. Nhưng trong nỗi bất an, lại hiện lên một chút chờ mong, như sự kích thích của việc yêu đương vụng trộm.

“Người của tôi sẽ mời hai vị ấy đi uống trà rồi mới trở về.” Như đã ra quyết tâm, Tiền Đường khóa chặt Thiên Ái ở trong vòng tay của mình, cúi đầu hôn lên đôi môi khẽ mở của cô.

“Ừm. . . Không. . . Đừng ở trong này. . .” Lộ Thiên Ái mím chặt môi, không cho Tiền Đường tiến vào, cũng sợ tiếng kêu của mình lọt vào tai nhà bên cạnh

“Thế cô kêu nhỏ lại một chút, chẳng phải được rồi?” Biết Lộ Thiên Ái không cự tuyệt mình, chẳng qua là lo bị hàng xóm nghe thấy, lòng Tiền Đường thấy hơi vui sướng.

Cô đã bắt đầu quen với hần rồi. . .

Hắn ôm cô ngồi ở trên giường, bàn tay to nóng rực không ngừng xoa bóp bộ ngực của cô.

Vừa mới phát hiện cô không mặc đồ lót, núm vú bé xinh lấp la lấp ló, hắn vốn không định chạm vào cô ở đây, nhưng lại không có cách nào coi như không thấy lời mời mời không tiếng động này.

“A. . .” Lộ Thiên Ái thấy mình kêu quá là to, lập tức cắn môi dưới, kéo lại phát ra những tiếng rên xấu hổ ngại ngùng. “Ừm. . . Ừm. . .”

Bộ ngực cô phình căng to hơn, nụ hoa lồi lên sắp căng nổ T - Shirt, Tiền Đường dứt khoát cởi áo cô ra, cầm một bên vú từ từ nhấm nháp.

Đầu vú rung rung, ngứa và tê tê khiến Lộ Thiên Ái không ngừng hỗn hển, nhưng lại chỉ có thể ngậm lời rên rỉ trong miệng.

“Ừm. . . Ừm. . .”

Tay kia của Tiền Đường cũng rất nhàn rỗi, đã sớm mò vào trong quần lót của cô, khe khẽ ve vuốt huyết khẩu. Rốt cuộc cô không chịu nổi sự công kích cả trên lẫn dưới, đầu óc trống rỗng, không để ý hình tượng gì nữa, kêu to lên: “A. . . A. . . Không. . . A. . .”

Nhân lúc Lộ Thiên Ái tình loạn ý mê, Tiền Đường đặt thân thể cô lên trên chiếc giường bé nhỏ, cũng xé toang quần đùi và quần lót cô ra.

Hắn quỳ gối bên giường, dùng hai tay giang rộng hai chân cô ra, cố định lại. Hoa tâm hồng rực hoàn toàn lộ ra ở trước mắt hắn.

Hắn tựa đầu dựa sát vào bắp đùi Thiên Ái, vươn đầu lưỡi liếm khe huyết khẩu hơi hơi ẩm ướt, hết như một chú ong mật chăm chỉ.

“A. . .” Như thể bị ong mật đốt, thân dưới của Lộ Thiên Ái đột nhiên di động. “Ừm. . . Liếm nơi đó. . . A. . .”

Theo động tác liếm láp linh hoạt của đầu lưỡi hắn, Lộ Thiên Ái khó chịu, nâng cặp mông xinh đẹp lên, cặp đùi thì càng bị tách rộng ra.

Tiền Đường cũng ngậm toàn bộ những giọt mật ngọt trút ra từ trong huyết khẩu của cô. Hồn phách Lộ Thiên Ái cũng như bị hút theo đó, chỉ còn lại những phản ứng chân thực nhất của cơ thể thôi.

“Ừm. . . A. . . A. . . A. . .”

Nghĩ rằng không còn khoái cảm nào kích cường được hơn thế này, cái lưỡi linh hoạt của Tiền Đường cũng không chịu buông tha Lộ Thiên Ái. Hắn dùng ngón tay vạch rộng huyết khẩu run rẩy kia ra, đầu lưỡi thẳng tưng tiến vào huyết động, co rút và khuấy đảo ở bên trong.

“A. . . A. . . A. . . A. . .” Những tiếng rên phát ra dồn dập, âm sau cao hơn âm trước. Một lượng mật dịch lớn trào ra huyết khẩu, theo đầu lưỡi chảy vào trong miệng Tiền Đường.

Tiền Đường liếm mật dịch chảy tới cảm mình, nhìn bộ dạng xinh đẹp khi cao trào của Thiên Ái, hoa huyết hồng rực bao phủ một lớp màn sáng, huyết khẩu còn đang khép khép mở mở.

Hắn nhặt chiếc áo quăng ở bên cạnh lên, khẽ lau đi những giọt mật dịch ướt át giữa hai chân cô. Rồi cẩn thận mặc chiếc áo ngủ treo phía sau cửa cho cô.

“Ái Ái, nghỉ ngơi cho tốt nhé, tôi đi đây. . .” Đắp chăn cho cô, Tiền Đường hôn lên đôi môi hồng nhuận xinh đẹp của cô, rồi, mới rời đi trong sự bịn rịn.

4. Chương 4

“Hô. . .” Chân Lộ Thiên Ái chưa bao giờ từng đau thế này, cô đã đứng suốt hơn 20 tiếng đồng hồ.

Tháng trước, khi nhìn đến tin tuyển nhân viên cửa hàng, cô ấp ủ một lòng muốn thử đi gửi lý lịch, không ngờ lại trúng tuyển luôn.

Thiên Ái đã nghĩ rằng, được công tác ở tại cửa hàng mình thích thì hẳn sẽ rất thú vị, không mua nổi thì ngắm cũng đã đủ thích. Ngờ đâu, đây cũng là một chuyện khổ sai, chẳng những chân cô đau chết đi được, lại còn phải đối phó với những vị khách vô tình độ này nữa.

“Tôi muốn cái túi màu anh đào kia. . .” Một Obasan trang điểm xinh đẹp vênh mặt hất cằm sai khiến Lộ Thiên Ái, làm cô khó chịu tột độ.

“Obasan, cái túi đó quá đáng yêu, không thích hợp cô đâu!” Lộ Thiên Ái không thể chịu nổi nhất là những người này, chỉ biết đuổi theo trào lưu như những con ong vỡ tổ, cũng chẳng ngắm lại xem tuổi mình là bao nhiêu, quả thật làm bẩn hết cả những thiết kế này.

“Con bé này, thái độ của mày là gì đấy? Tao có tiền thì tao mua, mày quản nhiều như vậy. . .”

Obasan tức giận chửi ầm lên, khiến mọi người vây xem.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Quản lý cửa hàng tới xử lý, obasan vội tố cáo.

Lại là cô nhóc này! Mới đi làm một tuần, đây đã là lần thứ 5 làm mất lòng khách.

Việc dàn xếp những viên công nhận lệnh triệu tập là do Tổng Công ty, đến khi Lộ Thiên Ái được phân tới cửa hàng này, quản lý liếc mắt là đã nhận ra cô chính là tiểu thư Lộ Thiên Ái vẫn thường đến tiệm. Thế nên đương nhiên, quản lý và các đồng sự không hòa nhã với cô chút nào, như thể phải trả hết những sự khó chịu trước kia nhận được từ cô.

“Rõ ràng nó không thích hợp với cô ấy!” Lộ Thiên Ái giải thích đúng lý hợp tình, quản lý hung tợn trừng mắt nhìn cô, cô mới ngậm miệng không nói.

“Tôi đến xử lý, cô đi hỗ trợ bên kia đi!” Quản lý vội vàng tươi cười với obasan. Lộ Thiên Ái không cam lòng đi đến một quầy khác, các đồng sự cũng không ai muốn để ý cô.

Dù sao cũng không phải đến để kết bạn, Lộ Thiên Ái cũng chẳng mấy quan tâm đến duyên phận của mình, bởi vì chân cô sắp đau chết rồi. Chỉ có điều, nỗi đau thân xác còn kém xa nỗi khổ trong lòng.

Ngày đó, lúc cô tỉnh lại thì Tiền Đường đã không còn ở đó nữa, chỉ còn lại những rung động trong thân thể cô, và những giọt nước dính trên nệm giường chứng tỏ kích tình lúc trước không phải là một giấc mộng. Bị hấn hại thành như vậy, sao khi hấn chạm vào, người cô lại mềm nhũn ra?

Hay đúng thật như lời hấn nói, cô thật sự dâm dăng như vậy?

Không phải! Lộ Thiên Ái không muốn thừa nhận mình là một người phụ nữ như thế.

Lúc trước, khi Hình Kiện hôn cô. Tuy lòng cô thấy ngọt như mật, nhưng cũng không hề cảm thấy sóng tình cuộn cuộn thế này, nó đánh úp vào, quả thật cô đã chìm đắm trong đó.

Rốt cuộc thì Tiền Đường muốn gì? Muốn có được thứ gì từ trên người cô?

Hắn đã có được tài sản của nhà họ Lộ, cô rốt cuộc chẳng còn thứ gì để mà cho hắn. . .

Từ sau ngày đó, Thiên Ái không thấy hấn nữa, làm sao lòng cô cứ treo lơ lửng, ngồi không được mà đứng cũng chẳng xong?

Lộ Thiên Ái, mày thật sự là mất tự trọng, bị gã kia đùa bỡn vài lần, thế mà lại còn nghĩ về người ta!

Lộ Thiên Ái mắng bản thân như thế đã không biết bao nhiêu lần rồi, thế nhưng con tim của cô lại vẫn không nhận được bài học.

“Chào đón quý khách đến với cửa hàng!” Một âm thanh thăm hỏi ân cần vang lên đánh thức Lộ Thiên Ái khỏi dòng suy nghĩ, cô cũng nói theo: “Chào đón quý khách đến với cửa hàng!”

Lấy lại tinh thần, Thiên Ái nhìn về phía cửa, Tiền Đường nở một nụ cười nho nhã với cô, bên cạnh hấn là một cô người mẫu vừa mới nổi tiếng.

“Tiền tiên sinh, chào mừng ngài, trong một tiếng sau đây, mời ngài và bằng hữu tận tình tuyển chọn, sẽ không bị những khách hàng khác quấy rầy.” Quản lý cửa hàng tự mình đi ra nghênh đón Tiền Đường, còn muốn khóa cửa, chỉ phục vụ riêng hai người này.

Bình thường chỉ có những khách quý quan trọng mới có được sự đãi ngộ như vậy, phải hẹn trước một tuần, mà tất nhiên mỗi lần những người giàu có này phải tiêu đến hơn trăm vạn ấy.

Tiền Đường trực tiếp đi về phía Lộ Thiên Ái, tuần tra quầy hàng phía sau lưng cô.

“Đường. Em muốn cái này, còn cái kia, cái kia nữa. . .” Cô bạn gái bên cạnh Tiền Đường lôi kéo tay hắn, giọng điệu làm nũng ngọt ngào, cặp vú suýt lộ thi thoảng lại đề lên cơ thể hắn.

Đám người luôn có hai ba cô người mẫu nổi tiếng theo đuổi, xem ra, Tiền Đường cũng là một trong đám người ấy.

Lộ Thiên Ái trừng mắt Tiền Đường, ánh mắt tràn ngập khinh thường, nhìn xem điểm quản lý ở một bên lo lắng sông.

“Tiền tiên sinh. Để tôi tới phục vụ hai vị.” Quản lý ý bảo Lộ Thiên Ái đang thối nghiêm mặt hãy nhường vị trí. Tiền Đường lại nói: “Để vị tiểu thư này phục vụ là được.”

Quản lý đành phải rời khỏi, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Lộ Thiên Ái. Lộ Thiên Ái đang rất muốn xem Tiền Đường đang diễn trò gì, trừng mắt hắn một cái, lấy mấy cái túi mà bạn gái hắn vừa chỉ xuống, đập thật mạnh xuống nơi chuyên xem thử của cửa hàng, “Còn muốn nhìn cái gì?”

“Đường. Cô nhân viên này chẳng lẽ phép gì cả!” Người mẫu khề khàng oán giận, như thể Lộ Thiên Ái là con cọp mẹ, đang giương nanh múa vuốt đối với cô ả.

Nhìn bộ dạng hai người mất đi mây lại, quả thật Lộ Thiên Ái sắp phát nôn rồi, biểu tình lại càng lạnh lùng như là hàn băng ngàn năm.

Người mẫu thử từng cái túi, diễn đủ tư thế trước gương, Tiền Đường thì đứng ở bên nhìn xem với một ánh mắt ái mộ, thưởng thức.

“Đường, anh thấy cái nào đẹp hơn?” Một cặp vú như sắp nổ tung lại dán vào hắn, Lộ Thiên Ái hận không thể dùng châm đâm thủng hai quả bóng trước ngực hắn kia.

“Em đeo cái nào cũng đẹp. . .” Tiền Đường vỗ má cô ả với vẻ yêu thương, ra lệnh cho Lộ Thiên Ái, “Gói hết mấy cái túi này lại.”

Tiếp đó, lại nói với quản lý một cách nghiêm khắc: “Công ty các anh phục vụ khách hàng kiểu gì thế hả? Thái độ của nhân viên còn ngông nghênh hơn cả khách hàng?”

“Thực xin lỗi, Tiền tiên sinh. . .” Quản lý vội vàng nhận lỗi, “Thiên Ái, xin lỗi Tiền tiên sinh ngay!”

Lộ Thiên Ái không thềm để ý.

“Xin lỗi nhanh, nếu cô còn muốn giữ công việc này. . .”

Lộ Thiên Ái trừng Tiền Đường với ánh mắt đầy ngập phần hận, hốc mắt hơi hơi ửng hồng.

Nhất định là hắn cố ý mang một người phụ nữ tới để làm nhục cô, xem cô bẽ mặt. Thật sự cô rất muốn cứ thế mà đi ra ngoài, cô không thể vì mấy vạn mà ăn nói khép nép với người khác. Hơn nữa, đối với hắn. . .

Nhưng tình thế mạnh hơn con người, mấy vạn khối này có thể nuôi sống một nhà mấy người bọn họ. . .

“Thiên Ái” Giọng của quản lý bắt đầu gay gắt.

Lộ Thiên Ái ra sức chớp mắt, để tránh cho nước mắt tuôn rơi. Mãi lâu sau, cô mới nói ra được lời xin lỗi.

“Còn bạn của tôi nữa. . .” Ánh mắt Tiền Đường nhìn chằm chằm vào Lộ Thiên Ái, không hề bỏ qua sự khúat nhục hiện trên mặt cô.

Lộ Thiên Ái cắn răng, chuyển hướng về phía người mẫu đang rất đắc ý: “Rất xin lỗi. . .”

“Muốn gỡ tính công chúa thì ở nhà, làm gì xuất đầu lộ diện?” Tiền Đường bỏ lại một câu trào phúng, rồi mới mang người mẫu đi lên trên lầu.

Nhìn khách quý lên lầu, quản lý rốt cục không thể nhịn nữa, phát giận lên: “Lộ tiểu thư, tệ điểm không chứa nổi một vị tiểu thư như cô, cô có thể về nhà! Thật xúi quẩy, không đứng lại mời một cô tiểu thư đến làm.”

Tiền Đường vừa đi, những giọt nước mắt tủi hờn của cô lập tức lăn dài hai má.

“Còn đứng được ra đó làm gì?” Quản lý thấy cô khóc thì cũng bị dọa cho sợ.

“Khóc cái gì! Thật sự cô không hợp với công việc này, tôi nói thật đấy. . .”

Lộ Thiên Ái không để ý tới bất kỳ ai, vừa đi vào phòng nghỉ của công nhân viên vừa rút nước mắt y như cái xác không hồn. Cô thay quần áo, rời khỏi công việc đầu tiên của mình.

Đi loăng quăng ở bên ngoài một lúc, mãi đến giờ tan tầm Lộ Thiên Ái mới trở về nhà.

“Thiên Ái, về rồi hả con? Có mệt không con? Nhanh rửa tay rồi vào ăn cơm.” Lộ phu nhân tất bật trong bếp. Từ khi chuyển tới nơi này, chiều nào mẹ cũng nấu cơm, hơn nữa còn rất thích thú.

Lộ Thiên Ái nhìn mẹ, không đành lòng nói ra cô đã mất việc. Lúc trước, khi cô tìm được việc làm cả nhà đều thấy rất vui, còn làm thêm nhiều món ăn để chúc mừng cô. . . Trước đừng nói cho cha mẹ vậy!

“Con đi thay quần áo ra đã.” Lộ Thiên Ái đi trở về phòng, suy sụp ngồi ở trên giường. Cô bụm mặt, hoàn toàn không biết tiếp sau nên làm thế nào.

Không được! Cô không thể nổi giận được, cô không thể bị tên ma cà rồng kia đả đảo được!

Phấn chấn lại tinh thần, Lộ Thiên Ái thay quần áo xong rồi đi ra phòng khách, “Ô, ba đâu rồi?”

“Sáng sớm ba con đã đi ra ngoài, chắc là đi tìm bạn để nghĩ biện pháp. . .” Lộ phu nhân bày biện cơm ra. Tiếp đó, như thể nghĩ ra cái gì, mặt bà vui vẻ, nói: “Đúng rồi, báo một tin tức tốt cho con, hôm nay mẹ nhận được một lá thư, bảo là mẹ đã trúng giải nhất trong trận cá độ ngựa Hồng Kông, trúng một trăm vạn nha!”

Bà vui vẻ lấy bức thư từ ngăn kéo ra, Lộ Thiên Ái vừa thấy, thì khẩn trương hỏi: “Mẹ, mẹ làm gì đấy?”

“Thư nói là gửi 20 vạn qua mới nhận được tiền thưởng, buổi chiều mẹ đã đi ngân hàng gửi tiền rồi!” Lộ phu nhân tiếp tục đắm chìm trong nỗi vui sướng. “Không biết bao giờ 100 vạn kia gửi lại đây nhỉ. . .”

Lộ Thiên Ái ngây ngốc nhìn mẹ. Mẹ cô luôn sống an nhàn sung sướng, rất ít tiếp xúc với mấy thứ này. Bà thiện lương, căn bản không thể nào biết được thuật nói dối của xã hội này tinh vi nhường nào, 20 vạn kia cứ thế là bay. . .

“Vậy. . . Nhà mình còn bao nhiêu tiền hả mẹ?” Lộ Thiên Ái tính toán, thêm cả cái túi mà cô mới bán, chắc là còn hơn 50 vạn.

Lộ phu nhân trả lời thật rõ ràng: “Không!”

“Không?” Lộ Thiên Ái không thể tin nổi, nhảy bật lên. “Vì sao, hẳn là còn 50 vạn chứ ạ.”

Lúc này Lộ phu nhân mới ấp a ấp úng nói ra sự thật. “Bị ba con cầm đi rồi.”

“Ba lấy làm gì?”

“Đi Macao.”

“Chẳng phải ba đi tìm bạn sao, đi Macao làm gì?”

“Ba con chẳng còn mặt mũi nào đi gặp bạn bè, cho nên. . . Đem tiền đi Macao đánh bạc, xem có thể gỡ vốn hay không. . .” Lộ phu nhân trộm liếc con gái, “Ba con bảo có người biết cách, có thể thu món hời to. . .”

“Trời ơi là trời!” Quả thật Lộ Thiên Ái sắp điên mất rồi. Rốt cuộc ông trời muốn trừng phạt ai vậy?

Tính mẹ vốn thiện lương, không biết lòng người hiểm ác; vì sao đến một người cả đời tung hoành thương trường như ba mà cũng dễ dàng mắc mưu như vậy?

Thế là mất hết cả rồi, nếu làm không tốt, đến tiền thuê nhà tháng sau chưa chắc đã có thể trả. . .

Lộ phu nhân tỏ ra áy náy. Thật sự Lộ Thiên Ái không đành lòng trách bà. “Haiz, quên đi, ăn cơm đi mẹ!”

“Nói không chừng ba con sẽ thắng lớn ấy chứ!” Lộ phu nhân vẫn đang mơ giấc mơ phát tài, khiến Lộ Thiên Ái bất đắc dĩ đến cực điểm rồi.

Mọi gánh nặng đều đè lên vai Thiên Ái, cô cảm thấy quá là mệt mỏi.

Chưa bao giờ nghĩ tới cha mẹ rời khỏi tầng lớp vẫn thường đang sống sẽ khó có thể thích ứng với cái xã hội hiện thực vô tình này, như là hai chú cừu non lạc vào bầy sói, lập tức bị ăn sạch sẽ.

Hiện giờ với cô, ba mẹ hết như là những đứa trẻ, cần cô chú ý, chăm sóc, lẽ ra cô nên để tâm đến họ nhiều hơn.

“Mẹ, con nói mẹ nghe này. . .” Lộ Thiên Ái quyết định cho mẹ mình một bài học chấn động, kéo lần sau bà lại dễ dàng mắc mưu.

Về phần hết tiền, đành để ngày mai nghĩ biện pháp vậy.

“Haiz! Hay là thôi đi. . .”

Lộ Thiên Ái đã đến ứng tuyển rất nhiều chỗ nhưng vẫn chưa tìm được việc làm. Bởi một phần do cô không có kinh nghiệm công tác, một phần vì bằng cấp của cô quá cao, đại tài tiểu dụng, hơn nữa họ đều bị mức tiền lương mà cô yêu cầu dọa cho.

Chẳng còn cách nào khác cả, cô đang cần gấp một món tiền lớn.

Hôm qua ba cô đi Macao về, chẳng những thua hết sạch tiền, lại còn vay thêm 50 vạn của người đồng hành để hòng gỡ vốn. Vừa hỏi mới biết, người nọ là tên quỷ hút máu cho vay nặng lãi, chuyên môn dùng phương pháp này để bẫy người ta.

Lộ Thiên Ái thật sự khóc không ra nước mắt. Vì bị lừa, người ba 70 tuổi khổ sở nói không ra lời, người mẹ luôn lạc quan cũng lại u sầu đầy mặt, sao cô có thể nhẫn tâm than trách bọn họ được đây?

Lúc này đêm đã lên đèn, Lộ Thiên Ái nhìn khu phía Đông lộ ra ánh đèn nê ông, cô như đang đứng giữa ngã tư đường, không biết phải đi lối nào. . .

Nhìn những cô gái ăn mặc đẹp đẽ trên đường, cô đã từng có nhiều hơn những cô gái ấy, chơi càn hăng hơn, hiện giờ xóa hết duyên hoa, chỉ vì mấy chục vạn mà phải hao tâm tổn trí.

Trước kia, món đồ cô mua mỗi quý cũng không chỉ chừng này tiền đâu!

Lộ Thiên Ái ngồi ở ven đường, vẻ mặt mê mang. Cô chán ngán, hết nhìn phía đông lại nhìn phía tây. Thiên Ái phát hiện có rất nhiều cô gái ăn mặc thời thượng đi vào trong một tòa nhà gần đó. Cô nghĩ đó là một hiệu ăn hay một KTV. Ngẩng đầu lên mới thấy, tên tấm biển là “Một thế hệ công chúa”

Chắc đây là khách sạn đúng không? Cô đã từng nhìn thấy chuỗi khách sạn “Một thế hệ công chúa” trên báo, nghe nói những tiểu thư trong này ai cũng xinh đẹp, ai cũng đều có khí chất, rất nhiều người là sinh viên làm thêm.

Những cô gái này đều đi làm bởi vì những bộ quần áo đẹp đẽ. Người ta kiếm tiền là để hưởng thụ cuộc sống, cô thì để nuôi sống cha mẹ, vì sao không thể?

Ngày mai người cho vay nặng lãi sẽ đến đòi tiền. Giờ Lộ Thiên Ái đã đi đến bước đường cùng, không thể không ra quyết định như vậy. Kiên định, Thiên Ái đi theo mấy cô gái đó vào trong thang máy.

Lộ Thiên Ái vừa về nhà, cha mẹ cô đang ngồi ở trong phòng khách đợi cô, khuôn mặt ai cũng u sầu.

“Thiên Ái, cuối cùng thì con cũng về, ba mẹ lo lắng gần chết. . .” Lộ phu nhân thấy con gái về thì đi ra đón. “Ăn chưa con?”

Lộ Thiên Ái gật đầu.

Lộ Hạo Đông thì vội vã hỏi: “Thế nào rồi? Có tìm được việc không con?”

“Con tìm được việc rồi ạ, là một chức thư ký của một công ty mạo dịch. Nhưng bởi người ta làm ăn với cả người Mỹ, cho nên đi làm buổi tối. . .” Tiếp theo, cô lấy một thứ từ trong túi ra. “Đúng rồi, con vừa khéo gặp được Linda trên đường, cô ấy cho con vay 80 vạn. Ba, mai ba cầm số tiền này đi trả người ta. . .”

“Linda? Thế chẳng phải ai cũng sẽ biết tình trạng quần bách nhà mình hay sao?” Lộ Hạo Đông cũng rất sĩ diện y hệt con gái.

Lộ Thiên Ái an ủi cha mình: “Ba đừng lo, cô ấy đã hứa với con là sẽ không nói ra đâu.”

“Thế hả?” Lộ Hạo Đông vẫn còn nghi ngờ, nhưng vẫn cầm tiền bước trở về phòng.

“Mẹ, con vào phòng đây.”

Lộ phu nhân nhìn bộ dạng sầu khổ của con thì không khỏi rơm rớm nước mắt.

Con gái của mẹ, thật sự là khổ con rồi. . .

5. Chương 5

Lộ Thiên Ái mang bộ lễ phục Chanel còn sót lại đi đến khách sạn báo danh. Chủ quản lý dẫn cô đến phòng nghỉ của các tiểu thư, cho cô một tủ quần áo riêng.

“Khiết Linh, đây là Thiên Ái, người mới. Hôm nay cô dẫn cô ấy. . .” Quản lý giao Lộ Thiên Ái cho một cô tiểu thư khác, xong rồi rời đi. Lộ Thiên Ái hoàn toàn không biết mình phải làm cái gì nữa.

“Tiểu Ái, nghĩ gì đấy? Mau thay quần áo, trang điểm vào! Khách hàng sắp đến rồi đấy.” Khiết Linh thay quần áo, Lộ Thiên Ái thì cố vẽ nhãn nhó mặt mày.

“Cô mang quần áo của cô đi à?”

Lộ Thiên Ái giơ áo của mình cho Khiết Linh xem. Khiết Linh nhìn thấy chiếc áo trên tay Thiên Ái thì lập tức mở to hai mắt.

“Oa, Chanel nha, một bộ này cũng phải mười vạn, sao cô có thể có được một bộ áo váy sang quý thế này, chắc là hàng giả đúng không?”

Lộ Thiên Ái nhìn bộ váy áo trên tay Khiết Linh cũng là Chanel, lạnh lùng phun ra một câu: “Bộ đồ của cô mới là hàng giả.”

“Cô nói láo, bộ này tôi mua ở trong cửa hàng phân phối độc quyền đấy nhá. . .” Khiết Linh nổi giận dùng đũa, phản bác lại, lòng đã có chút chột dạ.

Lộ Thiên Ái cầm bộ đồ của Khiết Linh lên, lật nó lại, “Một cái nhãn, hai chữ C thôi không được mìn. . . Hoa nổi cũng không cân xứng. . . Hơn nữa, Chanel sẽ không sử dụng loại cúc nhựa giá rẻ này đâu. . .”

Dùng 10 năm kinh nghiệm tiếp xúc Chanel của mình, Thiên Ái nói ra từng sơ hở một.

Một cô tiểu thư vừa kinh ngạc bởi sự chuyên nghiệp của Lộ Thiên Ái, vừa xem kịch hay, vội vàng kích bác Khiết Linh.

“Khiết Linh, mua đồ giả thì thà dồn nhiều tiền chút, mua hàng hạng A, trông còn có vẻ giống giống. Đúng rồi, đã chẳng mua được hàng hiệu thì thôi, lại còn mua đồ giả mạo, còn khoe ra trước mặt chúng tôi nữa chứ.”

“Cô. . . Cô nhớ kỹ chuyện này cho tôi!” Khiết Linh then quá thành giận, hung hăng trừng mắt nhìn Lộ Thiên Ái, nổi giận dùng đũa đi ra khỏi phòng thay đồ.

“Tiểu Ái, cô giỏi thật nha!”

“Trước kia cô làm ở đâu thế hả? Có phải kiếm được rất là nhiều tiền, mua được rất nhiều hàng hiệu không hả?”

Các tiểu thư vây quanh Thiên Ái, mỗi người một câu, rõ ràng là đang cực kỳ tò mò về cô.

Lộ Thiên Ái chỉ cười không nói, yên lặng thay quần áo vào.

“Hừ! Chảnh nổi gì?” Mọi người thấy cô trầm mặc thì nghĩ là cô cao ngạo, hừ khế vài câu rồi rời cả đi, không hề quan tâm cô nữa.

Sau khi trang điểm xong, Lộ Thiên Ái ngậy ra tại chỗ, căn bản cô không biết mình phải làm gì. Bỗng nhiên, một giọng nói dịu dàng vang bên tai Thiên Ái. “Cô là Tiểu Ái đúng không? Tôi là Ôn Nhu, trước tiên cô hãy cùng tôi đi đã.”

Người cô gái này cũng giống hệt tên, ngoại hình lẫn cả giọng nói đều rất ôn nhu. Lộ Thiên Ái cũng biết không thể trông mặt mà bắt hình dong, cũng không muốn kết bạn ở trong chốn này. Nhưng hiện nay cô cũng không biết phải làm thế nào, đành phải đi theo Ôn Nhu đã vậy.

Dưới chiếc đèn thủy tinh trắng lệ, một số khách đã tới cửa rồi. Lộ Thiên Ái đi theo Ôn Nhu vào trong đại sảnh, quản lý lập tức gọi hai cô lại. “Ôn Nhu, Hướng tiên sinh và Tiền tiên sinh đang ở phòng VIP.”

Hắn lại tới nữa? Ôn Nhu hơi hơi nhú mày, có vẻ không quá muốn gặp hai vị khách này.

“Tiểu Ái, cô nhìn tôi làm thế nào thì làm theo nha.” Trước khi vào phòng, Ôn Nhu nở một nụ cười khích lệ với Lộ Thiên Ái.

“Nhưng mà, tôi không uống được rượu. . .” Thật ra Lộ Thiên Ái có chút không yên.

“Yên tâm, tôi sẽ đỡ hộ cô.”

Mặt Lộ Thiên Ái tỏ ra cảm kích, đi theo Ôn Nhu vào trong.

“Để hai vị đợi lâu, Ôn Nhu xin uống một ly bồi tội.” Ôn Nhu nở một nụ cười tiêu chuẩn, uống một hơi cạn sạch chén Whiskey lạnh, không chút nhăn mặt. “Đây là cô gái mới tới, Tiểu Ái, hôm nay bắt đầu đi làm, xin hai vị hãy nường tay cho!”

Từ đầu đến giờ Lộ Thiên Ái vẫn luôn cúi đầu. Lúc này, Thiên Ái mới ngẩng đầu lên. Dưới ánh đèn mờ mờ, một người đàn ông đẹp trai nhả nhận banh cứng mặt ra, cau mày nhìn thẳng Ôn Nhu, cũng chẳng thèm nhìn phía Lộ Thiên Ái. Cô đành phải nhìn về phía một người khác, thế là lập tức hít một hơi lạnh.

Là Tiền Đường! Lộ Thiên Ái quay đầu định rời khỏi đây, cô không muốn tiếp tục ở trong này nữa. Không biết rồi hắn sẽ nhục nhã cô như thế nào đây. . .

“Tiểu Ái, cô đi đâu đấy?” Ôn Nhu giữ chặt Lộ Thiên Ái lại.

“Tôi. . . Tôi không thể ở trong này. . .” Về mặt Lộ Thiên Ái rất là bối rối, hệt như là đang gặp quỷ vậy.

“Cô không thể đi, cô còn nợ tiền công ty, đúng không?” Ôn Nhu khuyên Lộ Thiên Ái. Trong lúc vô ý, Ôn Nhu đã nghe chủ quản lý nói tới tình trạng của Lộ Thiên Ái, biết được Thiên Ái cũng là thân bất do kỷ giống y như mình, đều có nỗi khổ trong lòng mới tới nơi đây, cho nên Ôn Nhu đặc biệt quan tâm Thiên Ái.

“Đừng lo lắng, lần đầu tiên nên khó tránh khỏi cảm thấy khấn trương.” Ôn Nhu lại nghĩ những sự bất an của Lộ Thiên Ái là vì khấn trương.

Lộ Thiên Ái biết mình không thể quay đầu, nếu lần này cô trốn tránh hắn, thì hắn còn có thể đến nhục nhã cô lần sau. Thôi! Cô đã bắt chấp tôn nghiêm. . .

“Tôi biết.” Lộ Thiên Ái hít sâu, cười khế với cả Ôn Nhu, rồi mới cố lấy dũng khí quay đầu.

“Chào mừng hai vị, tôi là Tiểu Ái, rất vui được phục vụ hai vị. . .” Lộ Thiên Ái không nhìn về phía Tiền Đường, chỉ mỉm cười với người đàn ông còn lại. Tiếp đó, cô cầm ly rượu, học Ôn Nhu, một hơi cạn sạch ly rượu.

Khi ngụm rượu Whiskey trôi vào cổ họng, hương vị cay nồng của nó khiến cho cổ họng của Lộ Thiên Ái bị bỏng, cô nghẹn rớt cả nước mắt.

Tiền Đường vốn đang âm thầm nhìn Lộ Thiên Ái. Thấy cô bị nghẹn khổ sở, hần vội đứng dậy định ra giúp cô. Thế nhưng một người khác đã giành trước hần rồi.

“Tiểu Ái, không biết uống thì đừng có cố. . . . Nào, ngồi xuống tâm sự là được.” Lôi cô ngồi đến bên cạnh, người đàn ông vỗ nhẹ lưng cô. “Tên tôi là Hường Hải Triều, đây là Tiền Đường, chúng tôi là bạn làm ăn, cũng là bạn tốt. . .”

Lộ Thiên Ái kinh ngạc nhìn Hường Hải Triều. Hần là bạn của Tiền Đường?

Nhìn bộ dạng hần thanh cao nho nhã, hoàn toàn khác với những khách hàng vào trong khách sạn như cô vẫn nghĩ, khiến cho người ta thấy rất yên tâm, khác hẳn Tiền Đường, luôn quấy nhiễu con tim của cô.

“Hường tiên sinh, rất vui được quen biết anh. . .” Lộ Thiên Ái nở nụ cười với Hường Hải Triều, chân thành nói ra những suy nghĩ ở trong lòng cô. “Anh không giống với những người đến địa phương này.”

“Ồ, vì sao vậy?”

Lộ Thiên Ái nói ra quan điểm của mình, “Bởi vì nhìn anh có vẻ chính trực, rất thân sĩ, khác hẳn với người nào đó, vừa thấy đã biết là thường vào trong khách sạn tìm phụ nữ rồi. . .” Vừa nói, Thiên Ái vừa trừng Tiền Đường. Ánh mắt Tiền Đường nhìn cô ngưng tụ gió lốc.

“Tôi đến đây chỉ vì một người. . .” Hường Hải Triều cười bất đắc dĩ, ánh mắt ngấm hướng bên kia. Chẳng qua, tầm mắt hần ngấm hướng Ôn Nhu, mà cô nàng đang uống Whiske, vẻ mặt chua xót.

Lộ Thiên Ái không có chú ý tới được những sóng ngầm mãnh liệt ở giữa Ôn Nhu và Hường Hải Triều.

“Hường tiên sinh, Tiểu Ái hôm nay bắt đầu đi làm, anh phải mua hết thời gian của tôi đấy nha! Còn phải dẫn tôi đi nữa. . .” Lộ Thiên Ái bỗng nhiên thay đổi thái độ, bắt đầu làm nũng với Hường Hải Triều. Cả người cô dán lên cánh tay của hần. Cô nghĩ làm như thế này thì có thể né tránh Tiền Đường.

Hường Hải Triều nhìn thấy Ôn Nhu ngẩng đầu, như đang chờ hần đáp lại. Hần dời ánh mắt về phía Thiên Ái, vỗ lên tay cô, “Tốt thôi!”

Sự thất vọng trên mặt Ôn Nhu khiến hần vui vẻ.

“Oa, cảm ơn!” Lộ Thiên Ái ôm lấy cổ hần, bộ dạng thật là thân thiết, còn hôn lên gương mặt hần.

“Hường tiên sinh thật là tốt bụng. . .”

“Đủ rồi!” Tiền Đường vốn không hé răng, giờ lại rống lên một tiếng. Hần nổi giận đùng đùng, kéo Lộ Thiên Ái đi ra phía cửa, hoàn toàn mặc kệ những sự kinh ngạc trên mặt của Ôn Nhu và Hường Hải Triều.

“Buông ra!”

Vừa ra phòng VIP, Tiền Đường liền đặt Thiên Ái trên tường ở chỗ hành lang, không hề để ý những sự giãy giụa của cô.

“Cô thực là tiện. Ngay ngày đầu tiên đi làm đã biết cách quyến rũ đàn ông, còn bám lấy bạn tốt của tôi. . .” Ánh mắt sắc bén của hần nhìn Lộ Thiên Ái chằm chằm, phun hết mọi nổi tức giận lên trên mặt cô.

“Ha ha, dù sao tôi chỉ là một dân phụ, sao lại không lợi dụng tư chất trời cho này chứ? Hường chi, bạn anh dịu dàng hơn anh rất nhiều.” Lộ Thiên Ái cố ý dùng những lời lẽ nhục nhã của hần đáp trả lại hần.

“Đừng nghĩ câu hần, hần sẽ không thật tâm với cô!” Tiền Đường cảnh cáo cô với một ánh mắt sắc bén.

Hần buông cô ra, kéo lại xúc động bóp nát cổ cô. “Vì tiền, cô cam nguyện lãng phí bản thân như thế này sao? Được lắm, cô ra giá đi, trở thành tình nhân của tôi vẫn tốt hơn bị đồng đàn ông đập hư!”

Lại là tình nhân? Chẳng lẽ cô chỉ đáng làm tình nhân cho hần? Lòng Thiên Ái bỗng chột thê lương.

Không muốn để hần thấy cô thương tâm, Lộ Thiên Ái cố ý bày ra bộ mặt lỗi đời. “Cám ơn anh đã nâng đỡ, nhưng tôi cho rằng, ném thử nhiều người đàn ông khác nhau, còn thú vị hơn đi theo một người, dù sao thì tôi cũng tiện!”

“Cô. . .” Tiền Đường tức đến không nói được gì. Ánh mắt hần đang nhìn cô rất là hỗn tạp, có kinh ngạc, có thất vọng, có tức tối, cùng với cả rất nhiều bi ai.

“Nếu như không có việc gì, tôi còn có khách hàng khác. . .”

Lộ Thiên Ái

Lộ Thiên Ái gắng gượng chống đỡ bằng chút sức lực cuối cùng, ưu nhả đi vào căn phòng bên cạnh, mặc kệ bên trong có cả những người khách khác. Vừa đóng cửa, cô lập tức tựa lưng lên đó, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Căn phòng này đúng là căn phòng Khiết Linh tiếp khách. Cô ta thấy Lộ Thiên Ái khóc lóc thì nghĩ rằng cô đã bị khách hàng bắt nạt, lòng cô ta dấy lên ý niệm trả thù.

Khiết Linh thì thâm với gã khách đang vuốt ve đùi của cô ả, nhìn Thiên Ái, cười giả tạo nói: “Tiểu Ái, ai đã bắt nạt cô vậy? Lại đây uống một chén đi.”

Lộ Thiên Ái cảm thấy cô cần được rượu làm say. Cô cầm lấy ly rượu trong tay Khiết Linh, một ngụm uống cạn ly rượu. Sau đó, cô xoay người lại, muốn đi ra.

Hai người đàn ông cản Thiên Ái lại. “Nghe nói cô em rất là ngạo mạn? Các anh đây chưa từng chơi được em nào giống như thế này, ở lại làm các anh sung sướng một tí. . .”

Xem bộ dạng mê đắm của mấy gã này, Lộ Thiên Ái đáp lại bằng thứ ánh mắt chán ghét. “Cút ngay! Đừng có chắn đường của bốn tiểu thư!”

“Ha ha, quả nhiên rất là cay độc. . . Chắc chắn chơi sẽ rất đã đây!”

Ngầm ra hiệu cho các tiểu thư khác rời đi, mấy gã này bắt lấy Thiên Ái, ném cô lên trên sofa. . .

“A. . . Không! Buông ra!” Phát hiện ra ý đồ của chúng, Lộ Thiên Ái ra sức vùng vẫy.

Hai tay cô bị chúng tóm chặt, quần áo cũng bị lột ra. Một gã đàn ông đang muốn cởi quần lót của cô.

Thiên Ái tuyệt vọng, trực giác khiến cô gọi lên cái tên đã sớm khắc sâu ở trong lòng cô.

“Tiền Đường. . . Cứu tôi. . . Cứu tôi. . . Tiền Đường. . .”

Tiền Đường đang ngồi uống rượu giải sầu ở trong căn phòng bên cạnh. Đường như nghe thấy tiếng cô gọi hần, âm thanh nghe sao thê lương, nghe sao tuyệt vọng đến vậy.

“Thiên Ái!” Tiền Đường lập tức đá cửa xông ra, nhắm thẳng tới nơi phát ra âm thanh.

Hướng Hải Triều vội báo bảo tiêu đi ra, sau đó cũng vọt vào trong căn phòng bên cạnh cùng với Tiền Đường.

Cảnh tượng trước mắt bọn họ làm cho Tiền Đường mất hết lý trí. Hần nhắm vào cái gã đang tóm Thiên Ái. Bọn này chưa kịp phản ứng thì đã bị quật ngã hết xuống đất, đến mũi cũng bị đánh gãy.

Hướng Hải Triều cũng đã gia nhập cuộc chiến, lúc này, bảo tiêu vọt vào, chế ngự một đám đàn ông.

Tiền Đường bước nhanh về phía Thiên Ái. Toàn thân cô co thành một cục, ôm đầu ngồi xồm run rẩy ở trong góc tường.

“Ái Ái. . .” Tiền Đường ngồi xồm, tiếng hần gọi cô nghe thật là nhẹ, thật là dịu dàng: “Ái Ái, đừng sợ, tôi đến rồi đây. . .”

Hần cởi áo khoác, khoác lên trên vai Thiên Ái. Cô từ từ ngẩng đầu lên xem, khuôn mặt hoảng sợ đầy ngập nước mắt. Hai má đỏ bừng cả lên, bên trên rõ ràng có dấu bàn tay. Khóe miệng cũng chảy máu ra. Khiến cho con tim của hần quặn thắt cả lại.

“Thiên Ái, đừng sợ, là tôi đây mà!” Nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng cô, hần yêu thương vỗ về mặt cô.

Lộ Thiên Ái thấy rõ người ở trước mặt, bắt đầu khóc rống cả lên: “Đường. . . Đường. . .”

Cô vùi đầu mình vào trong lòng hắn, không ngừng khóc hô: “Anh thắng rồi. . . Dẫn tôi đi. . . Dẫn tôi đi khỏi đây. . .”

Thiên Ái không muốn lại từ chối nữa, những tháng ngày như thế này thật là khổ quá. Cái ôm của hắn ấm áp như thế, an toàn như thế, cô hoàn toàn đầu hàng hắn rồi!

Xem Thiên Ái khóc đứt cả ruột gan, dường như Tiền Đường nghe được âm thanh vỡ vụn của một con búp bê sứ, hoặc, đó là âm thanh con tim cô đang vỡ nát.

Hắn ôm Thiên Ái vào lòng, như đang che chở một thứ bảo bối mà hắn âu yếm. “Đừng khóc, tôi sẽ đau lòng. . .”

Dưới sự hộ tống của bảo tiêu, Tiền Đường ôm Lộ Thiên Ái ra khỏi khách sạn. Cô chôn mặt ở trong lòng hắn, khóc thút thít.

Lúc này, bỗng một ánh sáng lóe lên, người chụp ảnh chụp được ảnh rồi thì ngay lập tức chạy vào ngõ nhỏ. Bảo tiêu muốn đuổi theo bắt, nhưng bị Tiền Đường cản ngay. “Lên xe đi!”

Ô tô từ từ di chuyển. Lộ Thiên Ái vẫn được Tiền Đường ôm vào trong ngực, lúc này đã không khóc nữa, lẳng lặng rúc vào ngực hắn, nghe những tiếng đập ổn định của con tim hắn. Cô biết mình đã an toàn, cơn ác mộng ban nãy, những suy sụp trong mấy ngày nay, dường như không thể làm khó cô nữa.

Cứ thế, Lộ Thiên Ái dần dần chìm vào trong giấc mộng đẹp, tùy ý Tiền Đường mang chính mình đi về nơi nào không rõ. . .

6. Chương 6

Trở lại biệt thự trên núi Dương Minh, Tiền Đường ôm Thiên Ái đang trong giấc ngủ say nồng vào thẳng căn phòng mà ngày trước cô đã từng ở.

Được đặt lên chiếc giường mềm mại, Lộ Thiên Ái khẽ ưm một tiếng, tiếp tục ngủ say, y hệt như một đứa nhỏ.

Tiền Đường khẽ khàng ve vuốt cặp má sưng tấy của cô, chỉ muốn giết ngay đám cặn bã đó!

Hắn biết tính của Thiên Ái. Ái Ái của hắn cao ngạo như vậy, cá tính như vậy, mạnh mẽ y như một con mèo hoang, sao có thể cho phép lũ đàn ông đó tùy tiện sờ loạn, huống chi còn xảy ra chuyện? Những lời nói đó của cô chỉ là để làm hắn tức, để bảo vệ tôn nghiêm của cô mà thôi. Nếu không cô đã sớm chịu bọn đó uy hiếp. . .

Cô cầu cứu hắn, tỏ rõ trong lòng cô còn có hắn. Ý niệm này khiến hắn không khỏi nhếch khóe môi lên.

Cầm cục đá chườm mặt cho cô, Tiền Đường si mê nhìn cô chăm chăm.

Ái Ái, xin lỗi em, để em phải chịu khổ rồi. . .

Hắn rất muốn ôm ghì cô vào trong ngực, không để cô chịu tí xúu tổn thương, rất muốn tự mình nói cho cô biết sự thật, cầu cô tha thứ cho mình. . . Nhưng, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Cởi bộ áo quần nát bầy của Thiên Ái ra, Tiền Đường cũng cởi quần áo của hắn, sau đó, nằm xuống ngay bên cạnh cô.

Cảm nhận được sự ấm áp ở bên cạnh mình, thân thể Thiên Ái tự động dựa vào trong vòng ôm ấp của hắn, tìm một vị trí nằm thoải mái nhất, khẽ thở dài một tiếng rồi lại chìm vào mộng đẹp.

Tiền Đường ôm lấy tấm thân mềm mại ở trong lòng mình, cười khổ. Phân thân của hắn vừa mới tiếp xúc với cô thì đã tự động đứng dậy, hơn thế nữa, lại còn vừa vặn để đúng huyết khẩu của cô, bảo hắn ngủ thế nào đây? Nhưng cô sợ hãi, cũng rất mệt mỏi, hắn đành phải nhẫn nại thôi.

Kẹp chặt đùi Thiên Ái lại, hắn thề không bao giờ để cô rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn lần nữa.

Lộ Thiên Ái bị một loại âm thanh quái dị đánh thức, cảm giác khác thường trong thân thể cô cũng là một loại đầu sỏ quỷ nhiều giấc ngủ của cô.

Mở mắt, ánh vào trong mắt của cô là đỉnh chiếc giường quen thuộc. Sao cô lại ở trong này?

“A. . . A. . .” Một cơn khoái cảm mãnh liệt truyền từ vú đến, Thiên Ái không khỏi rên lên.

Tiền Đường đang ghé vào trước ngực cô, ra sức mút lấy nụ hoa, liếc mắt thấy cô tỉnh lại, thì càng ra sức hút mạnh hơn nữa, dường như ngậm hết cả một bên vú vào miệng, toàn bộ núm vú cương cứng phình đau ở trong miệng hắn.

“A. . . A. . . Không dừng mà. . . Tê quá. . .” Lộ Thiên Ái căn bản không kịp suy nghĩ, cơn sóng dục vọng cuồng nhiệt đánh úp vào cô. Không kìm lòng được, Thiên Ái ưỡn thân thể lên, hai tay nắm chặt hai bên gối đầu. “Ừm. . . Tê quá. . .”

Rốt cục Tiền Đường cũng thả nó ra, tiếp tục tấn công bên kia, mãi đến khi bầu ngực đều đầy vết hôn, nụ hoa bóng loáng hiện ra màu đỏ sáng người vì bị ra sức liếm mút.

Lưỡi hắn dọc theo vú cô di chuyển xuống dưới, từ ngực cho đến cái rốn, để lại một hàng nước bọt, tiếp tục di chuyển đến vùng cây cối rậm rạp để rồi xâm chiếm. Đầu lưỡi của hắn tiến vào trước vùng tam giác bí ẩn, ngón tay của hắn đã sớm nhận chức tiên phong, khuấy đảo hoa huyết hơi hơi ẩm ướt tạo ra đầy đủ mặt dịch.

“A. . . Ừm a. . . Dừng sờ chỗ đó. . . Dừng mà. . .” Lộ Thiên Ái vội vã ngăn lại động tác giày vò đùa giỡn của hắn, lời nói yêu kiều nói ra hết như là đang làm nũng, kích thích tình thể tiến công của hắn càng mãnh liệt hơn.

Dời thân xuống phía dưới của cô, hai tay hắn di chuyển cái đùi hơi gập của cô, đẩy cao hai chân cô lên, mở rộng chúng ra, ước chừng đến tận ngực cô, toàn bộ hông cô treo giữa không trung, hoa tâm đỏ rực không chút che khuất, nở rộ ra trước mắt hắn

Cảm giác toàn bộ phần dưới của mình bị hắn nâng lên, Lộ Thiên Ái mở to đôi mắt mờ sương, ngẩng đầu muốn xem hắn định làm gì, thì nhìn thấy rõ đầu lưỡi của hắn đang liếm láp nơi bí ẩn của cô, bộ dạng đóa hoa cứ khép lại mở cũng chiếu rõ vào tầm mắt cô.

“A. . . Không. . . Buông ra. . .”

Sự giãy của của Lộ Thiên Ái hoàn toàn là vô ích hết. Cặp móng xinh đẹp đang đưa thì càng kích thích dục niệm của hắn. Tiền Đường dùng ngón tay tách hoa biện khép kín ra, lưỡi hắn cứ thế thẳng tiến vào trong hoa huyết, không ngừng khuấy đảo, gãi đùa, cuộn lại. . .

“A. . . A. . .” Lộ Thiên Ái cảm thấy toàn bộ máu mình đều đã ngưng kết ở nơi riêng tư, theo động tác va chạm đùa bỡn của đầu lưỡi hắn, lại trở về đến tận vùng bụng rung động, bộ ngực, đầu óc, sau đó thân thể Thiên Ái bắt đầu co rụt run rẩy, ái dịch tuôn ra hết như sóng triều, chảy ra tới đùi và bụng của cô.

Tiền Đường buông chân cô xuống, chạm phần thân dưới của mình vào chỗ giữa hai chân cô, chuốt lại lọn tóc ẩm ướt mồ hôi của cô đầy vẻ yêu thương, hôn lên khuôn mặt sừng đỏ của cô với sự trìu mến.

“Ừm. . .” Khuôn miệng nhỏ nhắn của Lộ Thiên Ái suyễn thở, vẫn chưa phục hồi lại được từ trận cao trào.

Đôi môi đỏ mọng khê nhếch lên kia ngọt ngào như thế, hồng nhuận như thế, đầu tiên, Tiền Đường khê chạm vào nó, sau mới ngậm lấy, hấp, liếm.

7. Chương 7

“Nghĩ gì mà ngây người ra vậy?”

Sau khi xử lý xong chuyện trong công ty thì Tiền Đường lập tức trở về, bởi vì Lộ Thiên Ái đang ở nhà chờ hắn. Nhưng khi vào phòng, hắn chỉ thấy bộ dạng ngẩn người của cô mà thôi.

Từ khi đến đây ở, cô vẫn thường xuyên ngẩn người như vậy.

Tiền Đường ôm cô từ phía sau lưng, tựa đầu lên trên vai cô hết như một đứa con nít, không ngừng hít lấy hít để mùi thơm tỏa ra từ mái tóc cô. “Ừm. . . Em thơm quá!” Bàn tay to tự động tìm được cặp vú căng đầy.

Lộ Thiên Ái đẩy Tiền Đường ra, đứng dậy: “Đừng như vậy. . .”

Tiền Đường kéo cô ngồi lên đùi mình, hôn lên đôi môi của cô: “Em thẹn à? Có chỗ nào trên cơ thể em mà anh chưa nhìn thấy đâu?” Bàn tay không an phận của hắn vói vào trong làn váy cô, khẽ khàng ve vuốt cách chiếc quần lót.

“Đừng mà. . .” Lộ Thiên Ái ra sức đẩy Tiền Đường ra, có vẻ hơi giận.

“Ái Ái, hôm nay em làm sao vậy?” Tiền Đường không rõ cơn tức của cô từ đâu mà đến.

Sau khi hai người ở chung, Lộ Thiên Ái đã sửa đổi tính cách của đại tiểu thư ngày trước, làm việc gì cũng theo ý hắn, dịu dàng như một cô vợ hiền thực thông minh, lúc trên giường thì rất phóng túng, sao hôm nay đã lại khôi phục bộ dáng trước kia?

“Tình nhân thì cũng có quyền không nói đầy nhá!” Lộ Thiên Ái tủi thân, hồng cả hốc mắt.

Hắn luôn như vậy, muốn là muốn luôn, bất kể thời gian bất kể địa điểm, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô. Điều khiến cô thấy tức nhất vẫn là chính bản thân cô, có cự tuyệt thế nào chăng nữa, cuối cùng vẫn cứ khuất phục trước sự âu yếm của hắn.

Tiền Đường liếc thấy tờ tuần san đặt ở trên bàn, đại khái đã biết nguyên nhân vì sao Thiên Ái phản ứng như thế.

“Sao vậy? Sợ chuyện em ở bên tôi bị người ta biết? Lúc trước, khi những bức hình chụp em thân thiết với cả Hình Kiện trong chuyến du lịch, không phải em nhanh chóng thừa nhận quan hệ với hắn hay sao?”

Khi đó, Lộ Thiên Ái quen với thần tượng nổi tiếng Hình Kiện, tuần san luôn đăng những bức ảnh hai người cùng đi du lịch Paris. Hình Kiện nhanh chóng mời đám phóng viên công bố chuyện tình hai người, Lộ Thiên Ái cũng hào phóng thừa nhận hai người đang ở bên nhau. Thế mà lại sợ lộ ra chuyện ở bên hắn, lòng Tiền Đường thấy rất khó chịu.

“Chuyện đó khác!” Lộ Thiên Ái cảm thấy hai chuyện này khác biệt hẳn nhau.

“Đúng là khác nhau. Trong lòng em, tôi vĩnh viễn thua kém Hình Kiện, có đúng thế không?” Bình dấm chua trong hắn trào lên.

“Anh. . . Anh thật quái lạ, anh biết rõ tôi với anh chỉ. . . Tôi không có gì với Hình Kiện hết.”

Lộ Thiên Ái không muốn để Tiền Đường hiểu lầm. Tình cảm mà cô dành cho Hình Kiện chỉ là một sự hư vinh mà thôi, vốn lẽ không phải tình yêu. Thời gian hai người bên nhau rất là ngắn ngủi. Cho dù Hình Kiện không ngừng yêu cầu, nhưng cô vẫn luôn không chịu giao bản thân mình cho hắn.

“Hừ! Đó là do hắn không cần em. . .” Tiền Đường thở phì phì đáp lại, kéo tay Lộ Thiên Ái vào phòng thay quần áo: “Đi! Đi thay quần áo.”

“Không! Sao lại thay quần áo?”

“Em càng không muốn mọi người biết được hai ta ở chung một chỗ, thì tôi lại càng phải công khai nó, để cho mọi người đều biết Lộ Thiên Ái là của riêng tôi, chưa bao giờ thuộc về Hình Kiện. . .”

Tiền Đường kéo Lộ Thiên Ái vào trong phòng chứa quần áo, bắt đầu tìm kiếm lễ phục cho cô. “Tối nay có một buổi tiệc, em phải đi cùng với tôi. . .”

“Không! Tôi không đi!” Lòng Thiên Ái cảm thấy khủng hoảng. Hiện giờ cô đã không còn là một tiểu thư danh giá như trước nữa rồi, cô chỉ là một ả tình nhân, là món đồ chơi của đàn ông thôi. . .

Cô không muốn để người khác biết!

“Mặc bộ này vào, nhanh chút!”

“Không! Đừng có ép tôi. . .” Lộ Thiên Ái lùi cả người vào trong góc tường, bởi vì sợ hãi, mặt cô tái nhợt cả đi.

“Không đến lượt em quyết định!” Tiền Đường lôi Thiên Ái từ góc tường ra, bắt đầu cởi bộ quần áo mà cô đang mặc trên người, mãi đến khi cô trần như nhộng.

“Mặc vào!” Đêm nay là bữa tiệc mừng đầy năm của Chanel, Tiền Đường cầm một bộ Chanel vải bóng bó sát người đang hot mùa này đưa cho Thiên Ái, mặc bộ này, trong người phải trần như nhộng.

Lộ Thiên Ái nghĩ rằng Tiền Đường cố ý chọn bộ lễ phục này để làm nhục cô, để cô không mặc cái gì bên trong, giống như một món đồ chơi triển lãm trước mặt những gã đàn ông, thỏa mãn lòng hư vinh của hắn.

Cô không muốn thế!

Lộ Thiên Ái nhân dịp Tiền Đường thay quần áo vội vàng chạy trốn, chạy hướng phòng tắm chạy vào, nhưng lại bị hắn kéo từ phía sau kéo lại.

“Em định chạy đi đâu? Hôm nay không đến lượt em quyết định!”

“Tôi không đi! Tôi muốn về nhà. . .” Lộ Thiên Ái cố gắng giãy dụa. Cô nhớ ba mẹ quá, rất muốn lao vào vòng tay ôm ấp của họ, không muốn để cho người đàn ông này tổn thương cô nữa.

Tiền Đường bỗng chợt ra sức véo mạnh núm vú của cô, tức giận vì lời cô nói: “Về nhà? Nhà của cô là ở trong này!”

Xoay người cô lại đối mặt với mình, Tiền Đường dùng một bàn tay đỡ lấy hông cô, nhấn cô kề sát cái thứ dục vọng đang rất phấn chấn của mình.

“Từ giây phút theo tôi về nhà, em đã hoàn toàn thuộc về tôi rồi. Em không được đi đâu hết, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại bên tôi. . .”

“Tôi không muốn! Tôi không muốn làm tình nhân của anh! Tôi muốn về nhà. . .” Nhìn ngọn lửa giận đang sắp bùng nổ trong ánh mắt hắn, Lộ Thiên Ái chỉ muốn chạy trốn.

Mặc kệ bộ dạng trần truồng của mình, Thiên Ái ra sức giãy dụa, định chạy ra cửa. Nhưng cô đương nhiên không thể nào chạy nhanh hơn được người đã từng ở vị trí tiên phong đội bóng bầu dục như là Tiền Đường, chẳng được mấy bước, Thiên Ái bị hắn ôm hông, văng vào sofa.

“Không! Không. . .” Lộ Thiên Ái mở trừng hai mắt. Lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt dục vọng của người đàn ông, nó to quá, thô quá. Thảo nào lần nào nó cũng nhồi cô căng phình, rất là khó chịu, nhưng cũng thoải mái như được bay lên thiên đường.

Lộ Thiên Ái không khỏi nuốt ngụm nước bọt, nhớ tới cảm giác bị hắn nhồi đầy, tiểu huyết không khỏi co rút một chút.

“Em không có quyền lựa chọn. Tôi đã trả hết tiền nợ khách sạn cho em, sắp xếp chỗ ở cho cha mẹ em, còn gửi tiền sinh hoạt mỗi tháng cho họ, cái giá phải trả chính là thân thể của em, sự ưng thuận của em. . .”

“Không!” Lộ Thiên Ái xoay người, muốn chạy trốn. Tiền Đường quỳ một đầu gối lên trên sofa, tóm lấy cổ chân Thiên Ái, khiến cho hoa tâm hồng rực của cô hiện rõ ngay trước mắt hắn.

Nâng bờ hông trắng hệt như tuyết của Thiên Ái lên, Tiền Đường đang nhìn chăm chăm vào nơi hoa tâm ngập nước: “Mới thể mà đã ẩm ướt rồi ư? Phóng đảng thật! Trời sinh để làm tình nhân. . .”

Nghे thấy cô nói muốn quay về nhà, Tiền Đường tức điên lên rồi! Những ngày qua hần yêu chiều cô hết mực, sự dịu dàng của cô khiến hần nghĩ rằng cô đã hơi hơi yêu hần, nào ngờ, cô vẫn nung nấu ý định rời đi.

Vất vả lắm mới có được cô, nói gì cũng không thể nào buông tay ra được. Chỉ có vùi vào cơ thể cô ấy, mới thực sự cảm thấy có được mà thôi. . .

“A. . . Không. . . Đừng. . .” Cảm thấy vật cứng mài cọ ngay trước huyết khẩu, Lộ Thiên Ái quay đầu, định ngăn cản động tác xâm chiếm của hần, thì lại nhìn thấy tư thế ân ái của hai người phản chiếu trong gương. Thiên Ái xấu hổ đến nổi hồng rục cả người, tấm thân mềm mại không ngừng vận vẹo. “Đừng ăn hiếp tôi như vậy. . .”

“Nhìn gương, xem tôi ăn hiếp em thế nào!” Nâng đầu Thiên Ái nhìn về phía tấm gương, ở trong tiếng hô kinh hãi của cô, thứ to lớn kia chìm sâu vào trong hoa huyết, từng chấp từng chấp, từ từ rút ra, đẩy thật mạnh vào. . .

“A. . . Đừng. . . A. . . A. . .” Chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh nào kích cuồng như vậy, nỗi xấu hổ, sự đau đớn và những cảm giác vui thích đồng thời đánh sâu vào giác quan của cô. Thiên Ái không khỏi nhắm đôi mắt lại.

Tiền Đường cũng không chịu buông tha cho cô, tần suất vào ra càng lúc càng nhanh. “Mở to mắt ra! Nhìn bộ dạng dâm dăng này đi, nhìn xem em thích tôi ức hiếp em thế nào. . .”

“Ừm a. . .” Lộ Thiên Ái khép hờ đôi mắt, nhìn thấy bộ dạng phóng túng rên rỉ của mình, cũng nhìn thấy chất lỏng sáng bóng dính đầy ở trên đùi mình.

Nhiệt độ trong tử cung cô từ từ tăng lên, độ ẩm càng lúc càng cao. . .

“A a a. . . A. . .” Cái loại cảm giác nộ mạnh kia sắp tới rồi, Lộ Thiên Ái điên cuồng đưa cặp mông, nghênh đón những đợt va chạm kịch liệt của hần. Âm thanh thân thể va chạm lẫn nhau phát ra vang đầy căn phòng. . .

Nhưng tại khoảnh khắc thân thân thể Lộ Thiên Ái bắt đầu căng cứng, hoa kính không ngừng co rút xiết chặt, Tiền Đường lại chợt rút thứ đó ra khỏi cơ thể cô, đồng thời cũng buông thân thể cô ra.

“A. . .” Thiên Ái như rút từ không trung rút xuống mặt đất, thân thể đột nhiên cảm thấy hư không, cũng thấy đau đớn. “Ừm. . . Đường, tôi khó chịu quá. . .” Tấm thân đỏ ửng mềm mại cuộn tròn lại, phía dưới khó chịu, không ngừng khép khép mở mở, như một cái miệng nhỏ nhắn chưa ăn đủ no. . .

“Khó chịu hả? Khó chịu thì cầu xin tôi!” Tiền Đường cực lực nhịn xuống không đi nhìn vào nhụy hoa rung động của cô. Có thể thuận phục con mèo hoang ương ngạnh này không, phải xem trận này.

“Ừm. . .” Lộ Thiên Ái không ngừng đưa cặp mông, muốn đá văng cảm giác đau đớn như kiến cắn, muối xát.

Nếu hần không vào, cô sẽ hư không mà chết. . .

Lộ Thiên Ái bỏ qua tôn nghiêm, những giọt nước mắt xấu hổ tuôn rơi theo từng lời cầu xin: “Đường. . . Yêu tôi. . . Xin anh. . .”

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên vì dục vọng của cô, nước mắt tuôn ra như mưa, cầu xin hần yêu thương cô với vẻ điềm đạm đáng yêu, Tiền Đường cũng không thể nào nhẫn nại thêm nữa.

Hần nâng bờ mông trắng ngần của Thiên Ái lên, thứ cứng thẳng sắp tuôn ra kia lại đang cọ mài huyết khẩu của cô, mồ hôi của hần không ngừng rơi xuống bờ mông của cô.

“A. . . Mau chút. . . Mau chút tiến vào. . .” Gãi không đúng chỗ ngứa chỉ làm cô càng thấy khó chịu. Thiên Ái không nhịn được, khóc hô lên.

“Nếu muốn thì tự hành động!” Hần chỉ đặt mũi nhọn nhắm trúng huyết khẩu của cô, không hề nhúc nhích.

Lộ Thiên Ái cắn răng, nhấn mông về sau, khiến cho toàn bộ vật cứng của hần chìm vào hoa huyết.

“A. . .” Đầu cô đột nhiên ngửa ra, thét chói tai lên. Đợi khi thích ứng cảm giác căng đau, Thiên Ái mới thử từ từ di động cái mông: “Ừm. . . Ừm. . . A. . .”

Bờ mông xinh đẹp lắc lư trước mắt khiến cho Tiền Đường suy sụp hoàn toàn, bắt đầu điên cuồng vào ra cơ thể của cô.

“A a a. . . Không được. . . A a a. . .” Lộ Thiên Ái thét chói tai lên, thân thể cứng đờ, run rẩy, xụi lơ ghé vào sô pha.

Tiền đường tiếp tục tóm chặt bờ mông của cô, ra sức tiến lên, mãi đến khi thét lên một tiếng, bắn thứ tinh hoa nóng rực vào trong cơ thể của cô. “A. . .”

Rút thứ phân thân mềm nhũn ra ngoài, nhìn thấy chất lỏng trắng ngà quyện với máu tươi chảy ra khỏi huyết khẩu cô, lòng của Tiền Đường siết lại.

Hắn không thể mềm lòng!

Lấy một tờ giấy lau những chất lỏng dính trên phân thân, Tiền Đường tùy tiện tìm một bộ quần áo mặc vào, không thèm nhìn cô một cái, chỉ đặt tờ giấy bên cạnh tấm thân mềm mại cuộn tròn của cô: “Muốn về nhà? Chờ tôi đùa chán đi đã!”

Từng chữ lạnh lẽo tựa băng này khiến con tim cô buốt giá. Thiên Ái cuộn thân thể lại, nước mắt yên lặng chảy xuôi.

Nửa đêm, hơn 12 giờ, Tiền Đường về nhà với tấm thân nồng nặc mùi rượu.

Hắn cũng không đi bữa tiệc của Chanel. Hắn không tham gia loại hoạt động xã giao vô nghĩa này. Hắn phải đi xả nỗi khổ cất giấu trong lòng, sau đó thảo luận kế hoạch nên tiếp tục tiến hành thế nào.

Hắn sắp điên rồi, điên vì Lộ Thiên Ái đấy!

Thật ra hắn đã sớm điên vì cô, chưa từng ngừng lại.

“Haiz!” Nghĩ đến cuộc cãi lộn giữa hai người trước khi hắn đi ra ngoài, trải qua cuộc hoan ái vô cùng kích cuồng kia, không biết Lộ Thiên Ái sẽ càng hận hắn, hay là không rời được hắn?

Nếu có thể giữ Thiên Ái lại, dù chỉ giữ được thân thể của cô cũng tốt, để cô hận hắn cũng không sao cả. . .

Quả nhiên, tâm lý cô vẫn bài xích chuyện ở bên hắn, nhưng thân thể thì đã hoàn toàn tiếp nhận hắn rồi, ít nhất cũng là một sự khởi đầu.

Điều khiến hắn nghĩ mãi không ra là, Lộ Thiên Ái và Hình Kiện công khai yêu nhau, hai người cùng đi Paris, cuối cùng lại còn bỏ trốn với hắn, vì sao lại không phát sinh quan hệ gì cả?

Nếu cô còn yêu Hình Kiện, vì sao lại muốn trao lần đầu tiên cho hắn cơ chứ?

Từ từ đi lên trên lầu, tâm tình hắn vẫn đang rối loạn, không biết Lộ Thiên Ái sẽ tỏ ra như thế nào đây.

Tiền Đường đẩy cửa phòng ra, trong phòng lại tối om om, chỉ có phòng để quần áo có ngọn đèn sáng.

Mở cánh cửa phòng để quần áo ra, cảnh tượng trước mắt khiến hắn cảm thấy khủng hoảng.

Lộ Thiên Ái vẫn đang co ro nằm trên sô pha, cả người trần truồng, vẫn giữ tư thế như lúc Tiền Đường bước ra khỏi cửa.

“Ái Ái, em sao thế? Đừng dọa tôi. . .” Tiền Đường vội nâng thân thể cô lên, da cô truyền đến nhiệt độ cao bất thường.

“Nóng quá!” Mặt cô ấy hồng quá như là đã bị sốt cao, lại còn hôn mê bất tỉnh.

Tiền Đường vội vàng mặc áo ngủ cho cô, ôm cô lên giường.

“Lạnh quá!” Lộ Thiên Ái run rẩy cả người, miệng không ngừng nói ra những lời vô nghĩa.

Tiền Đường lấy tấm chăn đắp cho Thiên Ái, rồi lại vội vàng gọi điện cho bác sĩ riêng.

Bác sĩ truyền dịch cho cô, còn viết một đơn thuốc, nói là vì mệt nhọc và bị cảm nên mới sốt cao, mà mà vẫn chưa biến thành viêm phổi. Vốn bác sĩ định để y tá lại, nhưng Tiền Đường khẳng khái tự mình chăm sóc cô.

Nhìn thân thể mềm mại nằm suy yếu trên giường, Tiền Đường tự trách không thôi.

Đáng lẽ hẳn không nên đối xử với cô như thế, không nên yêu cầu cô vô độ như thế, không nên tra tấn cô như thế, thậm chí, không nên tiến hành kế hoạch này. . .

Phải buông tay sao?

Chẳng lẽ hẳn thật sự không có duyên với cô? Cứ để cô hận hẳn cả đời như vậy được sao?

Không! Hẳn không muốn. . .

Tiền Đường vội cầm chặt tay Lộ Thiên Ái cọ cọ mặt mình, hẳn không muốn buông tay ra đâu!

“Ái Ái, anh xin lỗi. . . Không phải anh muốn cố ý đối xử với em như vậy, anh yêu em đến thế cơ mà! Thế nên dùng hết tâm sức chỉ để giữ em ở lại bên anh. . . Nhưng vì sao em không yêu anh? Em còn yêu Hình Kiện đúng không? Em có biết anh đã ghen tị với hẳn thế nào hay không, tuy đã có được thân thể của em, nhưng lại không có được trái tim của em. . .”

Chỉ có lúc này, hẳn mới có thể nói ra nỗi đau ẩn dấu trong lòng, mới dám thừa nhận tình yêu của mình .

Hẳn yêu cô đã lâu lắm rồi, mà cô lại không để hẳn vào lòng, nỗi đau này, cô nào có thể hiểu cơ chứ?

“Ba ba. . . Mẹ. . . Con muốn về nhà. . .”

Một lời mê sáng cắt ngang sự u sầu của hẳn, hẳn nghĩ Thiên Ái đã tỉnh.

“Ái Ái, anh đây. . . Anh ở đây. . .” Vội đỡ cô lên, Tiền Đường dịu dàng nắm tay vỗ về Thiên Ái.

Lộ Thiên Ái mở to mắt ra, nắm chặt lấy tay Tiền Đường, không ngừng nói câu: “Ba ba, dẫn con về nhà. . . Con không muốn ở trong này. . . Con muốn về nhà. . .”

Nhìn ánh mắt mê mông của cô, Tiền Đường biết cô vẫn chưa tỉnh táo, mới có thể coi hẳn như là cha cô.

“Ái Ái, ngoan, chữa khỏi bệnh rồi anh sẽ đưa em về nhà mà! Ngoan. . .”

Ngay đến trong giấc mơ mà cô cũng muốn về nhà, lòng Tiền Đường thất bại vô cùng. Vốn hẳn đã định buông tay ra rồi, nhưng vì lời nói kế tiếp của cô, lòng hẳn lại dấy lên hy vọng.

“Mình không muốn ở bên hẳn nữa. . . Mình không muốn trở thành tình nhân của hẳn. . . Mình yêu hẳn mà! Vì sao hẳn không yêu mình? Vì sao hẳn lại nhục nhã mình như thế. . . Mình yêu hẳn mà. . . Đường. . .”

Lộ Thiên Ái vừa nói vừa khóc, khóc rất đau lòng, rất buồn khổ, khóc khiến con tim Tiền Đường cũng vỡ nát ra!

Hẳn đỏ hồng cả mắt, trong mắt chứa chan toàn là những giọt nước mắt vui sướng, kích động.

Ái Ái của hẳn nói đã yêu hẳn. Thì ra bọn họ vẫn đang đoán lòng của đối phương, vẫn đều nghĩ đối phương không hề yêu mình, mới có thể tra tấn lẫn nhau như vậy. . .

“Ái Ái, anh đây, anh yêu em, anh cũng không muốn em làm tình nhân. . . Chờ em khỏi rồi, chúng mình sẽ kết hôn, em nhé?” Tiền Đường vội vàng nói ra lời nói chôn giấu trong lòng, Lộ Thiên Ái lại chưa hề tỉnh, không nghe thấy được, vẫn đang không ngừng nói mớ.

Một đêm này, tay hẳn không hề buông tay Thiên Ái ra nữa. . .

8. Chương 8

Giấc ngủ dài tựa một thế kỷ. Lúc tỉnh lại, chung quanh vẫn rất lộn xộn, Lộ Thiên Ái vừa mở mắt ra, nhìn thấy Tiền Đường đang nhìn mình đầy dịu dàng.

“Em tỉnh rồi à?” Bàn tay to chạm vào trán cô, nở một nụ cười hài lòng, sau đó hẩn vén sợi tóc xoa trên mặt cô đầy vẻ yêu thương.

“Hết sốt rồi, em đã ngủ suốt hai ngày trời. . . Thấy đói bụng chưa? Tôi bảo đầu bếp nấu cháo cá, hôm qua nấu rồi nhưng em chưa tỉnh, hôm nay cũng nấu một nồi. . .” Tiền Đường cẩn nhần nói liên miên, bưng một bát cháo, thổi nguội nó. “Nào, ăn chút đi, thế thì mới khỏi bệnh được. . .”

Lộ Thiên Ái không nói gì cả, chỉ trơ mắt ra nhìn hẩn, sau đó, nước mắt tuôn ra như những hạt ngọc, một giọt, hai giọt. . .

Thấy mặt hẩn mọc râu lởm chởm, đôi mắt đầy những tia máu, chẳng lẽ hẩn đã chăm cô mà không đi ngủ?

Trong cơn mê man, Thiên Ái cảm thấy có người nắm lấy tay mình, không ngừng nói chuyện với mình, giọng điệu dịu dàng làm cô muốn khóc. . . Là hẩn đúng không? Hẩn vẫn luôn ở bên cạnh mình đúng không?

Vì sao lại dịu dàng với mình như vậy? Như đang che chở một món bảo bối âu yếm, như thể những hành động nhọc nhằn mình kia chưa từng xảy ra. . .

Con tim cô như đã ngừng đập, cũng không thể kiềm chế được nữa. . . Cô muốn chạy trốn, khi hẩn đã chơi chán rồi, cô sẽ không sống nổi mất!

“Ái Ái, em làm sao thế? Khó chịu ở đâu?” Tiền Đường nghĩ cô khóc là vì khó chịu trong người, thế là vội đặt bát xuống, khẩn trương vuốt thân thể cô.

Lộ Thiên Ái không ngừng rơi lệ, nhìn hẩn với vẻ tuyệt vọng: “Để tôi đi đi!”

Sự phát hiện này đau đớn nhường nào! Lộ Thiên Ái thừa nhận sự yếu đuối của mình, hết như một chiến binh bại trận, nịnh hót lấy lòng kẻ thắng, đáng thương thay.

“Vì sao muốn đi? Em nỡ bỏ được tôi sao?” Tiền Đường mong ngóng nhìn cô, giọng hẩn nói sao dịu dàng thế.

“Không. . . Đừng ép tôi. . .” Lộ Thiên Ái tuyệt vọng lắc đầu, nước mắt văng ra khắp nơi.

“Cho tôi một lý do, vì sao em phải đi?” Tiền Đường bình tĩnh hỏi.

“Bởi vì. . . Bởi vì. . . Tôi yêu anh. . . Vì tôi yêu anh!” Lộ Thiên Ái cuống loạn nhìn hẩn, sau đó bưng mặt khóc rống, không dám nhìn đến sự khinh miệt trên gương mặt hẩn.

Chính tai nghe thấy cô nói yêu mình, mà giọng điệu nghe lại tuyệt vọng như vậy, khiến con tim Tiền Đường quặn thắt.

“Yêu tôi. . . Khiến em đau khổ như vậy ư?” Hẩn bình tĩnh hỏi.

Đối với cô, yêu hẩn thật sự tuyệt vọng và bất đắc dĩ đến thế sao? Vất vả lắm mới có được tình yêu của cô, vậy mà chưa xong đến thế, không được mong chờ đến thế?

Mất hẩn buồn bã, sự thất bại hiện rõ trên mặt.

Hẩn nhắm mắt lại, cắn răng, như thể đang phải chịu đựng một nỗi đau vô cùng to lớn. Giằng co 5 giây, đến khi hẩn mở mắt ra, mắt đã ngấn nước, như là ra một quyết định bất đắc dĩ nhất trong cuộc đời vậy: “Muốn đi thì đi đi! Tình yêu miễn cưỡng thì có tác dụng gì?”

Tiền Đường nhìn cô đăm đăm, như muốn khắc sâu bóng hình cô vào trong đầu.

“Chờ em khỏi bệnh, tôi sẽ sai người đưa em về nhà. Tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa!” Nói xong, Tiền Đường xoay người đi ra cửa, không chút lưu luyến.

Tất cả đều đã chấm dứt. . .

Nhưng vào khoảnh khắc hẩn mở cửa ra, phía sau truyền đến một tiếng gọi thâm tình: “Đường, đừng đi. . .”

Tiền Đường quay đầu lại, thấy Lộ Thiên Ái lao xuống giường, vươn đôi tay ra, lão đảo lao về phía hẩn. “Đường. . . Đường. . .”

Trốn không thoát, cũng không muốn trốn!

Vào lúc mà Tiền Đường quay lại, rốt cục Lộ Thiên Ái cũng đã phát hiện — cô không thể dời xa hắn! Cho dù làm tình nhân của hắn, cô vẫn muốn hắn bên cô cả đời. . .

“Ái Ái. . .” Ngay tại lúc Lộ Thiên Ái sắp ngã sắp xuống, Tiền Đường đỡ lấy cô, ôm chặt cô vào trong lòng, như đang nhồi cô vào trong máu thịt: “Ái Ái, anh yêu em, đừng rời xa anh. . .”

“Không đâu, vĩnh viễn không bao giờ. . . Dù anh có nhục nhã em thế nào, đùa bỡn em ra sao, em đều nguyện ý. . .” Lộ Thiên Ái không hề che giấu tâm ý, cô muốn bày tỏ tình yêu của mình ra trước mắt hắn, không hề giấu diếm chút nào, hơn nữa, tuyệt đối không hề hối hận.

Lời yêu nói ra không oán không hối của cô khiến Tiền Đường rất là cảm động. Nâng khuôn mặt lệ nhòa của cô, nước mắt hắn cũng không khỏi rơi xuống. “Ái Ái, anh xin lỗi, để em phải chịu khổ rồi. . . Anh cam đoan sẽ không bao giờ để em phải chịu khổ nữa. Sau này, anh sẽ hết lòng yêu em, nâng niu, che chở cho em. . .”

Lau đi những giọt nước mắt khiến cho người ta rung động trên mặt Tiền Đường, Lộ Thiên Ái cười, cười rất thỏa mãn. “Không vấn đề gì, chỉ cần anh yêu em, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, vậy là đủ rồi. . .”

Không cần biết tương lai ra sao, cô chỉ muốn quý trọng mỗi phút mỗi giây ở bên cạnh hắn.

Tiền Đường hôn cô đầy yêu thương, vội vàng cam đoan: “Ái Ái, cho anh một khoảng thời gian, nhất định anh sẽ chứng minh cho em thấy được tình yêu của anh. . .”

Tuy đã đạt được mục đích, nhưng kế hoạch còn chưa chấm dứt, hắn cần một khoảng thời gian để tạo ra một kết cục tốt đẹp nhất. Hiện giờ hắn rất muốn đi bàn bạc với người kia, mọi việc bắt đầu từ hắn, nên hãy để hắn đến chấm dứt.

Lộ Thiên Ái vươn tay che miệng hắn lại, cô không cần một lời hứa nào: “Không sao, anh không cần hứa gì với em. . .”

Nhận ra tình yêu, cô cũng đã nhận ra chân lý tình yêu.

Chỉ cần hai bên yêu nhau, đó chính là lời hứa hẹn đáng tin cậy nhất. Bây giờ lòng cô ngập tràn tình yêu, mọi nỗi khổ đau, suy sụp trước đây cách cô thật xa.

Cô cảm thấy như mình đã thay hồn đổi xác, bởi vì cô có sức mạnh tình yêu, đó là một sự trả giá tự nguyện, mà không phải một sự hư vinh, lúc trước ở bên Hình Kiện, cô chưa từng cảm thấy như vậy,

Tiền Đường cũng nhận ra được sự thay đổi của Lộ Thiên Ái. Nét hạnh phúc rạng ngời trên khuôn mặt cô, khuôn mặt trở nên hài hòa, cười rất là tươi. . . Đây là Ái Ái của hắn, là tình yêu mà đời này hắn luôn chờ đợi.

Ôm tấm thân suy yếu của cô về bên giường, ánh mắt hai người chưa từng rời nhau.

Hai người ôm sát nhau ngủ. Giấc ngủ này, Tiền Đường thấy thật ngọt ngào. Lộ Thiên Ái vẫn đang ngủ say, khuôn mặt tái nhợt đã hiện sắc hồng, khuôn miệng xinh đẹp cũng đã khôi phục sắc hồng ngày trước.

Tiền Đường hôn khẽ môi cô với vẻ yêu thương, sợ sẽ đánh thức cô dậy. Hắn lưu luyến không muốn rời xa người yêu, nhưng vì còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, hắn phải cấp tốc báo tin tốt này!

Tiền Đường đi khỏi không lâu thì Thiên Ái tỉnh.

Không có Tiền Đường ở bên, Thiên Ái cảm thấy hoảng hốt. Cô sợ cảnh hai người thổ lộ hôm qua chỉ là do cô tưởng tượng ra được, là vì cô sốt choáng váng. . . Tìm được hắn cô mới an tâm.

Vội vàng xuống giường, ngay đến giày cũng không kịp đi, Thiên Ái chạy vào phòng tắm và phòng thay đồ tìm kiếm, nhưng không thấy Tiền Đường đâu.

Hay là anh ấy ở trong thư phòng? Không hề do dự, Thiên Ái ra khỏi phòng ngủ, tới gần thư phòng thì nghe thấy tiếng Tiền Đường cười.

Thiên Ái gơ tay đang định gõ cửa thì phát hiện cửa phòng chỉ khép mà thôi. Không biết Tiền Đường đang nói chuyện điện thoại với ai, nghe thấy hắn nhắc tới tên cô, Thiên Ái không khỏi dừng lại.

“Đúng vậy, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Thiên Ái có sự thay đổi lớn thế, thật sự trở nên thành thực, không còn tùy hứng như trước đây nữa. . . Hơn nữa cháu cũng cảm nhận được tình yêu của cô ấy dành cho cháu, chú có biết cháu đã cảm động đến mức nào không. . . Yêu cô ấy cả đời, rốt cuộc cháu cũng chờ được đến ngày này. . . Tất cả đều là công lao của chú, chú Lộ. . .”

Lộ Thiên Ái đang nghe không hiểu, mãi đến tiếng “chú Lộ” trong câu cuối cùng, con tim cô như bị đao chém.

Chú lộ? Là cha cô ư?

Vì sao Tiền Đường và cha cô lại nói về cô?

Bỗng nhiên Lộ Thiên Ái cảm thấy cô như đang bị cuốn trong một cơn lốc xoáy, hơn nữa còn là bị đẩy vào đó. Cô buộc mình phải thật bình tĩnh, tiếp tục nghe lên.

Giọng Tiền Đường nghe rất sung sướng: “. . . Ha Ha, đúng rồi, hôn lễ càng nhanh càng tốt. . . Đến lúc đó sẽ cho cô ấy một sự kinh ngạc, cháu chờ không kịp muốn gọi chú một tiếng nhạc phụ. . .”

Vì sao Tiền Đường lại nói chuyện cười vui với người cha của cô đã bị hấn khiến cho táng gia bại sản, nói chuyện đám cưới của cô?

Chẳng lẽ cha cô không hề trách hấn?

Lộ Thiên Ái rất muốn vọt vào, nhưng lý trí còn sót lại nói rằng cô phải bình tĩnh mới được, bởi vì cô đã không còn xúc nổi như trước.

Lặng lẽ rời khỏi thư phòng trở lại phòng ngủ, muôn vàn ý nghĩ nảy ra trong đầu Thiên Ái.

Cô thử nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong hai tháng qua, mới chợt giật mình phát hiện, nhiều chuyện xảy ra thật là đột nhiên. Từ chuyện Tiền Đường xuất hiện, cha chấp nhận chuyển nhượng tài sản, mỗi lần cô tìm được việc thì Tiền Đường lập tức xuất hiện. . .

Chẳng lẽ Tiền Đường và cha cô đã hợp mưu lừa cô chăng? Lộ Thiên Ái càng nghĩ thì càng nhưc đầu.

Không được! Cô muốn đích thân đi tìm đáp án.

Vài ngày sau, quả thực Tiền Đường yêu chiều Thiên Ái đến mức tột độ, mãi đến khi cô khỏe hẳn rồi, hẳn mới cho phép cô xuống giường.

Lộ Thiên Ái đáp lại tình yêu của hấn một cách tự nhiên, cũng không tiếc biểu đạt chân tình, chẳng qua là không nói ra chuyện cô nghe lén, chỉ âm thầm quan sát sự thật tình của hấn mà thôi.

Cô sợ rằng đằng sau tất cả những chuyện này là một âm mưu, càng sợ rằng đằng sau tình yêu của hấn là một thủ đoạn.

Đã là lúc cần phải vạch trần!

Hôm nay, trước khi Tiền Đường đi làm, Lộ Thiên Ái nói ra yêu cầu: muốn đi dạo phố.

“Đường, lâu lắm rồi em không ra ngoài, hôm nay muốn ra ngoài dạo. . .” Cô ôm vòng eo rắn rỏi của hấn, hơi chu môi lên, ánh mắt quyến rũ.

Tiền Đường nhịn không được ôm cô, hôn cô choáng váng đầu óc. “Bảo bối, chờ anh rảnh, anh đi cùng em, được không?”

“Em muốn đi một mình cơ! Anh không ở nhà, em thấy rất chán. . .” Ngón tay thon dài vẽ vòng vòng lên khuôn ngực hấn.

Tiền Đường hoàn toàn không thể chịu nổi, cầm tay cô đặt lên thứ đó của mình. “Ái Ái, hôm nay em thật phóng đảng! Mới có thể mà anh đã phản ứng rồi. . .”

Lộ Thiên Ái xấu hổ, định rút tay về, bởi vì nơi đó đã phản chấn bưng bưng.

Mấy hôm cô bị bệnh, dục vọng trong hấn tồn trữ lâu ngày, sắp nổ tung ra, sao có thể chống lại sự khiêu khích như vậy?

Hắn kéo tay cô đặt lên thứ đó, nhẹ nhàng xoa bóp, nó lại phình to hơn nữa.

“Em châm lửa thì phải phụ trách dập lửa. . .” Tiền Đường đẩy cô lên giường, khẽ khàng đè lên người cô.

Lộ Thiên Ái làm bộ không đồng ý, đẩy Tiền Đường ra, vọt tới ghế nằm.

“Đừng có bắt nạt em mà. . .” Cô ghé vào ghế nằm, cố ý vén vạt áo lên cao tận đùi, quần lót lấp la lấp ló, dây áo ngủ một bên tuột xuống, một bên vú cô nảy ra, cặp mắt quyến rũ ôm lấy hắn, cố ý để lộ khuôn mặt đáng thương.

“Nơi đó của người ta bị anh đâm lún trước đau quá. . .” Một bàn tay từ từ di chuyển về giữa bầu ngực, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tiền Đường hoàn toàn bại trận! Tuy là cố ý dụ dỗ, nhưng sự đam mê đó của cô khắc sâu vào trong con tim hắn.

Hắn từ từ tiến đến bên người phụ nữ đang chờ sung hạnh, ôm chầm lấy thắt lưng cô, toàn bộ người hắn dán lên lưng cô. “Em thích anh bắt nạt chỗ nào của em?”

Ra sức nắn bóp cặp vú căng đầy: “Chỗ này?”

Lột chiếc quần lót vướng mắt ra, đầu ngón tay di chuyển theo khe hông tiến tới huyết khẩu ướt đầm mặt dịch: “Hay là chỗ này?”

Phát hiện chỗ đó của cô đã sớm ướt sũng, Tiền Đường bất giác nở một nụ cười tà ác, đột nhiên đâm thẳng ngón tay vào trong hoa huyết.

“A. . . ĐỪNG. . .” Lộ Thiên Ái hét to, hoa tâm co rụt thật mạnh, kẹp chặt lấy đầu ngón tay của hắn.

“Đừng thế nào? Thế này đúng không?” Thổi làn khí dâm mê ở bên tai cô, ngón tay bị ngậm kia bắt đầu từ từ ra vào.

“Ưm a. . .” Lộ Thiên Ái lấy tay chống lên lưng ghế dựa, giờ hông thật cao, mặc cho ngón tay của hắn đùa bỡn.

Cảm thấy hoa kính không ngừng co rụt chặt lại, Tiền Đường bỗng nhiên rút ngón tay ra, cởi quần, thứ sưng đau nóng rực kia đột nhiên đâm mạnh vào trong hoa huyết hư không của cô.

“A. . .” Lộ Thiên Ái ngẩng đầu thét to, cũng đạt cao trào đúng vào lúc Tiền Đường tiến vào.

Đương nhiên Tiền Đường sẽ không dễ dàng bỏ qua cô như vậy, hắn ra sức kích thích cảm quan của cô đầy mạnh mẽ, không để cô có cơ hội thở dốc, chỉ có thể mặc hắn đẩy cô lên những cao trào nối tiếp nhau, dâng lên, rơi xuống, lại dâng lên. . .

“A. . . Không. . . A. . . Tha em. . . A a a. . .” Lộ Thiên Ái khóc hô, hô hấp càng ngày càng dồn dập, mãi đến khi cơ thể căng cứng như một sợi dây đàn, bắn ra. . . Thiên Ái hôn mê bất tỉnh!

Đợi đến lúc Thiên Ái tỉnh lại, Tiền Đường đã thay một bộ quần áo mới, ngồi ở trên giường, cười gian nhìn cô.

“Anh thật đáng ghét!” Lộ Thiên Ái nghĩ đến chuyện cô định quyến rũ hắn nhưng lập tức bị hắn trừng phạt, cảm thấy rất không cam lòng, đâm vào ngực hắn, nhưng lại bị hắn đặt ở dưới thân.

“Là do em khơi mào cơ mà! Chẳng lẽ em bị bắt nạt thành nghiện rồi?”

Sự giễu cợt của hắn khiến cho Thiên Ái càng thấy xấu hổ, đỏ bừng cả mặt, nói dối: “Lần nào cũng khiến người ta mỗi hết cả người. . .”

Khẽ hôn lên đôi môi chu lên của cô, Tiền Đường biết mình cần phải đi. “Ngoan, ở nhà nghỉ ngơi, nếu anh không đi thì em sẽ thật sự không xuống giường được đấy. . .”

“Để em đi ra ngoài đi dạo đi mà!” Lộ Thiên Ái suýt thì quên mục đích của mình.

Nhìn bộ dạng làm nũng xinh đẹp của cô, dù có là sao trên trời hắn cũng hái xuống cho cô. “Được rồi, nhưng phải có vệ sĩ đi cùng, anh mới yên tâm.”

“Dạ, chủ nhân.” Lộ Thiên Ái cười ngọt.

Tiền Đường lại đánh lén môi cô, thế mới cam nguyện đi làm.

Tiền Đường sai một lái xe và một vệ sĩ bảo vệ cho cô.

Trước khi đi cô đã nghĩ xong biện pháp thoát thân. Đầu tiên cô sẽ đến một cửa hàng, nơi mà cô rất quen thuộc. Vào lúc bảo tiêu đang đứng chờ ở cửa, cô đã lặng lẽ rời đi theo cửa phụ rồi. Sau khi tự do thì ngược lại, Thiên Ái cảm thấy mờ mịt, không biết cô phải đi nơi nào để tìm ba mẹ mình đây?

Tiền Đường chỉ nói là sắp xếp cho bọn họ tốt lắm, không nói ra là họ ở đâu, thậm chí còn không nói cả số điện thoại cho cô.

Thiên Ái không khỏi ảo não về sự ngu xuẩn của mình, đáng lẽ trước tiên phải hỏi bằng được địa chỉ của ba mẹ đã.

Không thì về Vĩnh Hòa xem thế nào vậy!

Vẫy một chiếc taxi đi vào khu nhà nghèo Vĩnh Hòa, Lộ Thiên Ái vừa ra khỏi xe thì tròn tròn mắt.

Tất cả dãy nhà lụp xụp đã bị dỡ xuống, công trường đang bị vây lại, như đang bắt đầu khởi công. Biển đặt tại khu dân cư thu hút sự chú ý của cô. Cô đọc tên người chủ dự án, thế mà là “Công trình Đại Lộ ”

“Sao khéo vậy nhỉ?” Lộ Thiên Ái không thể lập tức tiêu hóa được những phát hiện liên tiếp này được. “Sao mình vừa vào nhà Tiền Đường, ba mẹ vừa rời đi, nhà ở đã bị kéo đổ rồi?”

Ngẫm lại khoảng thời gian ở tại nơi này, hình như rất hiếm thấy hàng xóm ra vào, ngay đến một lần Tiền Đường âu yếm cô ở trong đó, cô kêu to thế mà hôm sau hàng xóm cũng chẳng có gì khác thường. . . Như thế từ đầu tới cuối, chỉ có mỗi gia đình nhà cô ở tại nơi đây.

Nhớ lại cuộc nói chuyện giữa Tiền Đường và cha mình ở trong thư phòng, Lộ Thiên Ái đột nhiên thấy buốt cả sống lưng, chẳng lẽ tất cả những điều này đã được sắp xếp từ trước?

Thiên Ái vung tay lên, vẫy một chiếc taxi, đi về Đôn Hóa, đường Nam.

9. Chương 9

Trở lại ngôi nhà mà mình đã sống 20 năm, Lộ Thiên Ái chần chừ đi hướng cánh cổng.

Bảo vệ vừa nhìn thấy cô thì lập tức chào hỏi thân thiết: “Lộ tiểu thư, đã lâu không thấy, có phải cô vừa đi nước ngoài đúng không?”

Bảo vệ mở cửa cho cô, như khi gia đình cô vẫn ở nơi này.

Hay là. . .

Mặc dù trong lòng có muôn vàn ý nghĩ dậy sóng, nhưng Lộ Thiên Ái vẫn cười tự nhiên: “Đúng vậy, tôi vừa mới về. . .”

Sau khi chào hỏi, cô đi vào thang máy giống như ngày xưa, yên lặng nhấn số 10 là tầng cao nhất, như những lần về nhà khi trước.

Đến tầng 10, thang máy mở cửa, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn xa lạ.

Buồng thang máy trang hoàng rực rỡ hẳn lên, khí phái hơn cả ngày xưa khi mà nhà cô còn ở, hoàn toàn không thể nhận ra đây là ngôi nhà mà mình đã sống 20 năm trời, hẳn là hao phí không ít tiền bạc.

Nhìn sự thay đổi nơi đây, nỗi nghi ngờ ban nãy của cô lại bị phủ định.

Vốn tưởng cha mẹ vẫn còn ở đây, nhìn cảnh này chắc là không phải. Mấy năm gần đây, cô luôn ăm ỉ muốn ba mẹ chuyển nhà hoặc là sửa nhà, nhưng mà ba cô không chịu.

Có thể là Tiền Đường đã bán nhà đi, người chủ mới sửa sang lại nhà.

Không tìm được đáp án mà mình muốn tìm, Thiên Ái tức giận xoay người rời đi. Lúc này, cửa nhà mở ra, Thiên Ái nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi mình lại: “Tiểu thư. . .”

Quay người lại, cô Tạ, người giúp việc 10 năm cho gia đình cô hưng phấn nói: “Tiểu thư, cô về rồi à? Phu nhân không nói hôm nay cô về nước nha!”

Cô Tạ đẩy Thiên Ái mở mắt không hiểu gì cả vào nhà, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Cô đi nước ngoài đã lâu, trong nhà được sửa sang lại, phu nhân không nói cho cô biết sao? Thảo nào mà cô không nhận ra được chính nhà của mình. . .”

Lộ Thiên Ái nhìn căn phòng khách cũng xa hoa y hệt như vậy, thử hỏi dò đáp án: “Cha mẹ cháu đâu rồi?”

“Phu nhân ra ngoài từ sáng, tiên sinh cũng vậy, hai người đều rất vui vẻ. . .”

Quả đúng là ba mẹ cô đang ở nơi này! Lộ Thiên Ái lại thử tiếp: “Trong khoảng thời gian khi cháu đi ra nước ngoài. . . Bố mẹ cháu vẫn ở đây à?”

“Một thời gian đầu thì không hiểu tại sao, có mấy buổi tối là họ không ở, vừa đến ban ngày thì đều trở lại, chạng vạng lại đi ra ngoài, như thể rất là bận rộn. . .”

Lộ Thiên Ái nhớ lại những ngày tháng ở tại Vinh Hòa, thời gian nghỉ ngơi của ba mẹ cô hoàn toàn phù hợp với những gì mà cô Tạ nói. . .

“Thế. . . Đạo này ba cháu đang bận chuyện gì?”

“Sau khi tiên sinh không tới công ty, thì ngày nào cũng đi chơi bóng với bạn. Có khi còn mời bạn đến nhà uống trà, giống như rất là khoái trá! Hơn nữa, không còn nghiêm túc như ngày trước đâu. . .”

Lộ Thiên Ái trầm tư, dường như sự thật đang dần lộ rõ. . .

“Tiểu thư, cô mệt lắm đúng không, có muốn về phòng nghỉ ngơi không?”

“Phòng của cháu?”

“Đúng vậy, trông đẹp hơn trước kia nhiều, hơn nữa tất cả đồ đạc của cháu vẫn còn nguyên si. . .” cô Tạ dẫn Thiên Ái vào trong phòng ngủ, sau đó thì đi ra ngoài tiếp tục làm việc.

Cách bài trí trong căn phòng này khiến Thiên Ái giật nảy cả mình. Nó giống hệt với căn phòng mà cô ở tại nhà Tiền Đường, giống hệt với phong cách cung đình châu Âu mà cô vẫn thường ao ước.

Thiên Ái đi vào phòng chứa quần áo, trên khung để đầy những chiếc túi xách của cô, tất cả những chiếc túi mà cô bán đi đều còn nguyên si!

Cầm chiếc túi sách bán cho Linda, nước mắt Thiên Ái lăn dài hai má. . .

Thì ra, tất cả những chuyện này đều là âm mưu! Cha mẹ cô đã phối hợp với Tiền Đường bày ra một âm mưu, ngay đến Linda cũng là đồng lõa!

Vì sao? Vì sao họ lại đối xử với cô như vậy?

Vì sao họ lại cố tình tra tấn cô, giẫm đạp tôn nghiêm của cô, còn để Tiền Đường dùng mọi cách nhục nhã, đùa bỡn cô nữa?

Tuy hẳn nói là hẳn yêu cô, nhưng giờ thì cô cũng chẳng dám khẳng định. Có lẽ tình yêu của hẳn cũng chỉ là một phần của trò chơi thôi, là thủ đoạn để trừng phạt ôc. . .

Sự phản bội của người thân khiến Thiên Ái vô cùng đau khổ. Cô ôm túi sách ngồi sụp xuống đất, khóc ruột gan rụng rời từng khúc, phát tiết hết những yêu hận tình thù, những nỗi tủi thân trong mấy tháng qua. . .

Một lúc lâu sau, rốt cục Thiên Ái khóc mệt, suy nghĩ cũng từ từ khôi phục tỉnh táo.

Nếu bọn họ đã hòa nhau đùa cô, thì nhất định phải nhận lấy tất cả hậu quả.

Tiếp theo hãy để cô đến nắm quyền chủ đạo, cô muốn cho bọn họ biết rằng, không phải tất cả mọi truyện bọn họ đều có thể nắm trong tay được. Trải qua những bài học liên tiếp, bây giờ cô đã không còn là một Lộ Thiên Ái đơn thuần, xốc nổi nữa, cô muốn phản kích!

Lau khô nước mắt, ánh mắt cô lóe lên ánh sáng rạng rỡ, một kế hoạch phản công tuyệt diệu đang dần hình thành.

Cầm điện thoại trong phòng gọi cho ba dãy số, sau khi nói chuyện nhanh chóng cô gác điện thoại, sau đó từ từ đi lên tầng cao nhất.

Nhìn hoa viên lộ thiên mà mình yêu nhất, cỏ cây vẫn xanh tươi như xưa, màu sắc rực rỡ.

Tuy rằng nơi này không thay đổi một chút nào cả, nhưng thoáng như có tiếng thở dài nào nề vì cuộc đời đã bị sắp đặt, nước mắt đáp lời chảy xuống.

Đứng lên cái tường thấp bên ngoài vườn hoa, Thiên Ái ngồi đó nhìn trời, phía sau là bầu trời không bị che chắn.

Chỉ cần ngửa người về sau, mọi khổ đau đều sẽ chấm dứt, nhất định ba mẹ sẽ vô cùng đau lòng, và hối hận vì đã gài bẫy cô như vậy. . . Nhưng còn Tiền Đường thì sao? Cô không đoán rõ được tâm tư của hắn. Cô đã bị lừa gạt hoàn toàn, không thể phân biệt thật giả được nữa. . .

Điều duy nhất xác định rõ được đó là tâm tư của cô. Nghĩ đến chuyện phải rời xa hắn mãi mãi, con tim cô như vỡ vụn ra, đau quá, đau quá.

10. Chương 10

Gió hiu hiu thổi, cuốn mái tóc dài của cô tung bay, quần áo cuốn lên, hai tay cô túm bờ tường thấp, hơi ngã thân thể ra sau. . .

“Ái Ái, không!”

Tiền Đường vừa xông lên tầng cao nhất thì lập tức nhìn thấy hình ảnh kinh tâm động phách như vậy.

Khi vệ sĩ gọi điện thoại báo rằng không thấy cô đâu, lòng hắn bỗng dâng lên một nỗi kinh hoàng, giống như sắp xảy ra một chuyện gì đó. . . Hắn bỏ hết đối tác của mình lại, điên cuồng gọi điện cho cô, biết cô tới đây thì chạy ngay tới.

“Ái Ái, đừng làm thế. . .” Hắn từ từ đi về hướng cô, vì sợ hãi nên cả người hắn đều run rẩy.

“Em mau xuống, đến bên cạnh anh, được không em. . .”

Lộ Thiên Ái lắc đầu nguầy nguậy, những giọt nước mắt tủi hờn làm nhòa mắt cô. “Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Các người giỏi thật. . . Có phải các người muốn giết chết tôi rồi mới có thể dừng tay đúng không. . .”

“Không phải! Không phải. . . Không phải như những gì em nghĩ đâu. . .” Tiền Đường từ từ đến gần bức tường thấp, thử tóm lấy Lộ Thiên Ái.

“Anh dừng lại đây!” Lộ Thiên Ái buông một tay ra, khiến Tiền Đường sợ tới mức vội dừng chân lại.

“Anh yêu em mà Thiên Ái, em cũng yêu anh, đúng không? Vất vả lắm chúng mình mới biết được lòng của đối phương. Anh đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Anh muốn cho em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất thế giới. . .” Hốc mắt hắn đỏ ửng, giọng nói nghẹn ngào.

Lộ Thiên Ái nhẹ giọng nỉ non. “Anh không yêu tôi thật lòng, anh chỉ muốn chinh phục tôi, thế nên mới lừa với ba tôi lừa gạt tôi. . .” Nghĩ đến sự phản bội của người thân, nước mắt cô càng chảy hăng hơn.

“Không phải! Anh yêu em thật mà, anh đã yêu em mười mấy năm rồi. . .”

“Bố mẹ có thể chứng minh!” Lúc này Lộ Hạo Đông và Lộ phu nhân cũng chạy tới, thấy tình trạng của con, chân Lộ phu nhân mềm nhũn cả ra.

“Thiên Ái, con đừng xúc động. Tất cả những chuyện này đều do ba sắp đặt. Con đừng trách Mãn Đa. Nó thật sự yêu con đấy. . .”

“Mãn Đa?” Lộ Thiên Ái ngừng khóc, đầu óc quay mòng mòng. “Tiền Mãn Đa? Là tên heo đó hả?”

“Đúng! Anh chính là Tiền Mãn Đa, em nhớ không? Từ nhỏ chúng mình đã chơi cùng nhau. Từ lúc đó anh đã rất thích em rồi. . .” Tiền Đường hao hết tâm tư chứng minh tình yêu của mình. “Mấy năm xa cách em, anh vẫn không thể quên em, dù em đã từng trêu chọc anh. . .”

Lộ Thiên Ái nhớ tới chuyện cô đã từng nêu ý kiến lột sạch quần áo Tiền Mãn đa với đám bạn gái. . . Không thể ngờ được, Tiền Đường chính là Tiền Mãn Đa!

“Thế nên anh mới muốn trả thù tôi, mới nghĩ ra biện pháp này để làm nhục tôi?” Rốt cuộc Thiên Ái cũng biết mục đích của hắn.

“Không phải vậy!” Tiền Đường thét to phản đối. “Anh chưa bao giờ muốn trả thù em, bởi vì anh luôn yêu em. . .”

Lộ Hạo Đông ngắt lời Tiền Đường. “Thiên Ái, thật sự những chuyện này không phải do Tiền Đường sắp đặt, nó chỉ vừa khéo tham dự mà thôi. . .”

Tiếp đó, Lộ Hạo Đông kể lại từ đầu đến cuối câu truyện — —

Sau khi Lộ Thiên Ái bỏ trốn cùng với Hình Kiện, Lộ Hạo Đông bắt đầu hối hận đã chiều hư con gái, tạo nên tính tình xốc nổi và sự ngây thơ không rõ sự đời của cô. Đối với con gái, Hình Kiện chính là một món đồ chơi hào nhoáng, con gái thậm chí không biết tình yêu là gì.

Lộ Hạo Đông đã 70 tuổi, lo tính cách con gái như thế sẽ bị chịu thiệt, cũng muốn bắt đầu tìm người nối nghiệp, vừa khéo công ty khổng lồ cổ phần của Tiền Đường đã kéo chi nhánh sang Đài Loan, mà hắn cũng yêu con gái mình. Thế nên Lộ Hạo Đông quyết định giao công ty cho Tiền Đường kinh doanh, cũng ra điều kiện rằng hắn phải tham gia kế hoạch giáo dục con gái, để hắn đóng vai kẻ áp bức cướp đoạt tài sản nhà họ Lộ. Nếu trong tình huống đấy mà con gái có thể yêu hắn, thì sẽ đồng ý gả con gái cho hắn.

“Cho nên, Mãn Đa bị bắt phối hợp. Mấy lần nó đau lòng con, muốn rút khỏi kế hoạch. Nhưng vì bố cứ khẳng khái muốn nó diễn tiếp. Thế nên mới nghĩ ra phương pháp như vậy để tôi luyện con, để con càng kiên cường hơn. . .”

Lộ Hạo Đông nói xong thì rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào không nói thành lời, Lộ phu nhân khóc lóc bên cạnh cũng vội nói hòa.

“Đúng vậy! Thiên Ái, ba mẹ biết thời gian gần đây rất tủi cho con. Nhưng biểu hiện của con làm ba mẹ thấy rất kinh ngạc, ba mẹ tự hào vì con. Ba con cũng chỉ là dụng tâm lương khổ, mấy lần khóc thầm, chính là đau lòng con đó!”

“Ba Ba. . .”

Thì ra đây là sự thật! Rốt cục, Lộ Thiên Ái cũng biết ý đồ của cha. Hai mấy tuổi đầu con để ba mẹ quan tâm như vậy, cô cảm thấy vô cùng áy náy.

“Ái Ái, em đừng trách cô chú. Tất cả là lỗi của anh. Anh không nên khẳng khái giữ em ở bên. Chỉ cần em vui, em muốn thế nào anh cũng đều tôn trọng em hết. . . Tuy anh luyến tiếc, nhưng anh nguyện ý buông tay em ra. Chỉ mong em đừng làm chuyện dại dột, được không em?” Tiền Đường vội vợ trách nhiệm về mình.

“Đường. . .” Lộ Thiên Ái hô lên một tiếng, trong lòng dạt dào yêu thương. Anh ấy thật sự yêu mình. Bởi vì yêu không phải là chiếm giữ, mà là hy vọng người mình yêu có được hạnh phúc.

“Con gái, ba thật sự may mắn khi có người con gái như con. Nếu ngày nào đó ba gần đất xa trời, ba cũng rất yên tâm. Bởi vì con gái của ba cực kỳ kiên cường, không gian nan nào có thể gục ngã con của ba cả. . .” Lộ Hạo Đông vươn hai tay ra. “Nào, Thiên Ái, đến bên cạnh ba này. . .”

Trước đây Lộ Thiên Ái thích nhất là cái ôm của ba. Chỉ cần ba cô giơ tay ra, nhất định cô sẽ không hề suy nghĩ mà xông thẳng lên phía trước.

“Ba Ba!” Lộ Thiên Ái khóc vì mọi chuyện đều tiêu tan.

Cô vội vã trèo xuống tường, định nhào vào lòng cha mình. Nhưng nào ngờ, chân cô trượt, cả người ngã ra bên ngoài. . .

“Thiên Ái!” Tâm thần Tiền Đường như vỡ nứt ra, nhắm thẳng về phía bức tường, sau đó nhảy xuống, không chần chờ một giây nào cả.

“Mãn Đa!” Cha mẹ Thiên Ái cũng lao về phía bức tường, nhưng lại bị nhân viên đội cứu hộ giữ chặt, đỡ bọn họ ra bên tường nhìn xem. Lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lộ Thiên Ái và Tiền Đường đang nằm trên tấm đệm mà đội cứu hộ đã chuẩn bị sẵn.

“Ái Ái!” Tiền Đường nằm trên tấm đệm, thở hổn hển. Mặc kệ xương cốt đau điếng như sắp nứt vỡ, hấn vội vã đứng lên kiểm tìm bóng hình của Lộ Thiên Ái.

Âm thanh yếu ớt vọng lại từ phía sau hấn. “Đường. . . Em ở đây. . .” Lộ Thiên Ái nằm trên tấm đệm, trong lòng vẫn đang sợ hãi.

“Ái Ái, em có sao không?” Tiền Đường nhào vội đến bên cạnh cô, khẩn trương kiểm tra thân thể của cô. Thật may là không bị thương.

“Em không sao, chỉ là sợ đến mức không còn sức lực. . .” Lộ Thiên Ái cười yếu ớt nhìn hấn. “Anh có sao không?”

Tiền Đường không trả lời, mà kích động ôm cô vào ngực, “Đừng làm anh sợ như thế. . . Đừng làm anh sợ như thế. . . Anh không thể để mất em được. . . Anh yêu em!” Vùi đầu vào mái tóc cô, giọng hấn nghẹn ngào, thân hình cường tráng không ngừng run rẩy.

Vào khoảnh khắc ngã xuống kia, hấn cảm thấy toàn thế giới đã nứt toác ra dưới chân hấn. Hấn chỉ biết rằng, nếu mất cô, hấn không thể nào sống và vật được nữa. Vì thế hấn không hề suy nghĩ, lao ngay theo cô. Cho dù đuổi tới tuổi vàng, hấn cũng không rời xa cô.

“Em biết. . . Em cũng yêu anh. . .” Cảm nhận được sự sợ hãi của hấn, Thiên Ái đau lòng cho sự ngốc nghếch của hấn, cũng cảm động vì tình yêu mà hấn dành cho cô.

Thiên Ái không thể ngờ được hấn sẽ nhảy xuống theo cô. Là tình yêu đậm sâu nhường nào mới có thể khiến hấn làm ra hành động như vậy?

Cô không còn nghi ngờ gì nữa.

“Lần sau đừng ngốc như thế. . .” Lộ Thiên Ái nâng mặt Tiền Đường, hôn lên những giọt lệ anh hùng* quý giá. (*: nguyên văn là ‘anh hùng lệ’, có câu nam nhi đồ máu không đồ lệ)

Tiền Đường cũng lau nước mắt cho cô, vội vàng muốn có được lời cam đoan của cô. “Đừng làm anh sợ nữa được không? Em có thể hung hăng đánh anh, mắng anh, hoặc là không yêu anh, chứ đừng tổn thương bản thân mình. Bởi nếu thế anh sẽ đau lòng chết mất. . .”

Lộ Thiên Ái nghĩ đến sự mạo hiểm ban nãy, ngượng ngùng thè lưỡi. “Thật ra em chưa bao giờ nảy ra ý định tự sát trong đầu cả. Em chỉ muốn giả bộ như thế để mọi người nói sự thật ra. Ai bảo mọi người đùa giỡn em lâu như vậy? Vừa nãy em định xuống dưới, nhưng mà không may trượt chân, thế nên mới. . .”

“Em đấy!” Bọn họ hao hết cơ mưu tính kế, không ngờ lại bị Lộ thiên Ái đùa giỡn. Nhân viên của đội cứu hộ đã sớm đặt sẵn đệm cứu hộ, thấy hai người họ không bị sao, mặc dù không đành lòng chen ngang đôi tình nhân sống chết bên nhau nhưng mà Lộ tiên sinh và Lộ phu nhân vẫn đang vội muốn biết tình huống của bọn họ đấy!

“Mệnh hai người coi như lớn, may mà có người đã báo động sẵn, mới có thể chuẩn bị kịp đệm cứu hộ như vậy. . .” Nhân viên cứu hộ dìu hai người, khuyên: “Đừng làm những chuyện đại đột như vậy nữa, lần sau không còn may như thế này đâu. . .”

Có người đã báo động sẵn?

Tiền Đường nghi hoặc nhìn Lộ Thiên Ái, kết quả là thấy cô cười chột dạ.

Hắn ôm ghì lấy cô, nở nụ cười yêu chiều.

Xem ra, Ái Ái của hắn đã thật sự nghĩ thông rồi. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-het-co-muu>